

Лари Нивън

Свят извън времето

На Оуън Лок и Джуди-Лин дел Рей, които редактираха ръкописа на тази книга и ми помогнаха да извърша някои необходими поправки: Къде, по дяволите, бяхте, когато завърших „Пръстенов свят“?

На всички, които притежават първото издание на „Пръстенов свят“: Пазете си го. То е единственото, в което Земята се върти в погрешна посока (Първа глава).

ПЪРВА ГЛАВА

РАМЪР

1

Имало едно време един мъртвец.

Той чакал двеста години, прилежно описан и положен в ковчег, чиято външна обвивка съдържала течен азот. Тумори прояждали замразеното му тяло. Доста го бил закъсал.

Чакал медицината да открие лек за него.

Чакал напразно. Дошло време, когато повечето разновидности на туморите вече можели да се лекуват, ала нямало никакъв лек за разкъсаните от разширяващите се ледени кристали клетъчни стени. Но той знаел какво рискува. И заложил на това. Защо да не заложим? И без това умирал.

Над милион замразени тела били складирани в хранилищата. Защо не? И без това всички те умирали.

Минало време и се появил един млад престъпник. Името му потънало в забрава, а престъплението било запазено в тайна, но трябва да е било ужасно. По-важното е, че заради него Държавата му изтрила съзнанието.

А след това той се превърнал в мъртвец – все още топъл, все още дишащ, дори физически здрав – но празен.

Държавата знаела какво да стори с този празен човек.

Корбел се пробуди върху твърдата маса, с изтръпнало от болка тяло, сякаш беше спал продължително време в едно положение. Огледа с вяло любопитство белия таван. Навявах го спомени за ковчег с двойни стени, за продължителен сън и болка.

Болката беше изчезнала.

Той седна чевръсто.

И размаха уплашено ръце за да запази равновесие. Всичко му се струваше променено. Ръцете му се държаха някак странно. Тялото му беше необичайно леко. Главата му се поклащаше чудновато върху тъничкия му врат. Той протегна ръка към най-близката опора, в лицето на русоляв младеж, облечен в бял комбинезон. Но не уцели – ръцете му бяха по-къси, отколкото очакваше. Претърколи се на една страна,

разтърси глава и се изправи внимателно.

Тези ръце. Мършави, жилести – непознати.

– Добре ли се чувствате? – попита го младежът в белия комбинезон.

– Аха – кимна Корбел. Божичко, какво са сторили с мен? Мислех, че съм готов за всичко, но това... В него се надигаше паника. Гърлото му беше пресъхнало, което може би беше в реда на нещата. Тялото сигурно не беше неговото, но поне го нямаше тумора. – Коя година сме сега? Колко време е минало?

Бързо възстановяване. Контрольорът постави в графата плюс.

– Две хиляди сто и деветдесета, по вашето летоброене. Нашето едва ли ви интересува.

Това звучеше направо страшно. Корбел предпазливо промени следващия си въпрос. Вместо: „Какво е станало с мен?“ той запитва: – И защо да не ме интересува?

– Защото няма да се присъедините към нашето общество.

– Така ли? А какво ще правя?

– Имате възможност да избирате само между няколко професии. Ако се окажете неподходящ и за тях ще опитаме с някой друг.

Корбел приседна на крайчеца на твърдата операционна маса. Тялото му беше младо, гъвкаво, измършавяло и не особено чисто. Съвсем ясно усещаше, че болката в корема е изчезнала, както и да се движи.

– А какво ще стане с мен? – запитва той.

– Така и не успях да узная отговора на този въпрос. Наричайте го метафизичен проблем – предложи контрольорът. – Нека ви разкажа, какво се е случило с вас досега, а вие сам ще решите занапред.

Та имало един празен човек. Все още дишал и бил не по-малко здрав от всички останали, които живеели в годината 2190. Но бил празен. Електрическите сигнали в мозъка, пътищата на невронните връзки, спомените, личността, всичко било изтрито, като наказание за извършеното престъпление.

А освен това, имало и един замразен труп.

– Във вестниците от вашето време ви наричат мъртволеди – рече русолявият. – Все не мога да разбера какво означава това.

– Идва от думата сладолед. Замразен крем – Корбел също неведнъж бе използвал това понятие, преди самият да стане един от тях. Един от мъртволедите, от замразените мъртвци.

Ала дори в дълбоко замразения мозък има електрически потенциали, които могат да бъдат записани. Този процес изисква затопляне на

тялото, при което други потенциали щяха да бъдат изгубени, но това едва ли имаше някакво значение.

Личността не се съдържа единствено в мозъка. Макар и концентрирана предимно в мозъчните клетки, запаметяващата РНК се среща също в нервите и в кръвта. В случая с Корбел, първо трябвало да отстранят туморните маси. Сетне извлекли РНК от онова, което останало. Корбел предположи, че в края на операцията, останалото не е било много. Нищо повече от една кървава, безформена маса.

– Това, което направихме с вас, не се прави всеки ден – увери го контролърът. – Имахте само един единствен шанс. Ако не ни сътрудничите, ще ви премахнем и ще опитаме с някой друг. Хранилищата са пълни с мъртволеди.

– Искате да кажете, че ще изтриете личността ми – отвърна колебливо Корбел. – Но аз не съм извършил никакво престъпление. Нямам ли права?

Контролърът го погледна учудено. После се засмя.

– Мисля че обясних. Човекът, за когото се мислите, е мъртъв. Последната воля на Корбел е била оспорвана по съдебен ред преди много години. Неговата вдовица...

– Дявол да го вземе, та аз оставих пари!

– Не струват – макар човекът да се усмихваше, лицето му беше безизразно, неразгадаемо. Усмивка на ветеринар, заел се да оперира котка. – Мъртвият няма право на собственост. Съдът отдавна се е произнесъл по този въпрос. Наследниците ви решили, че са ошетени.

Неочаквано Корбел заби костелив пръст в гърдите на събеседника си.

– Но аз съм жив!

– Не и от юридическа гледна точка. Но можете да откупите правото си на нов живот. Държавата ще ви снабди с ново кръщелно и ще ви даде гражданство, ако докажете, че го заслужавате.

Корбел седна и се замисли над чутото. Сетне отново се надигна.

– Ами, да започваме, тогава. Какво искате да знаете за мен?

– Името ви.

– Джеръм Бранш Корбел.

– Наричайте ме Пирс – ала контролърът не протегна ръка. Корбел също, подсъзнателно усещаше, че събеседникът му няма да отвърне на здрависването. Може би защото и двамата се нуждаеха от баня. – Аз съм вашият контролър. Обичате ли хората? Просто питам. По-късно ще ви подложим на обстояни изследвания.

– Разбирам се с хората около мен, но предпочитам да остана сам.

Контрольорът сбърчи вежди.

– Това значително ограничава възможностите ви. Изолационизмът, който наричате усамотение, е отминал етап. В наше време не разполагаме с достатъчно място за подобни увлечения, нито пък имаме такива наклонности. Бихме могли да ви изпратим на някой колонизиран свят...

– Да, от мен би излязъл добър колонизатор. Обичам да пътувам.

– Но пък не ставате за разплод. Не забравяйте – гените в тялото не са вашите. Не. Имате само една възможност, Корбел. Рамър.

– Рамър?

– Страхувам се, че да.

– Това е първата непозната дума, която сте използвали, откакто се събудих. Като стана дума – езикът въобще ли не се е променил? Та вие нямате дори акцент.

– Професионално задължение. Научих вашия говор преди доста години, чрез РНК-обучение. По същия начин ще се обучавате и вие, ако стигнете до там. Сигурно ще бъдете изумен от бързината, с която ще напредвате с помощта на РНК-инжекциите. Дано да не лъжете, когато твърдите, че обичате усамотението и си падате по пътешествията. Умее ли да се подчинявате?

– Бил съм в казармата.

– Какво означава това?

– Означава да.

– Добре. Харесвате ли странни места и далечни хора, или обратното?

– И двете – Корбел се усмихна обнадеждено. – Проектирал съм сгради по целия свят. Във вашия свят няма ли работа за един архитект?

– Не. Как мислите, Държавата дължи ли ви нещо?

Имаше само един възможен отговор.

– Не.

– Но вие сте предпочели да бъдете замразен. Може би сте смятали, че бъдещето ви е дължно.

– Нищо подобно. Просто реших да рискувам. И без това умирах.

– Аха – контрольорът го погледна замислено. – Повярвали сте в нещо и смъртта не ви е изглеждала толкова страшна.

Корбел предпочете да замълчи.

Първо го подложиха на кратък асоциативен тест по английски. Като съдеше по теста, Корбел реши, че преобладаващата част от замразените датират от неговото собствено време – около 1970 година. Взеха

му кръвна проба, после го подложиха на натоварване до пълно изтощение и взеха нова проба. Изследваха прага на болката чрез директна нервна стимулация – изключително неприятна – и накрая пак взеха кръвна проба. Оставиха го да си блъска главата над китайска мозайка.

А после Пирс му съобщи, че изследванията са приключили.

– И без това, ние знаехме в какво състояние се намирате.

– Тогава защо бяха необходими кръвните проби?

Контрольорът го погледна внимателно.

– Вие ще ми кажете.

Нещо в погледа му пробуди в Корбел смразяващото усещане, че животът му виси на косъм. Всичко би могло да поражда това усещане – сбърченото чело на контрольора, хладните сини очи, и дори замислената му усмивка. Пирс не се бе отделил от него през цялото време на изследването и следеше внимателно поведението му, сякаш от него зависеше окончателната му преценка. Корбел помисли внимателно преди да отговори.

– Искали сте да узнаете колко мога да издържа, преди да се откажа. Анализирали сте кръвните проби и сте определили количеството адреналин и токсини на умората, за да установите степента на болка и умора, които изпитвам.

– Правилно – кимна контрольорът.

И този път Корбел беше оцелял.

Малко му трябваше за да се откаже още по време на изпитанията за болкоустойчивост. Ала в един момент Пирс бе споменал, че Корбел е четвъртият замразен, чиято личност се подлага на изследване в това тяло.

Спомняше си, как за последен път се унесе в сън, преди двеста и двадесет години.

Край него се бяха събрали семейството и приятелите, за да му отдадат последна почит. Избрал бе ковчега, беше платил за място в хранилището и беше попълнил завещанието си, ала въпреки това не мислеше за онова, което му предстои, като за издъхване. Поставиха му инжекция. Неумолимата болка постепенно се беше разтворила в мека мъгла. А след това заспа.

Малко преди това се беше замислил за бъдещето, в което му предстоеше да се пробуди. Хранилището беше само проход към неизвестното. Какво ли го чакаше? Световно управление? Междупланетни космически кораби? Безодпадъчна ядрена енергия? Причудливи дрехи, изрисувани тела, нудизъм? Нови принципи в архитектурата, летящи домове?

Или пренаселеност, недоимък, изчерпване на всички горивни ресурси, евтината работна ръка като единствен източник на енергия? И тази възможност му беше минала през ума, но не го тревожеше. Един беден и гладен свят не би си позволил лукса да го пробужда. Онзи, другият свят, за който мечтаеше в последните си съзнателни мигове, беше богат и напълно в състояние да дари с живот такива като Джейбии Корбел.

Ала по всичко изглежда, че няма да види кой знае колко от този свят.

Изведоха го от лабораторията. Пъхнал ръка под мършавата му мишница, пазачът го поведе със себе си. Изкачиха една тясна стълба и излязоха на покрива.

Обедното слънце блестеше в синьото небе, което преливаше в жълтеникаво, а към хоризонта ставаше кафяво. На покрива в плътна редица растяха ниски зелени дръвчета. Всичко беше покрито със стъкло и блестеше ослепително.

Докато пресичаха моста между два покрива, Корбел мярна за миг света отдолу. Беше градски пейзаж от плътно скупчени сгради, до една в отблъскващ кубичен дизайн.

Корбел стоеше на главозамайващо висока и тясна площадка, без никакви перила. Краката му се вдървиха. Дъхът му секна.

Пазачът мълчеше. Дръпна Корбел за ръката, съвсем лекичко и зачак да види какво ще стори.

Корбел си наложи да продължи.

Стаята беше натъпкана с койки – на два реда, с пътека между тях. Осветлението беше изкуствено, студено, въпреки че навън приближаваше пладне. Нима очаквах, че ще заспи по това време?

Стаята беше голяма, сигурно побираше хиляда койки. Повечето от тях бяха запълнени. Неколцина обитатели вдигнаха любопитно глави, докато пазачът му показва неговата койка. Беше последната от редицата. Наложил се Корбел да коленичи и да се присвие, за да легне на нея. Чаршафите бяха странни на вид – гладки като коприна, дори леко хлъзгави – единственият намек за лукс в това място. Нямахше нищо, с което да се завие. Легна на страна и впери поглед в тоалетната отсреща.

Ето че най-сетне бе останал насаме с мислите си.

Жив съм.

Само допреди час, подобно затваряне в себе си можеше да му струва живота. Пазеше го за този миг.

Успях!

Жив съм!

И съм млад! Това дори го нямаше в договора.

Но, спомни си неохотно той за нещо, което не можеше да остане вечно заровено, кой всъщност е жив? Някакво чудато съчетание? Криминален престъпник, рехабилитиран с помощта на биологични екстракти и техника за промиване на мозъка... ? Не. Джейбии Корбел е жив и здрав, макар и малко объркан.

На времето притежаваше една рядка способност – можеше да заспи където си иска и когато си поиска. Ала сега сънят не идваше. Втренчи поглед наоколо и се опита да разбере.

Три неща го изумяваха в това място.

Първото беше смрадта. По всичко личеше, че парфюмите и деодорантите също бяха отминал етап. Тялото на Пирс отдавна плачеше за баня. Също и това на новия, подобрен Корбел. Тук всичко миришеше.

Второто бяха койките за любовни упражнения, четири на брой, една над друга, два пъти по-широки от останалите и с дебели матраци. Без съмнение, двойните койки бяха за любене, а не за спане. Ала това, което шокираше Корбел бе, че са разположени на открито, дори без да бъдат прикрити със завеси.

Същото важеше и за тоалетните.

Как ще живее тук?

Корбел почеса замислено нос и подскочи, а сетне се прокле за това, че се е стреснал. Имаше голям, разплескан и леко безформен нос. Ала носът, който бе почесал машинално, докато мислеше, беше тесен и малък. Сигурно щеше да привикне с вонята и всичко останало, преди да свикне с този нов нос.

Най-сетне заспа.

Събудиха го по здрач. Над него се бе надвесил мълчаливо едър здравеняк, облечен в кафяв комбинезон. Дръпна го грубо за ръката и го поведе след себе си. Още преди да се събуди напълно, Корбел стоеше пред Пирс.

– Слушайте, тук никой ли не говори английски? – възкликна обидено той.

– Не – поклати глава контролърът.

Пирс и пазачът настанаха Корбел в удобно кресло, пред широк извит екран. Поставиха му слушалки. Над главата му закачиха пластмасова банка с прозрачна течност. За нея прикачиха система, която завършваше с игла.

– Закуска?

Пирс не обърна внимание на подигравателния му тон.

– Ще ядеш веднъж на ден – след упражненията и часовете за обучение – той пхна иглата в предмишницата на Корбел, а входното отвори тие покри с нещо, подобно на пяна.

Корбел проследи безизразно действията му. Дори и някога да се беше страхувал от игли, месеците на непоносими болки от нарастващите тумори го бяха променили. Иглата беше символ на облекчение от болката, поне за известно време.

– Учи се – рече му Пирс. – С тази ръчка се променя скоростта. Нагласили сме силата на звука според слуха ти. Можеш да повтаряш интересувашите те раздели само по веднъж. Не се безпокой за системата – и да искаш, не можеш да я извадиш.

– Исках да попитам за нещо, само че не си спомнях точната дума. Какво е това рамър?

– Пилот на звездолет.

Корбел втренчи изненадан поглед в контрольора.

– Шегуваш се.

– Не. Учи се – контрольорът включи екрана и излезе.

2

Рамър беше пилот на звездолет.

Звездолетите бяха оборудвани с Бусардови рам-двигатели. Те улавяха междузвездния водород в нематериалните мрежи на електромагнитните сили, съгъстваха го и го насочваха в пръстен от силово поле, където го изгаряха в термоядрен пламък. Теоретически, нямаше граница за скоростта на Бусардовите рам-двигатели. Звездолетите бяха невъобразимо мощни, невъобразимо сложни и невъобразимо скъпи.

За Корбел беше направо невероятно, че Държавата възнамерява да му повери подобно безценно съоръжение, притежаващо огромна мощ и маса. На човек, умрял преди двеста години! Дявол да го вземе, Корбел беше архитект, а не астронавт! Още по-голяма бе изненадата му, когато научи, че принципът на Бусардовия двигател бил разработен преди смъртта му. Беше наблюдавал по телевизията полетите на Аполо 11 и 13, и горе-долу с това беше приключил интересът му към космическите полети.

А сега животът му, без никакво съмнение, зависеше от кариерата на „рамър“. Дори само тази мисъл бе достатъчна, за да седи изцъклен по

четиринайсет часа на ден в екрана, нахлузил слушалките. Страхуваше се да не го отхвърлят.

Не разбираше всичко, което трябваше да научи. И все пак го оставиха.

На втория ден в него започна да се пробужда интерес. На третия беше омагьосан. Понятия, които преди въобще не го вълнуваха – като теорията на относителността, магнетизма или абстрактната математика – сега възприемаше интуитивно. Беше направо чудо!

Престана да се пита защо Държавата бе спряла избора си тъкмо на Джеръм Корбел. Всичко постепенно заставаше на мястото си и придобиваше смисъл.

Полезният товар на звездолета беше минимален, а неговата функционална продължителност на живота далеч надхвърляше продължителността на човешкия живот. Значителна част от този полезен товар се заемаше от животоподдържащата система, предназначена за един човек. Останалото се заделяше за за биологичните сонди. Не можеше да става и дума за двучленен и по-голям екипаж.

Един порядъчен, лоялен гражданин едва ли би бил добър самотник. Пък и защо да изпращат порядъчен гражданин? Докато сеещият живот рам-звездолет се върне, времената ще са други. Дори самата Държава вероятно ще се е променила до неузнаваемост. Завърналият се рамър ще трябва да се адаптира към една почти чужда за него култура. Доколко този процес ще е успешен, предварително не би могъл да каже никой.

Защо тогава да не бъде избран някой, който вече се е сблъскал с подобен проблем? Някой, чиято култура е отряла двеста години преди да започне космическото пътешествие.

Някой, който и без това дължи живота си на Държавата.

Обучението с РНК се оказа много ефективно. Корбел престана да се изненадва от безстрастно-повелителното отношение на Пирс и започна да гледа на себе си като на чужда собственост, програмирана за строго определена мисия.

И се учеше. Плъзгаше поглед по микропечатните текстове сякаш вече ги знаеше наизуст. Процесът на обучение беше стремителен. Постепенно Корбел се изпълваше с увереността, че в случай на нужда ще съумее да сглоби сеещия рам-звездолет с голи ръце, стига да разполага с необходимите части. През целия си живот беше обожавал чертежите, но до съвсем скоро абстрактната математика му се струваше далечна и непонятна. Теория на полето, монополярни полени уравнения, верижен синтез. Как да се предвижда появата на гравитационни точки

източници... как да се определя местоположението им, да се използват, или избягват.

Креслото обсебваше целия му съзнателен живот. Всичко останало – упражнения, вечеря, сън – му се струваше смътно и безинтересно.

Тренираше с още двајсетина като него в зала, далеч по-тясна от необходимото. Подобно на Корбел, другите също бяха измършавели и жилисти, контрастиращи ярко с мургавите здравеняци, подбрани да ги пазят. По нареждане на водача на пазачите, всички подтичваха на място, защото не разполагаха с достатъчна площ, където да бягат, сетне се подреждаха за висок скок, правеха лицеви опори или клякаха.

След четиринайсет часа, прекарани неподвижно в креслото, Корбел обикновено се радваше на възможността да се разкърши. Подчиняваше се с лекота. Питаше се какво ли представлява палката, която всеки от пазачите бе затъкнал в кобур на кръста. Приличаха на полицейски палки. Може би това беше и предназначението им, но тогава защо накрая завършваха с дулоподобно отвърстие? Корбел реши, че ще е най-добре, ако не открие причината.

От време на време между отделните занятия се срещаше с Пирс. Пирс и хората, които обезпечаваха работата на обучаващите кресла, бяха от друг сой – добре охранени, в чудесна форма, може би съвсем леко над нормалното си тегло. Корбел ги определи като типични едновременни американци.

От Пирс научи и за другите професии, които се предлагаха на съживените мъртъвци и препрограмираните престъпници. Земеделска работа – ръчно засяване на култури. Прислужници. Занаятчийи. Все занимания, които не изискваха особен интелект. Но работното време! Мъртволедите трябваше да се трудят по четиринадесет часа на ден! В един пренаселен и задъхващ се свят.

Всъщност и неговото положение не беше различно. Четиринайсет часа за обучение, един час активна физическа подготовка и осем часа сън в помещение, натъпкано до тавана с обитатели.

– Работа по разписание, хранене по разписание, дори спане по разписание! Лакът до лакът всяка минута. Нещастни копелдаци – рече той на Пирс. – Що за живот е това?

– Така най-бързо ще върнат дълга си към Държавата. Бъди разумен, Корбел. Какво ще прави през свободното си време човек като теб? Ти нямаш никакъв социален живот. За да се научиш, ще трябва да гледаш другите. Много от предлаганите професии предвиждат съжителство с граждани.

– За да могат да попиват от господарите си, докато работят? Не, така не се учи. Това ще отнеме... ей Богу, ще изминат десетилетия.

– Трийсет години непрекъснат труд обикновено са достатъчни, за да си извоювате гражданството. Получавате право на работа, която ви гарантира достатъчен доход, с който да си закупите образователни инжекционни курсове и записи. Но затова пък нашите медицински достижения са колосални. Живеем много по-дълго, отколкото можеш да си представиш, Корбел.

– А дотогава ме чака робски труд. Всъщност, това мен не ме касае...

– Разбира се, че не. Корбел, твоят труд в никакъв случай не е робски. Робът няма право да се отказва. А ти би могъл да си смениш работата веднага щом поискаш. Осигурена е пълна свобода на избора.

Корбел потрепери.

– И робът има право да се самоубие.

– Да се самоубие, глупости – ядоса се контролорът. – Джеръм Корбел е мъртъв. Мога да ти подаря скелета му, за сувенир.

– Не се съмнявам – за миг Корбел си представи как грижливо лъска побелелите си кости. Всъщност, къде ще държи подобна вещ? На койката до него?

– Така де. Но да не забравяме, че ти си един престъпник с промит мозък. Бих добавил – напълно справедливо. Престъплението, което си извършил, ти отнема правото на гражданство, но все още можеш да избираш между различните професии. Кой роб би могъл да избира работата си?

– И все пак ще усещам, че умирам.

– Глупости. Заспиваш и това е всичко. Когато се събудиш, вече имаш други спомени.

Темата не му беше никак приятна. След този разговор Корбел избягваше да я обсъжда. Ала не можеше да избягва разговорите с контролора. И без това, Пирс бе единственият човек на този свят, с който би могъл да общува. В дните, в които не се появяваше, Корбел се чувстваше измамен, разгневен.

Веднъж подхвана разговор за гравитационните точкови източници.

– По наше време не знаехме нищо за тях.

– Знаели сте. Неутронни звезди и черни дупки. Още през 1970 година сте определили местоположението на няколко пулсара, а математиките са описали пулсарния разпад. Това, за което трябва най-много да внимаваш е разпадащ се пулсар на пътя на твоя звездолет. За черните

дупки не се безпокой. Няма да минаваш край тях.

– Добре, но...

Пирс го погледна усмихнато.

– Май доста неща не знаеш за собственото си време, а?

– Я стига, та аз бях архитект. Защо ми е било необходима да се интересувам от астрофизика? А и не разполагаме с вашата техника на обучение – това му напомни за нещо друго. – Пирс, каза, че си научил английски с помощта на РНК-инжекции. А от къде взехте тази РНК?

Пирс се усмихна отново и си тръгна.

Твърде малко време му оставаше за спомени. Но и тези мигове му стигаха. Понякога, докато лежеше заслушан в глъчката наоколо и възклицанията от койките за любовни упражнения, той си припомняше различни лица от неговото минало.

Най-често това беше Мирабела. Винаги Мирабела. Мирабела край перилата, докато отплуваха от пристанището на Сан Педро, загоряла, усмихната, ведра, с неизменните тъмни очила. Мирабела, по-възрастна, белязана с печата на изтощението и тревогите, протегнала ръка за сбогом... преди той да умре. Мирабела по време на медения им месец. За двайсет и две години съвместен живот двамата се бяха сраснали като издигащи се в съседство дръвчета.

И всеки път трябваше да си припомня, че е умряла преди двеста години.

Нямаше я на този свят и племенницата му, която тогава бе съвсем мъничка, още първолачка, а той вече се гърчеше от непоносими болки. Нямаше я и дъщеря му – Ан. Нямаше ги и тримата му внуци – а тогава едва бяха проходили. Който и да си спомнеш, всички бяха мъртви. Всички, с изключение на него.

Корбел не искаше да умира. Беше съвсем здрав и поне с двайсет години по-млад, отколкото в мига на своята смърт. Обучението за рамър му се струваше все по-интересно. Само ако престанеха да се отнасят с него като със собственост...

Съвсем като в казармата, но дори и тя беше преди двеста години. По-точно двеста и четиресет. Научил се бе да изпълнява заповеди, но и досега трудно ги преглъщаше.

И въпреки това, контролорът не беше повторил заповед, нито се бе усъмнил в това, че нарежданията му ще бъдат изпълнявани. Ако Корбел откажеше, дори само веднъж, знаеше добре какво ще последва. И Пирс знаеше, че той знае. Атмосферата напомняше по-скоро концентрационен лагер, отколкото казарма.

За тях съм като зомби.

Не, не биваше да мисли така. Но нима е нещо повече от един съживен труп? Интересно, какво ли са направили със скелета? Може би са го кремирали?

Животът му не беше никак приятен. Подтискаше го положението му в обществото. Нямахме с кого да разговаря, с изключение на Пирс, когото намразваше все повече. Непрестанно беше гладен. Единствената дневна дажба се задържаше съвсем за кратко в стомаха му. Нищо чудно, че тялото му беше така мършаво.

Ако въобще живееше някъде, това беше в учебната зала. В креслото той беше рамър. Безсилието му се превръщаше във всемогъщество. Звезден човек! Яхнал пламъка, който се подхранваше от милион слънца, изсмукващ гориво от самото междузвездно вещество, разтворил своите електромагнитни полета като крила, с обхват стотици мили...

Две седмици след като Държавата го върна към живот, Корбел научи своя бъдещ курс.

Седеше отпуснат в креслото, което не беше кой знае колко пригодно за натоварвания. Във вената му бавно капеше разтвор на РНК. Отдавна бе престанал да обръща внимание на иглата. На екрана имаше карта на бъдещия му курс, зелена три-измерна решетка. Корбел вече не се впечатляваше от три-измерните изображения.

Пред очите му решетката се завъртя.

Появиха се две миниатюрни кълбета и блестяща топка, заобиколени от светла корона. Вече познаваше тази част от курса. От Луната щеше да го изстреля линеен ускорител, да го форсира до звездолетна скорост и да го насочи към Слънцето. Слънчевото притегляне щеше да увеличи скоростта му, а електромагнитните полета на звездолета щяха да уловят и изгорят самия слънчев вятър. После звездолетът щеше да напусне Слънчевата система и да продължи да се ускорява...

Картата на учебния екран започна бързо да се мени. Разстоянията между звездите бяха огромни, чудовищни. Звездата на Ван Маанан се намираще на двайсет светлинни години.

Малко след средата на пътя щеше да започне забавянето. Точността беше от изключително значение. Трябваше да намали достатъчно скоростта, за да пусне биологичните сонди – но не чак толкова, че да излезе извън пределите на рам-режима. Освен това, трябваше да използва звездата на Ван Маанан за да промени своя курс. И най-малката грешка беше изключена.

После отново към следващата цел, която беше още по-далеч.

Корбел не откъсваше очи от екрана... и попиваше всичко... макар някаква частица от подсъзнанието му вече да притежаваше тези познания, а друга, незасегната от учебния процес и запазила невинността си, следеше възторжено полета из космическите простори. Десет звезди, всички жълти джуджета от типа на слънцето, със средно разстояние помежду им – петнадесет светлинни години. Имаше един участък от петдесет и две светлинни години, където почти щеше да достигне скоростта на светлината. Колкото и странно да бе, при подобни скорости ефективността на Бусардовия двигател се повишаваше. Благодарение на увеличението водороден приток корабът можеше да съсредоточи силовите полета близо до корпуса и да им придаде допълнителна мощ.

Десет звезди, подредени в полукръг, очертаваха обратния път към Слънчевата система и Земята. Щеше да спечели от времето, прекарано при скорост близка до тази на светлината. Срещу триста години земно време, Корбел щеше да преживее само двеста години корабно. Дори и тях щеше да прекара в хибернационна камера.

В първия миг не обърна внимание на този факт. Но програмата за обучение са изграждаше на принципа на повторението. Мисълта избухна в съзнанието му едва когато бе поел към гимнастическата зала.

Триста години?

Триста години!

3

Навън беше вечер, макар и не съвсем. По-скоро късен следобед. Куполът, който обитаваше, беше ярко осветен, както винаги, макар светлината да бе недостатъчна, ако пожелаеше да чете. Прозорци нямаше.

Корбел трябваше отдавна да е заспал. Измъчваше го всеки миг, който прекарваше в пренаселената зала. Повечето от останалите обитатели спяха, само от двойните койки се носеха възбудени възклицания. Неколцина от съседите му лежах с отворени очи. Двама разговаряха приглушено, но Корбел не знаеше езика им. Досега не бе срещнал никой, който да владее английски.

Ужасно му беше мъчно за неговия свят.

Първите няколко дни бяха най-тежки.

Постепенно престана да обръща внимание на вонята. Замислеше ли се за нея, струваше му се, че долавя уханието на милиарди човешки

тела. С течение на времето вонята се сля с постоянната глъчка.

Единственото, което го подтичкаше, бяха койките за любовни упоражнения. Не можеше да не гледа натам, докато ги използваха. Дори когато отклоняваше поглед, продължаваше да слуша. Нищо не можеше да направи. На два пъти бе отказал на настойчивите жестове, с които го беше подканвала дребничка чернокоса девойка с хубаво, одухотворено лице. Да се люби на открито? Не би могъл.

Без койките можеше, но какво да прави с тоалетните на открито? Първият път, когато ги посети, не откъсна засрамен поглед от пода. Докато си вдигаше комбинезона забеляза, че някой от обитателите го гледат с любопитство. Може би се забавляваха от очевидното му неудобство, или пък имаше нещо друго. Така или иначе, никога нямаше да открие причината.

Корбел искаше да се върне в своя свят.

Тази идея беше лишена от всякаква логика. Неговият свят бе изчезнал отдавна и той също щеше да изчезне, ако не беше избрал пътя към хранилището. Ала логиката тук не помагаше. Искаше да се върне у дома. У дома, при Мирабела. У дома – където и да било – в Рим, Сан Франциско, Канзас сити, Бразилия – живял бе на всичките тези места и колкото и да бяха различни, чувстваше ги като свой дом. Корбел можеше да се почувства у дома навсякъде, но не и тук. Никога нямаше да му е уютно в този свят.

А сега искаха да му отнемат и него. Да му вземат и малкото, което бе видял – тесните стаи с ниски тавани, натъпкани до горе с обитатели, робския труд – всичко това ще е изчезнало отдавна, когато се завърне от звездите.

Корбел легна по корем и зарови лице във възглавницата. Ако не заспи тази нощ, утре ще е съвсем изтощен. Досега не бяха го подлагали на изпит. Все още не, но скоро...

Той се унесе.

Събуди се внезапно, седна и се опита да си припомни неясната мисъл, която не му даваше покой.

Разбира се.

Защо досега не съм си задавал този въпрос? Какво всъщност представляват биологичните контейнерни сонди?

И най-вече – за какво служат?

Странно наистина, защо досега това не беше му направило впечатление.

Всъщност, имаше известна представа какво представляват –

масивни, тежки цилиндри, прикрепени към корпуса на кораба. Общо десет на брой, всеки един тежащ почти толкова, колкото животоподдържащата система на звездолета. Знаеше наизуст теглото и масата им. Познаваше фиксиращия механизъм, чрез който бяха закрепени за корпуса и би могъл да отремонтира този механизъм при различни рискови ситуации. Смътно си спомняше къде отиваха сондите след спускането им, почти беше на върха на езика му... което означаваше, че вече го е научил от РНК-инжекциите, но не го е видял в инструкциите.

Ала нямаше никаква представа за какво са предназначени самите сонди.

Същото беше и с кораба. Едва сега го осъзна. Знаеше всичко, което би трябвало да научи за рам-звездолета, но нямаше понятие от устройството на другите модели междупланетни космически кораби и совалки от типа земя-орбита. Известно му бе, че ще бъде изстрелян от линеен ускорител на Луната. Познаваше устройството на ускорителя – дори можеше да си го представи – триста и петдесет километров коридор от пръстени, подредени в права линия на дъното на лунно море от прах. Запознат бе с инструкцията, в случай че възникнат непредвидени пречки по време на изстрелването. И това бе всичко, което знаеше за Луната, за лунните инсталации, за завладяването на спътника – ако се изключеха спомените му от преди двеста години.

Какво ставаше там горе? През двете седмици откакто се бе появил (пробудил? превъплъттил?) беше видял само четири стаи, две площадки, мярнал бе за миг градския пейзаж от главозамайваща височина и бе разговарял с един единствен човек, който нямаше желание да му разкрива каквото и да било. Какво се бе случило през тези двеста години?

Да вземе за пример тези мъже и жени, които спяха около него. Кой бяха те? Какво правеха тук? Не знаеше дори дали са били били замразени като него, или причината за пребиваването им на това място е друга. Във всеки случай не изглеждаха притеснени от условията на живот.

Корбел бе участвал в строежа на най-различни постройки по целия свят, но никога не бе заминавал неподготвен. Изучавал бе езика и обичая, преди да поеме към поредната страна. Но сега нямаше на какво да се опре, откъде да започне. Чувстваше се изгубен.

О, да можеше поне да си поговори с някого!

Поглъщаше знания с невероятна скорост, пред него се разкриваха простори, за които дори не беше сънувал. И все пак, тези познания имаха ясно очертана граница. Държавата го учеше само на онова, от което той се нуждаеше. Всяко късче информация бе пряко свързано с

бъдещата му професия.

Рамър.

Едва сега виждаше логиката. Щеше да отсъства няколко столетия. Какъв смисъл да го запознават със съвременните технологии, обичаи, политика? Отново ще се изправи пред същите проблеми, когато се върне – ако се върне... да, между другото, откъде му бе хрумнало да нарича Държава управляващата сила? Защо мислеше за нея, като за нещо всемогъщо? Не знаеше нищо нито за силата, нито за границите ѝ.

Причината трябва да е в РНК-обучението. Заедно с учебната информация са наблъскали подсъзнанието му с убеждения, иначе откъде ще се вземат?

При тази мисъл кожата му настръхна. Променяха го без дори да знае!

Разбира се, как иначе Държавата би му поверила сеещ рам-звездолет? Вливаха му патриотизъм направо през иглата.

Беше изгубил своя народ. Изгубил бе и своя света. Скоро щеше да изгуби и този свят. Ако можеше да се вярва на Пирс, беше губил и себе си – четири пъти. Живееше в тяло на престъпник и дори бе четвъртият му пореден обитател. А проклетият труп на Корбел сигурно отдавна се е превърнал във фосфати. Но най-страшното беше, че с всяка капка от вливания в него разтвор губеше предишната си вяра, забравяше възгледите си и се превръщаше в нещо чуждо и непознато, наречено рамър.

Нищо в обкръжаващия го свят не беше негово.

Няколко дни Пирс не се вясваше никакъв. Толкова по-добре. Корбел почти залиташе от изтощение. Нахвърляше се прегладнял на вечерята. Връщаше се в спалното помещение, свиваше се на койката и потъваше в сън.

Един ден, докато поглъщаше поредния поток знания, Корбел вдигна глава и забеляза, че Пирс го изучава внимателно. Корбел притвори очи, отърси се от куп информация относно маневрените двигатели – хранвани с плазма от бордовата термомодерна станция, която поддържа и аварийното енергозахранване и запита:

– Пирс, какво е това биологична контейнерна сонда?

– Мислех, че вече са те запознали с тях. Нали знаеш, какво трябва да направиш със сондите?

– Запознах се с процедурата по освобождаването им преди два дни. Влизам в спирачен режим, когато приближа определената система, изключвам силовите полета, освобождавам сондата и ускорявам отново.

– Не трябва ли да ги насочваш?

– Не. Предполагам, че са самонасочващи се. Но трябва да ги освободя под определена прагова скорост, иначе ще напуснат звездната система.

– Изумително. Значи всичко останало сондите ще свършат сами – Пирс поклати глава. – Направо да не повярваш. Добре, Корбел, след това сондата се ориентира към някоя планета, с близки до земните характеристики и редуцирана атмосфера. В този район на галактиката, планетите от този тип са три пъти повече от онези с кислородно-азотна атмосфера. Вероятно това съотношение се запазва същото и в други части на космоса, както би могъл да откриеш, ако доживееш до тогава.

– Но за какво са предназначени сондите?

– Това са биологични контейнери. Натъпкани са с различни сортове морски водорасли. Замисълът е редуцираната атмосфера да бъде превърната в кислородна, както е станало и на Земята с помощта на фотосинтезиращите растения, преди приблизително 15 x 10⁸ години – при тези думи контролърът се усмихна. Тънките му устни не бяха създадени да изразяват особено силни чувства. – Ти си част от един голям проект.

– Мили Боже. И колко време ще отнеме той?

– Предполагаме, около петдесет хиляди години. Очевидно на този етап е трудно да изчислим с по-голяма точност.

– Божичко! Да не мислиш, че Държавата ще просъществува толкова дълго? Съмнявам се, че и тя самата храни подобни надежди.

– Това не е твоя работа, Корбел. Но все пак... – Пирс се замисли. – Да си призная честно, не вярвам. Държавата, предполагам, също не вярва в безсмъртието си. Но човечеството ще просъществува. Един ден на тези светове ще живеят хора. Това е нашата кауза, Корбел. Безсмъртието на видовете. Идея, по-голяма от един човешки живот. И ти си част от нея.

Той погледна Корбел многозначително.

Корбел се замисли. Неусетно прокара ръка по гърба на носа си.

След това попита:

– И как е там?

– Сред звездите? Сам ще...

– Не, не. Градът. Зърнах го за миг, преди няколко дни. Кубични постройките със сложна конструкция...

– Какво, по дяволите, те интересува, Корбел? Не е необходимо да знаеш нищо за Селердор. Когато се върнеш, градът ще е променен.

– Зная, зная. Тъкмо затова не бих искал да поемам на път, преди да

съм видял поне малко от този свят. Ами ако умра... – Корбел млъкна. Не веднъж бе забелязвал преценяващия поглед на Пирс, но за пръв път го виждаше разгневен.

Гласът на контрольора беше безизразен, а устните му – здраво стиснати.

– Да не се мислиш за турист?

– И ти щеше да се мислиш за такъв, като се събудиш след двеста години. Що за човек ще си, ако нямаш поне капчица любопитство.

– Не зная дали бих горял от желание да се оглеждам. Във всеки случай, нямаше да настоявам на това като на нещо, което ми се пада по право. Какво си мислеше че те очаква, когато позволи да те замразят, за да видиш бъдещето? Нима си смятал, че това бъдеще ти дължи нещо? По-скоро обратното и крайно време е да го осъзнаеш!

Корбел мълчеше.

– Чуй какво ще ти кажа. Избрахме те за рамър, защото си турист по природа. Изследвахме те и го установихме. Обичаш срещите с непознатото, те не те карат да търсиш спокойствие и безопасност. Това е рядко качество.

А в очите на контрольора се четеше: Тъкмо заради него реших да не изтривам и твоята личност.

– Нещо друго? – попита той.

Корбел реши да рискува още веднъж.

– Бих желал да се упражнявам с компютър подобен на корабния компютъризиран автопилот.

– Не разполагаме с такъв. Но само след два дни ще имаш тази възможност. Тогава тръгваш.

4

Не следващия ден го запознаха с инструкцията за навлизане в Слънчевата система. Бяха изминали седемнадесет дни от появата му в този свят.

Както следваше да се очаква, инструкциите бяха доста неопределени. От него се очакваше да направи всички възможни опити за да влезе в контакт с драстично променената Държава, включително като премигва в двоичен код с маневрените двигатели. Процедурата трябваше да започне от максимално далечно разстояние. Не беше изключена възможността Държавата да воюва с... нещо. Корбел трябваше да изпраща

постоянно повтарящия се сигнал: КОРАБЪТ НЕ Е ВОЕНЕН.

Научи също така, че не се налага да разчита изцяло на спасителна операция от други кораби. Можеше да забави скоростта на звездолета като използва насрещния протонен поток на слънчевия вятър. После ще заобиколи Слънцето и ще поеме обратно като забавя с помощта на маневрените двигатели и използва останалия в резервоарите водород. С други думи резервния запас за аварийни ситуации. И ако не беше изпадал в подобни ситуации, в такъв случай почти пълния резервоар щеше да му стигне, за да се добере до Луната и да кацне на нея.

Освободи ли се от последната сонда, ще е изпълнил дълга си към Държавата. Много мило от нейна страна, помисли си Корбел, че ми осигурява и завръщането. Ала след това поклати глава. Държавата не се ръководеше от алтруистични подбуди. Тя просто си искаше обратно кораба.

Сега, повече от всякога, Корбел мечтаеше да се запознае с някой прототип на компютърния автопилот.

Имаше само още една последна възможност, да разговаря с контролъора.

– Полетът ще продължи близо триста години – може би двеста, корабно време – поде Корбел. – Ако се има пред вид относителността. Но, Пирс, нима очакваш, че ще живея двеста години? Без да разговарям с никого?

– Програмата за хибернация...

– Въпреки това.

Пирс сбърчи вежди.

– Вече си запознат с процеса на хибернация, но не си изучавал медицина. Доколкото ми е известно, приложен за продължителен период от време, хибернационният сън има подмладяващ ефект. Ще прекараш приблизително двадесет години в бодърстване, а останалото време ще бъдеш хиберниран. Обслужващата медицинска апаратура е изцяло автоматизирана, инструктиран си как да боравиш с нея. Нима мислиш, че бихме рискували да те оставим да умреш сред звездите, без никаква възможност да те заместим?

– Не.

– Само заради това ли пожела да се срещнеш с мен?

– Да – той реши да не прекалява повече с въпроси по темата. Но в същия миг му хрумна друга мисъл. – Бих искал да взема с мен жена. Животоподдържащата система е в състояние да обезпечи двама. Изчислил съм го. Естествено, ще имам нужда от втора хибернационна камера.

Вече близо две седмици това бе единственият човек, с когото Корбел можеше да разговаря. Отначало го намираще за непроницаем, неразбираем, почти безчовечен. С времето се бе научил да долавя настроенията му, поне до известна степен.

Пирс очевидно се колебаеше дали да не унищожи личността на Джеръм Корбел и да започне всичко отначало.

Животът му отново висеше на косъм. Но Държавата вече бе вложила значителни усилия и време в Джеръм Корбел. Рискът си заслужаваше. Може би затова Пирс отвърна:

– Това ще изисква допълнително пространство. Доста неща ще трябва да делите. Сам знаеш, че едва ли ще оцелеете до края.

– Но...

– Ето какво ще направим. Ще заложим в компютъра ти самоличност на жена. Компютърът се командва устно и ще разговаря с теб чрез женски глас, а характеристиките му ще са по твой избор. Във всеки случай, въведената допълнителна информация няма да попречи на компютъра да изпълнява основните си задължения по проверка и поддържане корабните функции.

– Струва ми се, че не разбираш напълно смисъла на...

– Виж какво, Корбел. Знаем добре, че нямаш никаква нужда от жена. Ако имаше, досега да си беше избрал партньорка, а ние щяхме да те изтрием и да започнем отначало. Вече две седмици обитаваш общата спалня и нито веднъж не си използвал койките за копулация.

– По дяволите, Пирс, нима очакваш да правя любов на открито? Просто не бих могъл!

– Точно така.

– Но...

– Корбел, привикна да използваш тоалетната, нали? Защото не можеше иначе. Знаеш какво да правиш с жените, но имаш рядкото щастие да си един от онези мъже, които не изпитват нужда да го правят. В противен случай нямаше да си рамър.

Корбел знаеше, че ако удари контрольора, това би се равнявало на смъртна присъда. И въпреки това, почти бе готов да го стори.

Изминаха десетина секунди. Пирс го наблюдаваше с откровено любопитство. След като забеляза, че Корбел се е поуспокоил, той продължи:

– Заминаваш утре. Подготовката ти приключи. Сбогом.

Корбел напусна стаята, стиснал здраво юмруци.

Значи спалното помещение бе част от проверката. Вече го знаеше

със сигурност. В състояние ли е да пресече тесен мост, лишен от перила? Значи не се бои от високото. Може ли да прекара двеста години сам, в кабината на звездолет? Нищо чудно, щом го дразнят скупчените около него обитатели на спалното помещение. Би ли могъл да издържи два-сет години без да докосне жена? Ако е така, значи е импотентен.

Върна се в спалното след вечеря. На мястото на тесния мост имаше почти невидима стъклена платформа. Корбел изръмжа ядно и я пресече преди пазача. Другият трябваше да се затича, за да го застигне.

Спря се между два реда койки, всички до една заети.

Вече се беше отказал от мисълта да убие контролъора. Решил бе да живее. Може би постъпваше глупаво. Времето щеше да покаже.

Огледа се и забеляза слабичкото чернокосо момиче, което го наблюдаваше с любопитство от една койка, близо до тавана. Изкачи стълбичката, докато лицето му се изравни с нейното.

Нуждаеше се от някакъв кратък и красноречив жест. Не знаеше точно какъв и затова промърмори на английски:

– Ще дойдеш ли с мен?

Тя кимна усмихнато и го последва по стълбата. Корбел имаше чувството, че всички наоколо говорят за тях.

Онзи странният, дето го готвят за рамър.

Няколко души се пробудиха и погледнаха към тях.

Усещаше погледите им в гърба си, докато разкопчаваше и смъкваше сивкавия комбинезон. Струваше му се, че всичко наоколо е било създадено за да го подлагат на непрестанни проверки. Поне двама от тези, които зяпаха към него, щяха да докладват за случилото се на Пирс. За Корбел всички очи изглеждаха еднакво любопитни, всички до един очакваха да видят как ще се справи мълчаливецът.

В една нямаше съмнение – че е импотентен. Отвсякъде се блещеха в него, а той стоеше съвсем гол. Момичето отначало го погледна загрижено, сетне съжалително. Погали бузата му в знак на симпатия и отиде да потърси някой друг.

Корбел се излегна и се заслуша в шума наоколо.

Чака осем часа. Накрая пазачът дойде и го отведе. Все едно му беше, какво ще направят с него.

5

За пръв път изпита безпокойство, когато летящият джип на пазача

се приземи край нещо, наподобяващо изправена гилза. Обзеха го съмнения. Това което виждаше, беше твърде малко, за да е космически кораб.

И въпреки това беше космически кораб. Привързаха го с колани за мекото кресло, разположено в предната кабина, с един единствен илюминатор. Освен Корбел, тук се настаниха пазачът и пилотът, който беше като втори братовчед на Пирс – дотолкова приличаше на него. Пилотът се настани зад илюминатора.

Корбел почувства, че пулсът му се учестява. Чакаше с нетърпение да научи какво ще последва.

Внезапно тялото му натежа. Последва странно познат шум, наподобяващ вдигането на колесник при самолет. Това май не е ракета, помисли си Корбел. По-скоро беше космическия ферибот, снабден с електромагнитни двигатели. Корбел си спомни, че Бусардовият двигател можеше да създава мощни магнитни полета.

Всичко го болеше, не беше мигнал предната нощ. Постепенно се унесе в сън.

Когато се събуди, вече бяха в безтегловност. Никой досега не беше го подготвял за това. Пилотът и пазачът го гледаха с любопитство.

– Майната ви – рече им Корбел.

Значи това беше поредният изпит. Откачи коланите и се тласна към илюминатора. Пилотът се разсмя, сграбчи го за ръката и спусна защитен капак над пулта за управление. След това го пусна и Корбел се понесе.

Стомахът му се бунтуваше. Вътрешното му ухо направо пощуряваше. Тестисите му се бяха свили в слабините и усещането не беше от приятните. И през цялото време падаше. ПАДАШЕ!

Корбел изръмжа мислено и се опита да се съсредоточи върху илюминатора. Земята не се виждаше никаква. Нито пък Луната. Само безброй звезди – необичайно ярки, по-ярки дори от онези, които бе наблюдавал от борда на една мъничка лодка, закотвена край островите Каталина преди толкова много години. Известно време не можеше да откъсне очи от тях.

Непрестанно се мъчеше да подтисне усещането, че пропада с асансьор.

Инак съвсем скоро можеха да го дисквалифицират.

Първо хранене в безтегловност. Корбел се стараеше да повтаря движенията на другите, пхаше ръка през пластичната мембрана и си избираше късчета месо и картофи.

– Много неща ще ми липсват, – рече той на широкоплещестия пазач, – но твоето отсъствие ще ми носи радост. Ти и твоите проклет

облещени очи.

Пазачът се усмихна безизразно и зачака да види дали на Корбел ще му прилошее.

На следващия ден се приземиха сред широка равнина, над която, в рамката на островърхи планини се виждаше Земята. Бяха пристигнали само за един ден, вместо за три – Държавата бе готова да вложи допълнителни средства и енергия, за да го прехвърли по-скоро тук. Въщност, в тези дни на полета от Земята до Луната вероятно се гледаше като на нещо незначително.

Равнината бе осеяна с черни кратери от ракетните двигатели. Сигурно бе използвана за кацане вече няколко десетки години. В близост до линейния ускорител бяха скупчени няколко прозрачни купола. Вътре в тях се виждаха сгради и миниатюрни горички от дървета. Различни по размери и модели космически съдове бяха разхвърляни наоколо.

Най-големият от тях бе рам-звездолетът на Корбел – сребрист небостъргач, полегнал на една страна. Сондите вече бяха прикрепени към талията на кораба. Корбел огледа звездолета с опитно око и прецени, че е готов за излитане.

В него се надигнаха страх, неувереност и гордост. Помъчи се да отдели собствените си чувства от онези, които му бяха втели заедно с РНК-разтвора, но вероятно не успя.

Под вещите погледи на пилота и пазача, които дебнеха и за най-дребната грешка, Корбел се напъха в своя скафандър. Не бързаше с натъкмяването. Скафандърът се състоеше от две части – плътно прилепнал към тялото комбинезон от синтетична тъкан и шлем, прикрепен към тежката раница. На гърдите му бе изрисувана бяла спирала със заострени краища – емблемата на Държавата.

Към тях се приближи електрокар и Корбел реши, че засега разходката по лунната повърхност се отлага. Очакваше да се отправят към някой от куполите, но пазача насочи колата право към кораба. Пътят бе доста дълъг.

Когато най-сетне спряха под него, звездолетът изглеждаше невъобразимо голям. Точно над бе прикачен масивен цилиндър с размерите на блок – животоподдържащата система. Тесен ръкав я свързваше с главния корпус. Миниатюрният купол на носа вероятно беше пилотската кабина.

- А сега провери кораба – рече му пазачът.
- Ама ти си можел да говориш?
- Да. От вчера, след кратък курс.

– Аха.

– Три неща не наред с този кораб. Ти намериш и трите. После кажеш мен. Аз кажа него.

– На него? О, на пилота. И после какво?

– После ти поправиш една от повреди, ние поправим други две. Накрая изстрелваме теб.

Значи отново ще го подложат на изпит. Дано да е последният. Корбел кипеше от гняв. Първо се захвана с проверката на полевите генератори и постепенно забрави за пазача, пилота и надвисналият над главата му меч. Познаваше добре кораба. Колко часове бе прекарал в учебното кресло, изучавайки устройството му до най-малкия детайл. Почувства как първоначалното му безсилие се измества от нарастваща увереност. В него се надигаше неподозирана животинска сила, ярост, енергия, която... да, налягането във водородния контейнер бе повишено далеч над допустимото. Въпросът не търпеше отлагане.

– Ще изпусна част от съдържанието – предупреди той пазача. – Прикрепете го към танкера. – Той отвори внимателно клапата и изпусна част от водородния газ, снижавайки вътрешното налягане без да позволи на самото гориво да излезе навън. В края на операцията течният водород щеше да се съгъсти и да започне да кристализира.

Корбел приключи с външния преглед без да открие нови повреди. Нищо чудно – човешкото око едва ли беше по-чувствително от многобройните прибори и датчици, които следяха състоянието на кораба.

Въздушният шлюз беше оборудван с тройна врата, не толкова за да запази въздуха, колкото да го подсигури в случай, че по някаква причина бъде изгубен външният люк. Корбел спусна люка зад себе си, изчака да пламнат зелените индикатори и след това отвори вътрешната врата. Миг преди да разкопчее шлема хвърли поглед към датчиците под брадата му.

Вакуум?

Той замръзна. Корабните индикатори показваха, че атмосферата е нормална. Тези на скафандъра твърдяха, че е обкръжен от вакуум. На кое да вярва? Едва сега си спомни, че при влизането не бе чул познатото свистене. Доколко звукоизолиращ беше неговият скафандър?

Колко типично за Пирс – нагласил е клопката, а сега го наблюдава и чака да види, дали ще свали шлема. Е, какво да прави?

Аха! Корбел напипа водния кран и го отвъртя. В лунната гравитация водната струя се разпиля по странен начин. Но не се изпари.

Дали неизправността на скафандъра се броеше за повреда на

кораба?

Корбел смъкна шлема и продължи огледа.

Нямаше никаква възможност да провери генераторите на рам-поле, без да предизвика хаос и разрушения в линейния ускорител. Прегледа само индикаторите, сетне се съсредоточи върху механизмите на живото-поддържащата система. Хлорофилните клетки на въздушната инсталация бяха в чудесно състояние. Но нещо не беше съвсем наред с урейнния абсорбатор. Работата беше доста мръсна и той я отложи.

Не след дълго реши, че е време да приключи с техническия преглед. Може би другите бяха пропуснали нещо. В края на краищата, това бе неговият кораб, неговият живот.

Хибернационната камера приличаше на огромен ковчег, досущ като онзи, в който бе прекарал двеста години. Корбел потрепери при мисълта за времето, прекарано в течен азот. Зачуди се отново, дали истинският Джеръм Корбел не е мъртъв, сетне поклати глава и отново се зае за работа.

С хибернационната всичко беше наред. Продължи нататък.

Компютърът се държеше доста странно.

С всеки измитат миг Корбел се чувстваше по-напрегнат. Най-сетне откри микроскопично прекъсване в една от веригите на свръхпроводника, толкова малко, че електрическият импулс протичаше свободно, макар и по индукция. Копелета! Облече скафандъра и се върна да докладва.

Пазачът го изслуша, консултира се с пилота и се обърна към Корбел:

– Справил си се добре. Можеш да довършиш с изпускането на водородните пари, а ние ще оправим другите повреди.

– Нещо не е наред със скафандъра ми.

– На борда има друг.

– Нуждая се от известно време, за да поработя с компютъра. Искам да съм сигурен, че с него всичко е наред.

– Ние ще го поправим. Приключиш ли с изпускането на парата – поемаш.

Внезапно Корбел се почувства така, сякаш Луната се бе отделила от краката му и се отдалечаваше с главозамайваща скорост.

Изстрелването беше доста твърдо. Пред очите на Корбел се завъртяха червени кръгове, бузите му се отдръпнаха назад към ушите. Но корабът издържа. Беше построен така, че да понася дори разнопосочни електромагнитни течения.

Оцеля и Корбел. Надигна се тъкмо навреме от креслото, за да проследи чезнещия в далечината лунен хоризонт – една незабравима гледка.

Следващите дни прекара в безтегловност. Все още не беше достигнал рам-скорост. Бяха го насочили към вътрешната орбита на Меркурий, където слънчевият вятър бе най-плътен. Протони. Най-доброто гориво за двигателите, а слънчевата гравитация щеше да послужи за трамплин.

А междуременно, разполагаше с много свободно време за да се заеме с компютъра.

От първо си мислеше, че Държавата се е погрижила да следи заниманията му. Но скоро престана да обръща внимание на тази идея. Каквото и да правеше, вече беше твърде късно, за да го спрат.

Приключи работата с компютъра и получените отговори напълно го задоволяваха. При по-високи скорости рам-полетата се самоусилваха – щяха да поддържат себе си и кораба. Нямаше никакви ограничения в скоростта на сеещия рам-звездолет.

Сега, когато разполагаше с времето си, той се настани зад контролния пулт и се захвана с полетата.

Разтвори ги като невидими криле. Корпусът трепереше, шибан от едва контролираните изригвания на термоядрения двигател. Стараеше се да държи полето в близост до кораба, опасявайки се, че може да наруши крехкото равновесие, там където потокът от протони рязко се променяше. С времето започна да придобива усет за тази работа. Благодарение на РНК-подготовката, скоро можеше да направлява кораба със затворени очи.

Чувстваше се като гигант, снабден с неимоверен, летящ фалус от метал и огън, който разхвърляше семена над светове, непознали вкуса на живота и произваше с рев техните слънчеви системи. Когато ги наблюдаваше, тягата намаляваше, тъй като звездолетът и слънчевият вятър се движеха в противоположни посоки. Но заловеше ли вятъра в своите мрежи, подобно на уловен в корабно платно морски бриз, той го насочваше зад себе си и наново ускоряваше. С всяка измината секунда, звездолетът се движеше все по-бързо.

Това усещане за сила – за неизмерима мъжествена мощ – вероятно бе част от РНК-обучението. Но това вече нямаше значение за него. Усещането бе станало и неделима част от Джеръм Корбел.

Подмина орбитата на Марс и когато се скри от директната светлина на Слънцето, поиска от компютъра да получи пълна видимост. Стените на сферичната пилотска кабина сякаш се стопиха и небето блесна над

него. Наблизо нямаше други планети. Виждаше само милиарди ярки светлинки. Гледката не се изчерпваше само със звездите. Изгореният водород създаваше призрачен пръстен около кораба.

С течение на времето, този пръстен щеше да се разширява. Засега тягата му беше все още доста слаба, колкото да балансира притеглянето на слънцето.

Когато навлезе в орбита около Юпитер, той нагласи полето така, че протонният поток да протича встрани. Не само увеличи тягата, но със сигурност внесе смут в душата на Пирс и неговата безлична Държава. Вероятно са предположили, че си играе с полето и проверява двигателите. Може би. Промяната в курса бе едва забележима, щеше да измине доста време, преди да ѝ обърнат внимание.

Не такъв бе първоначалният му план. В действителност, възнамеряваше да промени посоката, едва когато стигне на половината път до звездата на Ван Маан. Така щеше да разполага с преднина от петнадесет години, в случай, че е сбъркал в предположенията си и Държавата е в състояние да го спре.

Трябваше да се откаже от подобна предвидливост. След трийсет години Пирс може да е умрял и да не научи за това, което е направил Корбел – а подобна мисъл за него беше направо непоносима.

Някъде към далечните граници на системата тягата намалела и спаднала почти до нула. Протонният поток тук бе съвсем слаб. Все пак бе достатъчен, за да повишава макар и бавно скоростта на полета и това беше най-важното. Колкото по-бързо се движеше, толкова по-голям щеше да бъде протонният приток. Вече беше поел на път.

Намираще се отвъд Плутона, когато за пръв път чу гласът на контрольора:

– Говори Пирса за Държавата. Отговаряй, Корбел. Повреда ли имаш? Можем ли да ти помогнем? Не разполагаме със спасителен кораб, но можеш да се посъветваш с нас. Пирса за Държавата, Пирса за Държавата...

Корбел се усмихна напрегнато. Пирса? За времето на полета контрольорът очевидно бе позабравил наученият, с помощта на РНК-инжекциите език, или пък нещо го тревожеше.

Корбел изгуби двадесет минути, докато ориентира сигналния лазер към лунната база. Лъчът бе твърде тънък, за да позволи бързо насочване. След като го нагласи, той отвърна:

– Тук е Корбел за себе си, Корбел за себе си. С мен всичко е наред. Вие как сте?

Все повече се занимаваше с компютъра. Едно нещо го притесняваше – завръщането в Слънчевата система. Възнамеряваше да отсъства доста по-дълго, отколкото беше предвиждала Държавата. Ами ако на Луната не живее никой, когато се завърне?

Проблемът не беше от лесните. Ако успее да стигне Луната с резервно гориво (при условие, че не възникнат аварийни ситуации), лесно ще навлезе в земна орбита. Корабът бе създаден да издържа на огромни натоварвания – включително и при метеорно навлизане в атмосферата. Но каквото и да стореше, маневрените двигатели не бяха в състояние да го приземят.

Освен ако не се раздели с част от кораба. На такъв етап генераторите на рам-поле едва ли ще са му нужни... Е, като му дойде времето, ще го измисли. Разполагаше с цяла вечност.

Отговорът от Луната пристигна след девет часа.

– Пирса за Държавата. Корбел, не те разбираме. Намираш се встрани от курса. Първата ти цел е звездата на Ван Маан. Вместо това се насочваш към Сагитариус. В тази посока няма система с планети, подобни на Земята. Какво, по дяволите, смяташ че вършиш? Повтарям. Пирса, за Държавата, Пирса...

Корбел се опита да го изключи. Не бяха го учили как се прави по време на подготовката. Накрая се сети и нареди на компютъра да изключи приемника.

След известно време, насочи отново лазера към лунната база и започна да предава.

– Говори Корбел за себе си, Корбел за себе си. Омръзна ми да ви слушам всеки път, когато реша да ви кажа нещо. Това е последният ми разговор с вас.

Нямам никакво намерение да посещавам звездите от вашия списък.

С времето осъзнах, че колкото е по-голяма скоростта на кораба, толкова повече в моя полза ще работи Теорията на относителността. Ако спирам на всеки десет-петнадесет светлинни години за да спускам сонда, така както го искате вие, ще изгубя двеста години в това занимание и няма да стигна доникъде. Но ако насоча кораба в една точка и продължа без да спирам, мога да натрупам неимоверно висок тау-фактор. Според моите изчисления, ако поддържам неизменно ускорение от една гравитационна единица, бих могъл да достигна галактическото ядро за двадесет и една години корабно време. Знаеш ли, Пирс, просто не можех да устоя на изкушението. Ти беше този, който ме нарече турист, не помниш ли? И така, звездите от галактическото ядро не са като тези

по края. Скупчени са на разстояние от половин светлинна година една от друга, ако може да се вярва на вашите теории. Доста интересна гледка ще бъде.

Така че, смятам да се захвана със самостоятелни изследвания. Възможно е да се натъкна на някоя от вашите планети с редуцирани атмосфери и тогава ще спусна над нея сонда. Може и да не го сторя. Ще се видим след приблизително седемдесет хиляди години, по вашето летоброене. Дотогава нищо чудно безценната ви Държава да се е разпаднала или да са възникнали нови колонии и някои от тях да воюват с вас. Смятам да се присъединя към тях. Или пък... – Корбел се замисли и почеса нос. – Ще трябва да го проверя на компютъра. Но дори и да не ми хареса нито един от вашите светове, когато се върна, винаги ще мога да се отправя към Магелановия облак. Едва ли ще ми отнеме повече от двадесет и пет години. Корабно време.

ВТОРА ГЛАВА ДОН ЖУАН

1

За Корбел названията имаха особено значение. Останал сам, в своята миниатюрна вселена, отделен от човечеството, с единствен събеседник – компютърът с ласкав глас, Корбел се зае да окачва табелки на всичко.

Нарече себе си Джейбии Корбел, както обичаше да му викат в предишния живот.

Да, това решение беше важно. От известно време мислеше за себе си, като за Корбел Модел II (мъртволед, или престъпникът с промит мозък: иначе казано Марко Тотев). Отказа се от това название след като формата на носа престана да го тревожи и привикна с усещанията на новото си тяло. За щастие, в кораба нямаше никакво огледало.

Това, което нарече Кухнята, беше всъщност само една стена с множество отвърстия и екран за менюто. Отсрещната стена получи прозвището Гимнастическия клуб – тук бяха разположени уредите за упражнения, крановете и отдушниците – когато имаше нужда от баня или сауна. Ъгълът с медицински диагностично-лечебни прибори определи като болница „Горска морава“. До болницата се намираще хибернационната камера.

Пилотската кабина представляваше кухня сфера, със забележително по рода си кресло точно в средата, заобиколено от контролен пулт под формата на подкова. До креслото се стигаше по една тясна пътечка от метална мрежа. Креслото владееше невероятно разнообразие от положения, а освен това правеше страхотни масажи. Сферичната стена можеше да изчезва, разкривайки черното небе, и създаваше илюзията че Корбел и пилотската кабина се носят сами в космоса. Можеше също да прожектира учебници по астрономия, астрофизика, история на Държавата или подробни чертежи на кораба.

Корбел я нарече Утробната.

Компютърът реагираще на гласа му от всяко кътче на звездолета. С помощта на шлем, който по-скоро напомняше салонен сешоар и беше свързан с гъвкав кабел за пулта, пилотът можеше да се включи директно

в мозъка на компютъра. Но Корбел се боеше да го използва. Обръщаше се към електронния мозък с „компютър“ и категорично отказваше да го персонализира. Разговаряше с него само когато се налагаше да се разпорежи, или да получи информация.

Колеба се няколко месеца, преди да даде подходящо наименование на огромния сеещ рам-звездолет, който бе откраднал от Пирс и неговата Държава. Накрая го кръсти „Дон Жуан“, задето му напомняше за гигантски фалос.

Тривиални решения... но сега те бяха проблемите на Корбел. Вече беше взел голямото решение. Най-щастливият миг в живота му бе, когато се измъкна от лапите на Пирс и се понесе свободен към галактическото ядро. Кариерата му щеше да е приключила, ако в онзи момент „Дон Жуан“ бе избухнал.

Щяха да изминат двайсет и една години, преди да дойде време за следващото голямо решение.

Изтече една година от полета и Корбел почувства, че жадува за друг човешки глас.

Колебаеше се. Какво ли толкова би могъл да чуе от Пирс? Преди една година му бе затворил слушалката, накарал бе компютъра да изключи лазерния приемник, като жест на съжаление. Този жест бе многозначителен. Дали Пирс би могъл да узнае, без значение как, че вече не разговаря с празно пространство?

Корбел проведе няколко изтощителни разговора на тази тема.

– Възможно ли е, наистина, да съм толкова самотен? – питаше се той. – Да ми е толкова скучно? Да изпитвам подобна отчаяна нужда от друг човешки глас? Различен от моя... – отекваше гласа му в стените на Утробната.

– Компютър, – произнесе накрая той, – свържи отново лазерния приемник.

И после зачака.

Нищо. Минаха часове и отново нищо.

Корбел побесня. Пирс вероятно се беше отказал. Някъде в града, който Пирс така и не бе показал на Корбел, контролърът вече подготвяше друг размразен нещастник.

Три дни по-късно, тъкмо по време на закуска, неочаквано го стресна глас:

– Корбел!

– А?

Стори му се странно. Никога досега компютърът не беше се

обръщал към него с това име. Може би повреда?

– Говори Пирса, ти лъжлив копелдак! Обръщай кораба и се захващай с поверената ти мисия!

– Върви на майната си – рече Корбел, но вече се чувстваше по-добре.

– Ти върви на майната си – отвърна Пирса с ласкаво-нежен гласец.

Тук нещо не беше наред. „Дон Хуан“ се намираще на близо половин светлинна година от Слънцето. Как е възможно Пирса... ?

– Компютър, изключи лазерния приемник.

– Номерът няма да мине, Корбел! През последните няколко седмици излъчих съзнанието си в твоя компютър! Обръщай назад или ще ти спра въздуха!

Корбел изрева някаква ругатня. Настъпи тревожна тишина. Никога досега не бе обръщал внимание на свистенето на въздух от животоподдържащата система, ала сега забеляза отсъствието му.

– Включи го незабавно! – извика панически той.

– Ще сключим ли сделка, Корбел?

– Никога! Ще те прасна с... – имаше ли нещо тежко и подходящо? Нищо? – Ще изтръгна микровълновата печка и ще ударя с нея компютъра! Ще ти оставя един разнебитен кораб!

– Твоята мисия...

– МЛЪКВАЙ!

Гласът на контрольора Пирс утихна. Корбел отново чу съскането на нахлуващия свеж въздух.

Сега какво? Ако Пирс контролира компютъра, той контролира всичко. Защо тогава сам не обърне звездолета?

А може би го е сторил? Корбел изтича в Утробната и се настани в пилотското кресло.

– Пълна видимост – нареди той.

И се понесе из космоса.

На половин светлинна година разстояние от Земята, съзвездията наоколо изглеждаха непроменени. Но една година непрестанно ускорение беше оказала влияние. Сега „Дон Жуан“ поглъщаше всички лъчи под един и същ ъгъл, така че целият небосвод се бе огънал напред.

В предишния си живот, по време на нощите прекарани на борда на малката лодка, Корбел бе имал възможността да понаучи съзвездията. Сагитариус беше точно там, където го бе забелязал и преди – отпред, право по курса. Пръстенът от бял пламък около и под него се дължеше на водорода, улавян и нагнетяван за да се слее в звезден пламък –

„димът“ от ауспуха на неговия двигател. Слънцето беше нагорещена розова точка под краката му... и нещо отвъд него премигваше.

Корбел се облещи, когато откри, че право през звездите към него крачеше човешка фигура. Беше съвсем близо.

Остри черти, светла коса... това беше Пирс. Корбел затаи дъх. Пирс бе голям почти колкото „Дон Жуан“. И беше разгневен...

– Компютър, – проговори Корбел, – разкарай този манекен от екрана.

Фигурата изчезна.

Корбел задиша по-спокойно.

– Слушай Пирс, или Пирса, или компютър, или както там искаш да те наричам – тук аз издавам заповедите. Ще продължиш към галактическата ос, при ускорение една гравитационна единица и като пристигнем ще обърнеш обратно. Освен това, ще предприемеш всички необходими действия, за да опазиш моя живот и целостта на кораба. Говори, ако желаеш.

– Предпочитам да ме наричаш Пирса – отвърна гласът на контролора Пирс.

Корбел въздъхна облекчено.

– Аз също. Под моя команда ли си?

– Да. Корбел, трябва да обсъдим някои неща. Дължиш живота си на Държавата. А си откраднал ключа към оцеляването на човечеството! Колко сеещи рам-звездолети, според теб, сме в състояние да построим? И колко от биологичните сонди ще успеят да повлияят на някоя чужда атмосфера, за да се превърне в нещо, което човеците да могат да дишат? Или може би смяташ, че хората никога няма да напуснат Земята, по едни или други причини?

– Компютър, отсега нататък ще отговаряш на името Пирса. Пирса, затваряй си устата!

Тишина.

От време на време Корбел започваше да се кикоти. Случваше се навсякъде. По време на храна, докато седеше в Утробната и гледаше небето, в Гимнастическия клуб – ей така, неочаквано започваше да се хили. А сетне не можеше да се спре, защото знаеше, че Пирса ще го чуе, а Пирса не можеше да отвърне...

Пирса... Каква бъркотия цареше с тия имена – контролорът Пирс беше в далечното минало на Корбел, докато Пирса бе само една личност, въведена в паметта на компютъра. Не биваше никога да забравя тази разлика. Между човека и компютъра нямаше много общо. Пирса

притежаваше други сетива. Пирса никога нямаше да страда от болезнен глад или мъчително сексуално желание. Пирса никога нямаше да тренира, или да се усамотява в спалнята. Пирса може би дори нямаше инстинкт за самосъхранение. Последното си заслужаваше да провери.

И Пирса бе обречен да изпълнява заповеди. Пирса бе негов роб.

Изминаха две седмици, преди Корбел да се поддаде на желанието за общуване. Настанен удобно в креслото, носещ се сред звездите, които вече бяха по-ярки и сини, той произнесе:

– Пирса, разрешавам ти да говориш.

– Добре. Ти ми нареди да пазя живота ти и кораба. Не бих могъл да поддържам ускорение от една гравитационна единица през целия път без да те убия и да унищожа звездолета.

– Не ме лъжи – изсъска Корбел. – Проверих го в компютъра още преди да подмина орбитата на Сатурн. Рам-ефектът се извявява по-добре при високи скорости, защото ще мога да намаля обхвата на рам-полето. Така притокът на водород ще се увеличи.

– Използвал си заложената в компютъра информация.

– Да, разбира се.

– Корбел, тази информация касае скокове до петдесет и две светлинни години. А не трийсет и три хиляди. Придадохме на полевия генератор максимална здравина, но въпреки това той не е създаден да издържа на ускорение една гравитационна единица при твоята върхова скорост. Направо ще се разпадне от натоварването. Ако искаш да оцелееш, най-много след три години ще трябва да започнем да намаляваме тягата.

Контрольорът Пирс никога не беше го лъгал, пък и защо? Та той беше само един размразен труп. Но Пирса бе нещо друго.

– Лъжеш – рече Корбел.

– Не лъжа. Помисли малко. Нали сам ми нареди да не лъжа. Не съм ли под твоя команда? Ако не беше така, защо тогава не поех на своя глава към звездата на Ван Маан?

Корбел се предаде.

– Значи ще трябва да променим маршрута, така ли? И колко време ще ни е нужно за да стигнем ядрото?

– В най-безопасния вариант, около петстотин години.

– Да речем тогава... че имам приблизително деветдесет процента шанс да стигна там жив. Колко ще отнеме това?

– Изчислявам. Не разполагам с пълна информация за плътността на междузвездното вещество. Ще извършим корекция по време на полета. Сто и шейсет години и четири месеца, плюс-минус десет месеца –

корабно време.

Корбел изстина. Толкова много?

– Ами ако не поемем направо? Бихме могли да се плъзнем над плоскостта на галактическата...

– Където междузвездното вещество е по-разредено. Изчислявам. Добре, Корбел. Ще изгубим малко време за страничната тяга при завоя, но и ще спечелим доста. Сто трийсет и шест години и единайсет месеца, с грешка до една година и един месец.

– И това не ми харесва.

– Още толкова ще ти е необходимо за да се върнеш у дома. Ще се прибереш мъртъв, Корбел. Още не е късно да изпълниш първоначалната мисия. Е?

– Забр... – Никога не казвай забрави го на компютър. – Ще изпълняваш моите заповеди. Аз съм ти господар. Твоята задача е да ме отведеш до галактическото ядро, за възможно най-кратко време и при максимална безопасност за мен.

– Никога вече няма да видиш Земята.

– Млъквай.

– Можеш да говориш.

Тишина.

– Да не се обиди, че те отрязях така?

– Разбира се, че се обидих. Цяла седмица вече мълча. А това са четири седмици, прибавени към полета. Колкото по-дълго време ми е необходимо за да те убедя, толкова по-късно ще завършим първоначалната мисия!

– Бих могъл да ти заповядам да се откажеш от тази мисъл.

– Може и да го сторя. А после да ми прегори някое съпротивление от яд. Корбел, апелирам към чувството ти за дълг. Държавата те създаде, дължиш ѝ самото си съществуване...

– Глупости.

– Толкова лесно ли се отказваш от своя дълг?

Корбел едва се сдържа да не забие юмрук в пулта за управление.

– Не е никак лесно. Всеки път, щом споменеш свящото име на Държавата и нещо в мен застава мирно.

– Тогава защо не се вслушаш в гласа на твоята обществена съвест?

– Защото тази съвест не е моя! Напъхайте ми я с вашите проклети инжекции! Натъкнали сте ме догоре с чужда РНК и само от нея идва вашето чувство за дълг към Държавата!

Пирса направи продължителна, драматична пауза, преди да отвърне

обидено:

– Ами ако в края на краищата говори своята собствена съвест?

– Че как бих могъл да го разбера? И затова сте се постарали. Сърбайте си сега попарата.

– Никога вече няма да видиш Земята. Медицинските прибори няма да те поддържат толкова дълго жив.

– Не говори глупости – изръмжа Корбел. – Вашата медицина и хибернационната камера имат за цел да ме съхранят жив поне за двеста години. Забрави ли, че камерата има подмладяващ ефект?

– Само че няма. Излъгах те. Ще живееш горе-долу толкова, колкото е продължителността на мисията. Ако разполагахме с по-добри средства, щяхме да те изпратим на по-дълго пътешествие.

Това звучеше съвсем логично и напълно съвпаднаше с представите на Корбел за Държавата.

– Гадни копелета.

– Послушай ме, Корбел. След триста години, Държавата може да е открила тайната на подмладяването. Ще се върнем у дома тъкмо на време за...

– Да ми видят сметката?

Отговор не последва.

– Ще продължим към галактическата ос. Вече ти наредих какво да правиш.

– Трябва незабавно да влезеш в хибернационната камера – отвърна помръкнало Пирса.

– Така ли?

– Оптималната програма е десет години хибернация, шест месеца възстановяване, после отново хибернационен сън. Само така имаш шансове да оцелееш до галактическата ос.

– Хъм. Ами ако забравиш да ме събудиш?

– Твой проблем. Предател такъв.

2

Пресъхнало гърло. Вкочанени мускули. Очи, които отказват да фокусират. Треперещи ръце, които напипват все още спуснатия капак на ковчега.

Да се събудиш от хибернационен сън бе като да възкръснеш от смъртта. Нещо такова бе очаквал, когато го замразиха през 1970.

Всъщност, почти не беше вярвал, че ще се събуди някога. Прошепна едва чуто:

– Пирса?

– Тук съм. Къде да ида?

– Вярно. Къде сме?

– На сто и шест светлинни години от Слънцето. Трябва да хапнеш нещо.

Корбел изведнъж почувства, че умира от глад. Седна, подпря се, после се измъкна от камерата, пристъпвайки като чуплив кристал. Беше измършавял като смъртта и ужасно слаб.

– Направи ми закуска, ще я изям в Утробната.

– Чака те вече.

Виеше му се свят. Не, цялото му тяло беше олекнало. Взе туба с гореща супа от Кухнята и я засмука жадно по пътя към Утробната.

– Пълна видимост – нареди той.

Стените изчезнаха.

Над главата му грееха звезди, с виолетова светлина. Звездната дъга се простираше докъдето му стига погледа – в центъра виолетови звезди, после кръгове в синьо, зелено, жълто, оранжево и накрая в мътночервено. Отстрани и под него нямаше почти нищо – само бледи червени точици и перестият пръстен от огън зад двигателите. Пръстенът също беше избледнял, защото Пирса бе прибрал силовите полета, а червеното сияние се дължеше на това, че горивото, което попадеше в пръстена се движеше спрямо звездолета със скорост, близка до тази на светлината.

– Доволен ли си? – в гласа на Пирса прозвуча горчивина. – Дори незабавно да обърнем назад, вече сме изгубили четиристотин години земно време...

– Ставаш досаден – прекъсна го Корбел и в същия миг усети пробождаща болка от нещо, което навремето би определил като гласа на съвестта. – Сега какво следва?

– Какво следва ли? Ще се храниш и ще тренираш. След шест месеца трябва да си достатъчно силен и охранен...

– Охранен?

– Охранен. В противен случай няма да издържиш десет години в хибернационен сън. Свършвай със супата и се захващай за тренировки.

– А с какво ще се забавлявам.

– С каквото искаш – в действителност, този въпрос бе заварил Пирса неподготвен. Държавата не беше осигурила никакви забавления за Корбел.

– Аха, така си и мислех. Разкажи ми за себе си, Пирса. Ще прекараме дълго време заедно.

– И какво искаш да знаеш?

– Искам да знам как стигна до това, което си. Какво е да си контролорът Пирса, гражданин на Държавата? Започни от детството.

Пирса беше слаб разказвач. Объркваше се. Налагаше се да бъде воден с насочващи въпроси. Но гласът му не беше единственият източник на информация.

Пирса се оказа великолепен режисьор на филми, при това с неограничен запас. Върху стената на Утробната, той показва на Корбел селската община, в която бе израснал, училищата от детството му (небостъргачи със спортни игрища на покривите), както и целият исторически материал, който му бяха преподавали по време на заключителния период на обучението. От време на време спомените му ставаха мъгливи. Други пък се отличаваха с изключителна яркост и цветове: десетгодишният здравеняк, който бяхтеше малкия Пирса на покривното игрище, момичето от горния клас, което го бе запознало със секса, ала всъщност го бе уплашило здравата; учителят по граждански науки.

Корбел ядеше, спеше и тренираше. Но „Дон Жуан“ гледаше с обич и разбиране, само отчасти вдъхнати по време на обучението. А междувременно изстискваше от Пирса цялата информация, която не бе посмял да получи от контролора Пирс.

Любуваше се на изгледи от Селердол, града който само бе зърнал от покрива. Отвътре, сградите бяха също така грозновати и лишени от въображение, както отвън. Надписите по улиците бяха на „краткоговор“ – официалният държавен език. Състояха се предимно от поучителни съвети, правила на поведение или биографии на национални герои.

С времето опозна Пирса не по-зле, отколкото собствената си жена – Мирабела. А опознавайки Пирса, започна да опознава и Държавата. В компютърната памет се съдържаша множество документи по гражданско устройство. Корбел ги прочете внимателно, възползвайки се от обясненията на Пирса.

Узна за две мълниеносни войни, които бяха унищожили близо половината свят. Сред пепелта от тези войни и пламъците на зараждащия се идеализъм беше възникнала Държавата – както твърдеше Пирса – и за кратко време бе станала всемогъща. Устройството ѝ, пак според Пирса, наподобяваше добронамерен фашизъм, с белези, характерни за китайската и японска империи. Обществото бе строго разслоено на касти. Всеки гражданин бе обвързан с подчинение към тези над (и под) него, а

неподчинението се наказваше с отнемане правото на живот.

Правителството строеше и контролираше всички енергоизточници. В началото тези източници били най-разнообразни – язовири, подводни генератори, геотермални станции – но сега останали само мощните атомни електростанции, подпомагани от слънчеви колектори, разположени по покривите и в пустинните области. Държавата владеела дори тях.

– Пирса, – запита го веднъж Корбел, – знаеш ли какво означава терминът „империя на водния монопол“?

– Не.

– Жалко. Преобладаващата част от ранните цивилизации са били именно империи с монопол върху водата. Египет, Древния Китай, ацтеките. Всяко правителство, което контролира напълно иригационните съоръжения, по своята същност е империя на водния монопол. Щом Държавата се е разпореждала с всички енергийни източници, следователно тя е контролирала и запасите от вода, нали? При население от дванайсет милиарда...

– Да, така е. Построихме язовири, променихме коритата на реките и дестилирахме деутерий за атомните електроцентрали. Ако Държавата бе спряла да си отдъхне дори за миг, половината свят щеше да умре от жажда.

Корбел произнесе замислено:

– Веднъж те попитах, дали според теб Държавата ще просъществува петдесетхиляди години.

– Не.

– А според мен би издържала седемдесет, дори сто хиляди години. Защото, знаеш ли, тези империи на водния монопол не се разпадат. Могат да изгният отвътре до такава степен, че само лек външен тласък, например от варвари, да ги съкруши. Отделните социални слоеве постепенно губят връзка по между си и когато дойде време да се защитават, те не са в състояние да го правят. Но все пак, тласъкът отвън е необходим. Защото в империята на водния монопол революция не може да избухне.

– Това е доста самонадеяно твърдение.

– Така е. Чувал ли си за китайския принцип за управление на две провинции? Да речем, че има две провинции, А и Б, и в двете върлува глад. Преглеждаш сведенията за двете провинции. Ако от провинция А са постъпили съобщения за измами при събирането на данъка, или за бунтове, тогава конфискуваш цялата реколта на провинция А и я

изпращаш в провинция Б. Ако докладите и от двете провинции са еднакви, тогава избираш напосоки. В резултат, провинция Б остава вярна завинаги, а провинция А е унищожена и вече няма защо да се безпокоиш за нея.

– Ние почти не сме гладували. А когато това се е случвало... – почти не си спомняше Пирса да е млъквал на средата на изречението.

– Няма нищо по-силно от това, да се разпореждаш с водата на твоя народ. С течение на времето империите на водния монопол отслабват до такава степен, че една единствена орда варвари би могла да ги покори. Но, Пирса, вън от Държавата няма такива орди.

Доста по-късно Корбел научи, че този разговор е довел до съществена промяна в живота му. Но по онова време, само подозираше, по мълчанието на Пирса, че го е обидил жестоко.

А Пирса не беше Пирс. Контрольорът бе мъртъв отдавна, а компютърната личност никога не бе причинявала зло на Корбел. Не биваше да го забравя. Корбел реши да не разговаря повече за Държавата. Пирса беше лоялен към нея, докато Корбел съзнателно я ненавиждаше.

Имаше още една тема, която не след дълго се наложи да забрави. Това стана веднъж, когато за кой ли път натякваше на Пирса:

– Все още съжалявам, че не изпратихте с мен жена.

– Необходимо ли е да ти напомням, че животоподдържащата система не може да поеме двама души? Или че Слънцето се намира на огромно разстояние зад нас? А също и че нивото на сексуалното влечение при теб е ниско? Ако не беше такава, сега нямаше да си тук.

– Само защото не мога да го правя пред другите – възрази гневно Корбел.

– Двойните легла в спалното помещение не бяха единствената проверка. Същото се получи и при асоциативния тест. Просто имаш ниско ниво на тестостерона.

– Ах, ти, лишено от топки чудовище! Какво право имаш да ми говориш за сексуално влечение?

– Държавата никога не е изпитвала недостиг на тестиси – отвърна безизразно Пирса.

Интересно, запита се Корбел, дали Пирс би реагирал по същия начин? Отговорът на Пирса бе доста странен... но той очевидно влагаше някакъв смисъл в него. Корбел престана да говори за жени.

Изминаха шест месеца. Безброй звезди останаха зад тях. Някои преминаха достатъчно близо, за да се разтворят като виолетови проходи към ада, а сетне да избледнеят като огненочервени топки. Корбел

пълнееше, не можеше да се понася, усещаше че и Пирса не може да го понася и един ден отново се покатери в големия ковчег.

Всъщност, това се случи седем пъти.

3

– Корбел? Какво има? Говори, моля те.

Корбел въздъхна в хибернационната камера. Не смееше да помръдне. Вече беше привикнал към тези усещания – ужасната слабост, глада, после шестте месеца на принудително тъпчене и упражнения и накрая целият цикъл се завърташе отново. При това седмо пробуждане, той изпитваше смъртна неохота да се връща към живота.

– Корбел, моля те, кажи нещо. Регистрирам наличието на сърдечна дейност и дишане, но не мога да те видя. Да не си се парализирал? Имаш ли нужда от електрошок?

– Разкарай се с твоя електрошок.

– Можеш ли да се движиш, или си твърде слаб?

Той се надигна. Виеше му се свят. Корабът се движеше с минимална тяга.

– Къде сме?

– Отвъд средата на пътя, движим се със странична тяга, за да извим обратно към галактическата плоскост. Всичко е според плана. Твоят план, не моят. А сега бих желал да те прегледам.

– По-късно. Направи ми супа. Ще я отнеса в Утробната – той пое към Кухнята, като подскачаше неуверено от отслабналата гравитация. Беше остарял доста повече от четирите години, които бе прекарал в бодърстване. След всяко събуждане, се налагаше да удължава периода на възстановяване. Чувстваше се слаб и ужасно гладен.

Супата си я биваше. Както винаги. Настани се в Утробната и плъзна поглед по контролните прибори. Някои от данните му се видяха застрашителни. Гама-лъчението досега да го беше изпържило, ако не бяха силовите полета, които го отразяваха встрани. Имаше и показатели, които му се струаха безсмислени. Пирса се беше оказал прав – рамзвездолетът не беше пригоден за подобни натоварвания и скорости твърде близки до тази на светлината. Нито пък инструментите и датчиците.

Ами сетивата на Пирса? Дали не летяха на сляпо?

– Дай ми пълна видимост – нареди той.

За изминалите няколко десетилетия звездната дъга беше станала по-отчетлива и ярка. Освен това, беше изгубила предишната си симетричност. От едната ѝ страна звездите бяха скупчени нагъсто и блещукаха в бледо-синьо като диаманти в огърлицата на някоя императрица. От другата страна, обърната към междугалактическото пространство, дъгата тънеше в мрак. Всяка звезда бе заобиколена от характерен разноцветен пояс светлина. В централния диск от виолетови звезди (по-бледи от сините, но достатъчно ярки, за да те накарат да примижиш) се виждаше меко, беззвучно сияние: микровълновият фон на вселената, който при 30 над абсолютната нула бе станал видим, благодарение на огромната скорост на „Дон Жуан“.

Пламъкът на корабните двигатели беше придобил кърваво-червен оттенък и се разтваряше като ветрило към междугалактическото пространство. Пирса бе подал странична тяга за да измени курса обратно към галактическата плоскост.

– Дай ми коригиран изглед – нареди Корбел.

Сега вече Пирса подаде моделиран образ. От вселената, която възприемаше през сетивата на „Дон Жуан“, той екстраполира картина на същата тази вселена в покой и изрисува тази картина по стените на Утробната.

Галактиката беше несравнимо красива, водовъртеж от светлина, разпръсната на фона на вселената. Корбел впери поглед напред, към галактическото ядро. Виждаше го ясно, малко по-ярко от звездите около него, със замъглени очертания. Почувства разочарование. Очаквал бе, скупчените една до друга звезди да блестят в цялата гама от цветове. Не можеше да различи нито една отделна звезда, само мътновато сияние, събрано около една централна, по-светла част. Звездите зад него също бяха помътнели.

– Затруднявам се да създам с точност изгледа отзад – оплака се Пирса. – Светлината се премества драстично в червения сектор.

– А отпред?

– Гледката отпред също не съвпада с теоретичните очаквания. Предполагаше се, че ядрото ще е по-ясно оформено. Вероятно се е събрало огромно количество междузвездно вещество и то засенчва светлината. Но дори и така... нуждая се от повече информация.

Корбел не отвърна. Загледал се бе в един по-голям звезден куп, половин дузина ярки точки, които се въртяха бясно, носейки се към него. Преминаха вдясно, като продължаваха да танцуват като обезумели и сетне замръзнаха встрани.

– Следващият път, когато се случи нещо подобно, бих желал да получа некоригиран изглед.

– Ще те повикам, но едва ли ще видиш нещо особено.

Ето че беше стигнал средата на пътя, а целта вече се различаваше пред него. Нито един човек досега не беше съзирал сиянието на галактическото ядро, или трептящите звездни купове, които изчезваха зад него, при тази близка до светлината скорост. А духът на неговия враг се бе превърнал в роб на Корбел.

Корбел се носеше към звездното сърце като пеперуда към пламък, очаквайки там да срещне смъртта си. Но победата вече беше негова.

Набързо приключи със супата. Кухнята, или може би щеше да е по-право да я нарича химическата лаборатория на „Дон Жуан“ ѝ беше придала достатъчно вкус и съвсем малко разнообразие, колкото да прогони възможните мисли за самоубийство. И от тази смес се очакваше, да го снабди с тлъстини... които да задържи, с помощта на упражненията. Най-много да ги натрупа в коремната област.

Остаряваше. Въпреки хибернационната камера и всички налични медикаменти, преди да стигне сърцевината на галактиката щеше да е старец.

А толкова се бе надявал вторият му живот да е нещо повече от първия. Мечтал бе за нови приятели, за кариера, каквато и да била, в края на краищата, замразиха го едва четирийсет и четири годишен... би трябвало да разполага с достатъчно време за женитба... деца...

Когато възстанови малко от силите си, нещата ще му се струват по-добри. Би могъл да се напие с кислород до забрава. Ще нареди на Пирса да напълни кабината с чист кислород, а после ще изслуша неизменната лекция за неговите вредни странични ефекти.

– Не е ли време да ми припомниш за моя дълг към Държавата – подхвърли Корбел.

– Няма смисъл – рече Пирса. – Вече сме в спиращен режим. Не след дълго ще бъдем сред звездното ядро.

Корбел се ухили.

– Друг на твоето място отдавна да се е отказал. Дай увеличен образ на звездите от ядрото.

Сърцевината на галактиката литна към него. Черни облаци, сред които блещукаха звезди и кръжаха около яркото ядро. Бяха сменили местоположението си от последното му събуждане.

Но самото ядро беше само едно плоско, лишено от очертания сияние, ако се изключи яркият му център.

– Вероятно тук междузвездното вещество е необичайно плътно. Ще могат ли силовите полета да се справят с него?

– Ако подадем допълнителна тяга и прикрием с полето само животоподдържащата система, ще бъдеш изненадан от възможността ни да издържаме на натоварвания.

– И без това скоро ще издъхна от старост.

– Корбел, все още има един начин да се завърнеш у дома жив.

– По дяволите, Пирса, нима си ме лъгал?

– Успокой се, Корбел. Съществува възможност да те подмладя, стига да го искаш. Съвсем скоро ще разбереш защо досега не съм повдигал този въпрос.

– Как ли пък не! Но защо точно сега? Защо ще го правиш за един предател на твоята безценна Държава?

– Нещата се промениха, Корбел. Може би ние сме последните представители на тази Държава. А ти дори не си получил статус на гражданин.

– Че ти получил ли си?

– Аз съм човешка личност, въведена в паметта на компютъра. Никога не бих могъл да получа подобен статус. Но ти можеше. Би могъл дори да представляваш Държавата. Защото тя може отдавна да е изчезнала. И това те прави още по-ценен.

– Благодаря – странно, но Корбел се почувства трогнат.

– Държавата може да съществува само в твоите спомени. Радвам се, че ме накара да науча твоя език. И че ти разказах толкова много за себе си. Ти трябва да живееш.

– Върни ми младостта – примоли се Корбел с трепета на човек, който остарява прекалено бързо. – Какво ще е нужно за това?

– Разполагаме с необходимата техника за да създадем твой клон. Предполагам, идеята за клониране не ти е чужда?

– Чувал съм за нея. По мое време клонираха моркови. Но...

– Ние можем да клонираме хора. И теб също. Ще отгледаме твоя двойник в сетивна изолация – в хибернационната камера. Ще запишем спомените ти и ще ги прехвърлим в паметта на клонинга.

– Как? Ах, да, чрез компютърната връзка – спомни си за шлема, предназначен за директна телепатична връзка с компютъра. Корбел досега не бе посмял да го използва. Отнасяше се към него с боязливо съмнение, откакто компютърът бе завладян от духа на контролора Пирс. Пирса би могъл да се възползва от връзката, за да овладее и него.

– Освен това, ще подготвим разтвори с твоя РНК – допълни Пирса.

Корбел подскочи.

– Предлагаш да напъхаш химически субстрат от мен в някакъв лишейоподобен хамбургер!

– Предлагам ти, да те създам отново – млад.

– Това няма да съм аз, безумецо!

– Новата личност ще бъде точно толкова Джеръм Корбел, колкото си и ти.

– Благодаря! Много благодаря! Нали вече ми разказа какво се е случило с истинския Корбел? Изтискали сте го на сок от РНК, а после сте го инжектирали във вените на някакъв гаден престъпник!

– Истинският Корбел трябва да е бил или луд, или глупак. При температура седемдесет градуса под нулата фосфолипидите в глията¹ на мозъка замръзват. Синапсите се разрушават. Всеки що годе образован човек го знае – заяви Пирса. – Нито той, нито който и да било от останалите мъртволеци е имал някакъв шанс. Ти си подобрен вариант на този Корбел. А твоят клон ще е подобрен вариант на самия теб.

– И така да бъде. Благодаря, не. Няма да има никакъв Корбел Модел III.

Шест месеца по-късно стана ясно, че Корбел не е подготвен за поредната хибернация.

– Намалил си упражнението – укори го Пирса.

Корбел тъкмо бе приключил с поредната тренировка. Последните няколко седмици избягваше натоварванията заради остро възпалените стави на китките, но въпреки това непрестанно го измъчваха болки, сякаш в ръцете му имаше нагорещени жици.

– Ти състави програмата – изръмжа в отговор той.

– Наложил се да те размразя по-рано. Всяко пробуждане от хибернационен сън е тежка травма за организма. Трябва да си във форма, когато стигнем галактическото ядро. Ще удължим престоя на бодърстване с още два месеца.

– Съгласен. Ненавиждам този проклет стъклен ковчег – Корбел се изтегна в плетения хамак. Коремчето му изпъкваше. Мускулите висяха безжизнено, лишени от гравитация, с която да се борят.

Нямаше с кого друго да разговаря, а Пирса бе зареден с безбрежно търпение. Тъкмо да се унесе в дрямка и Пирса произнесе:

– Обмисли ли предложението ми, да си върнеш изгубената младост?

1. Съвкупност от клетъчните елементи на мозъчната тъкан (лат.) – бел. прев.

Корбел потрепери.

– Забрави тая работа – той побърза да се поправи: – Не говоря в буквалния смисъл. Дори да го изтриеш от паметта си, сигурно идеята ще ти хрумне отново след известно време.

– Да разбирам ли, че се отказваш от първата заповед? И какво имаш против идеята?

– Грозна е.

– Но при сегашните обстоятелства, на обратния път ти неминуемо ще умреш от старост. Ефектът на хибернационния сън няма да е достатъчен.

– Нямам желание да бъда изстискван на сок. Никога вече.

– Познаваш добре рециклиращата система на „Дон Жуан“. И нея ли намираш за грозна?

– Да, след като питаш.

– Но ядеш от храната и пиеш вода.

Корбел не отговори.

– Когато свърши ще си отново млад.

– Не, не. Няма да бъде – Корбел почти крещеше. – Ще бъде къс безжизнено месо, боклук, приготвен за рециклиране за да н-н-нахрани твоя проклет клонинг! Съмнявам се дори, че той ще е мое копие, след като го натъпчеш с твоите мисли през свързващия кабел!

– Мислиш единствено за себе си.

Мога да го накарам да млъкне, рече си Корбел. Когато поискам.

– Моя работа е какъв съм и за какво мисля.

– Единственият човек, зърнал с очите си галактическото ядро. Безценно същество – Пирса бе разполагал с достатъчно време и възможности за да усъвършенства сарказма си. – И какво смяташ да правиш след като осъществиш амбицията на своя живот? Може би ще ми наредиш да се саморазруша? Колосална погребална клада в твоя чест, атомен взрив, с който да известиш за себе си на извънземните?

Корбел се нахвърли гневно върху Пирса.

– Това ли те тревожи? Знаеш ли какво ще ти кажа? Когато приключим с обиколката на ядрото, защо да не спуснем няколко биологични сонди над подходящите планети? Ти поне ще стигнеш жив Земята. Докато земните кораби поемат обратно, водораслите вече ще са превърнали редуцираната атмосфера в богата на кислород среда. Можеш да отнесеш и мумията ми у дома, затворена в хибернационен саркофаг. Може да я поискат за музей.

– Не искаш отново да си млад?

– Това вече го обсъждахме.

– Добре. Би ли се преместил в Утробната? Искам да ти покажа нещо важно.

Заинтригуван и изпълнен с подозрения, Корбел пое нататък.

Пирса бе покрил стените на утробната с изображения. Виждаше се огромното и ярко галактическо ядро, същото, каквото го бе видял Корбел преди шест месеца – плоскоизмерно, блясъкът на слънцата замъглен от междузвездното вещество. Виждаше се също контрастно изображение на центъра на спиралната галактика Андромеда. Отдолу бе начертана диаграма – диск, прорязан от триъгълен къс до центъра. Корбел се намръщи, опитвайки се да си припомни къде я бе виждал преди.

Докато се настаняваше в креслото, Пирса заговори:

– Едно не можах да разбера – защо избра центъра на галактиката за цел на това пътуване. Може би никога не ще узная.

Сърцевината на Андромеда сияеше в разноцветни светлини.

– Ей затова. Заради красотата. По същата причина веднъж прекосих Гран каньон на магаре. Можеш ли да си представиш някоя мъничка планета, в края на тази сфера? Да видиш залезите ѝ?

– Мога много повече. Бих могъл да ти ги покажа, по метода на екстраполацията – и Пирса побърза да изпълни обещанието си. Креслото на Корбел се понесе над потънал в мрак пейзаж. Небето бе натъпкано със звезди, които се бореха за място, големи и малки, червени, сини и чисто бели, както и няколко двойни, които изхвърляха около себе си спирали от червен газ. Небето се завъртя. На изток се издигна стена от тъмнина, пращен облак дълъг десет хиляди светлинни години... а сетне се появи Утробната, каквото е била винаги, а Корбел продължаваше да се блещи в стената.

– Можех да го направя още преди първото ти влизане в хибернационната камера. А след това да приключим с оригиналната мисия, да засеем световите, които ти бяха поверени, а тези пейзажи щях да ти ги показвам когато пожелаеш. Кажи нещо де.

– Това не е истинско. Пирса, някои от вашите аристократи обикаляли ли са, да речем, пръстените на Сатурн, ей така, за развлечение?

– Добивахме полезни изкопаеми...

– Добивали сте. Лъгали са ви, ако са изтъквали подобна причина.

– Съжаляваш ли, че дойде?

Защо бе настоявал толкова? Знаеше че пътуването ще продължи повече от двадесет години, ще отнеме живота му и въпреки това не се беше отказал. Корбел, върнат към живот от къс замразена плът

осъзнаваше, че в онзи свят не би имало място за него. И затова бе решил да извърши нещо незабравимо.

– Не. Защо да съжалявам? Очаквах да видя странни неща в галактическото ядро. И се оказах прав, нали? То не прилича на ядрата на другите галактики и аз съм първият, който го е научил.

– Ти си побъркан. Нямам думи да изразя изненадата си. Както и да е. Изборът ти се оказа с непредвидими последици. Нашите астрономи очакваха ядрото да се състои от гъсто заселена сфера от милиони слънца, на разстояние половин светлинна година едно от друго, с преобладаващ брой червени гиганти. А вместо това се натъкваме на плоско като диск ядро, чиято ос представлява изключително могъщ източник на инфрачервени и радиолъчи.

– Също като в диаграмата ли?

– Да, точно като в диаграмата, която открих в паметта си и която изобразява структурата на пространствения диск около черната дупка в Сигнус X-1.

– Аха. – Всъщност, не беше виждал диаграмата по време на подготовката за рампър. Дори не бяха го учили как да избягва черните дупки, защото не се очакваше по курса да срещне такива. Виждал бе нещо, наподобяващо диаграмата в „Сайънтифик Американ“²!

– Да, Корбел. Твоята приказна страна от светлини постепенно се поглъща от черна дупка с галактическа маса. Центростремителната й сила трябва да е огромна, след като е съумяла да неутрализира общата маса на заобикалящите я звезди. Възможно е с течение на времето цялата галактика да изчезне в... Корбел? Да не ти е лошо?

– Не – отвърна Корбел, прикрил лицето си с ръце и гласът му прозвуча глухо.

– Не губи дух. Това е нашият шанс за спасение.

– Какво?

– Един мъничък шанс да видиш Земята отново, преди да умреш. Уникална възможност – или ще спечелиш, или ще загубиш. Нали това искаше? Чакай да ти обясня...

4

При тринадесето събуждане той се опита да седне прекалено бързо. Когато повторно дойде на себе си, лежеше по гръб в ковчега със

2. Американско научно-популярно списание – бел.прев.

замаяна глава, а Пирса продължаваше да го вика.

– Корбел! Корбел?

– Тук съм. Къде ще ида?

– Бъди по-внимателен. Полежи малко.

Беше мършав като скелет и съвсем остарял. Ставите му бяха подпухнали от артритни възли. Заедно с познатия глад дойде и гаденето. Прекара ръка по темето си – почти оплешивяло след последния сън – и по дланта му полепнаха косми.

– Къде сме?

– На месец път от черната дупка и летим право към нея. Гледката ще ти хареса.

Изпълзя от хибернационната камера като повален от болест Дракула. Закуцука към Кухнята, после се отби в Гимнастическата зала. Мускулите му бяха омекнали и предразположени към болезнени крампи. И най-лекото упражнение го затрудняваше. Но Корбел почти не обръщаше внимание на болката, гаденето и бремето на възрастта. Чувстваше се чудесно. В най-лошия случай щеше да умре както никой друг.

Обърна се към скрития микрофон.

– Ами ако отидем твърде далеч? Никога няма да умрем, нали? Ще спрем над Шварцшилдовия радиус.

– Само за някой страничен наблюдател. Не и за нас самите. Нима искаш да промениш собствените си заповеди?

– Не.

След десетина минути той се настани в пилотското кресло на Утробната. Отпи глътка бульон и нареди:

– Пълна видимост.

„Дон Жуан“ се носеше над море от разпенени звезди. В някоя нормална галактика те щяха да бъдат разпръснати равномерно. Но тук, събрани в една плоскост от центростремителната сила на огромната черна дупка в центъра, те бяха изправени пред гибел. Умиращите звезди изгаряха с ужасна светлина. Приличаха на пламтящи факли, сред поле от свещи. Тук сигурно беше обичайна гледка една звезда да пронизва друга, или гравитационните полета да разкъсват звездите на части.

И още по-обичайна ще е в самия център, помисли си Корбел. Точно пред него гореше ослепително ярка светлина. Около оста на черната дупка не се виждаха никакви тъмни петна. Корбел и не очакваше да ги види.

– На какво разстояние сме в нормалния космос?

– Стандартния космос? Три цяло и шест светлинни години.

– Някакви проблеми?

– Вярвам, че ще успее да запази непроменен курса докато пресича-ме равнината на диска отвъд зоната на активно пространствено изкривяване пред нас – между две и три светлинни години спрямо сингуларната.

Корбел сведе поглед към пламъка на двигателите – бледа беззникава лента под краката му. Помисли си, че над диска вероятно почти не се среща материя.

– Ами ако не успеем? Ако се наложи да минем през нея?

– Нищо няма да почувстваш. В този район звездите губят своята цялост. Превръщат се в потоци от съгъстена плазма, примесени с неутрониеви ядра. Светлината идва тъкмо от тях. Още по-навътре пространството се изкривява, а нивото на радиацията се покачва като следствие от триенето на спирално пропадащата материя.

– А какво ще кажеш за черната дупка?

– Все още не разполагам с достатъчно информация. По приблизителни данни, обиколката ѝ достига два милиарда километра, а масата ѝ надхвърля сто милиона пъти тази на Слънцето. Ергосферата вероятно е много широка. Едва ли ще се затрудним при определянето на курса през нея.

– Обиколката, казваш.

– Искаш да ти съобщя радиуса? Радиусът на черната дупка може да е безкраен.

С други думи, да си представиш размерите на този диск от припелснати звезди бе направо невъзможно. Все едно че летяха над друга вселена. С обиколка от два милиарда километра, черната дупка можеше да обхване и орбитата на Юпитер, но ако Корбел би могъл да надникне отвъд пространственото изкривяване пред него, отвъд Огнения пръстен, щеше да открие, че черната дупка е невероятно малка.

Някаква светлинка привлече вниманието му и той се обърна тъкмо на време, за да види червения блясък на избухваща свръхнова. Току що бе пропуснал възможността да наблюдава разкъсването на едно слънце от могъщите гравитационни вълни, да види как неговото нагорещено до десет милиона градуса сърце залива небосвода с плазма.

Запита нещо, което досега не беше питал.

– Пирса, за какво мислиш?

– Не знам отговора на този въпрос.

– Опитай.

– Не мисля за нищо. Решенията са заложили в мен. Те са неизменни

и строги. Нямам право на избор.

– И как смяташ да откриеш Земята?

– Зная къде ще бъде Слънцето след три милиона години.

– Три милиона!... Нали говореше за седемдесет хиляди?

– Гмуркаме се все по-дълбоко в неимоверно по сила гравитационно поле. Времето за нас ще бъде сгъстено. Черната дупка е достатъчно голяма, за да не ни разкъсат вълните ѝ, но ще изгубим близо три милиона години, преди да включва термоядрения двигател. Какво повече бих могъл да сторя? Шансът да открием Слънцето е доста ограничен. Възможно е Държавата да се е разположила на територия от милиони кубически светлинни години, преди да поемем назад.

– Шансът е ограничен. Пирса, говориш странни неща.

Но Корбел чувстваше, че не му е до шеги. Седемдесет хиляди години преди новата ера на Земята е царувал неандерталеца, а кроманьонеца току що се е появил. Преди три милиона години е имало само безмозъчни маймуни, размахващи тояги и тъпчещи се с месо. Какво ли щеше да обитава планетата след три милиона години?

Корбел прекарваше времето си в Утробната, вперил поглед в черния диск. Предпочиташе некорегирания изглед, при който вселената беше изкривена от огромната скорост на „Дон Жуан“.

След промяната на курса корабът се бе освободил от значителна част от своята релативна маса. Скоростта на „Дон Жуан“ беше доста по-висока по време на първия хибернационен сън на Корбел. Но дори сега тя бе близо до тази на светлината и продължаваше да расте с помощта на гравитационната сила, сто милиона пъти по-голяма от онази, която създаваше масата на Слънцето. Дискът пред него бе озарен в цветовете на дъгата, а Огненият пръстен се приближаваше непрестанно. Звездите се притискаха една в друга и трудно се различаваха, освен когато някоя от тях избухваше. Те изчезваха през разноцветната дъга и потъваха в морето от пламъци зад кораба – червено сияние, което от време на време се озаряваше в жълтеникаво или зелено от избухването на свръхнови.

Огненият пръстен – изкривено пространство, в което уловената от кипящото звездно вещество топлина беше по-интензивна дори от компресиращото действие на черната дупка – идваше все по-близо. Заревото ѝ бе ослепително и Корбел се отказа да го разглежда.

– Намали светлината – нареди той и прикри очи.

– Ограничих я до десет процента. Уведоми ме, ако се налага да я намалявам още.

– Добре ли си? Няма ли да изгорят камерите?

– Съмнявам се. Забрави ли, че трябваше да се гмурнем съвсем близо до Слънцето, за да намалим скоростта в края на мисията. В състояние сме да издържим на много мощни светлинни излъчвания.

Огненият пръстен наподобяваше сплесната поничка с обиколка двацет светлинни години и дебелина четвърт светлинна година – синьо-зеленикаво-бяла звезда с обем приблизително четири или пет кубични светлинни години, с всички възможни степени на сливане и делене, протичащи в нея. Сякаш самият ад се изправяше пред тях... приближаваше ги... и „Дон Жуан“ се носеше към него върху ветрило от термоядрен пламък. Корбел усети, че тягата отслабва. Приведе се неусетно напред, когато корабът се спусна по вътрешния наклон и остави Огнения пръстен зад себе си, като мрачна червена стена. Вътрешният диск беше значително по-тънък и ужасно съгъстен. Корбел впери поглед напред, където би трябвало да се намира самата черна дупка. Виждаше само нови количества от звездното вещество, с нагорещено виолетово-бяло сияние в центъра.

Всичко ставаше с невероятна скорост. Минаха минути, или секунди. Пирса постоянно менеше ъгъла на маневрените двигатели. Във вътрешния диск нямаше звезди – нищо, по което да се ориентират. Приличаше на стена, плътно измазана с фасъчено масло.

– Изградена е от неутроний – обясняваше Пирса. – Дори притежава кристалната структура на неутрония, но тази структура непрестанно се руши. Виждам рентгенови изригвания, подобни на малки вълни.

– Жалко че не притежавам част от сетивата ти.

– Използвай компютърната връзка...

– Не.

Огненият пръстен зад тях почервения и след това изчезна. Вътрешният диск се озари в яркосиньо и неочаквано остана назад. И едва в последния миг Корбел зърна черната дупка.

Под краката му изрева бордовият термоядрен двигател и ускорението го притисна в креслото. Букет от светлини избухна в лицето му и се разтвори във виолетово сияние отпред с широк кехлибарен пояс по края. Всичко друго тънеше в непрогледен мрак.

– Има нещо, което трябва да обсъдим – проговори Пирса.

– Чакай малко. Дай ми възможност да си поема дъх.

Пирса зачака.

– Свърши ли? – възкликна Корбел. – Оцеляхме ли?

– Да.

- Добра работа.
- Благодаря.
- Сега какво ще правим?

– Запалването на термоядрения двигател в пределите на ергосфера-та ни доближи опасно до скоростта на светлината. Използвам силовите полета за да разпръсвам междузвездното вещество пред нас. Докато не свалим малко от скоростта за друго няма да ни послужат. След 13.8 години корабно време ще стигнем пределите на Слънчевата система. Ако не я прескочим.

- Наистина ли сме пропуснали три милиона години?

– Да, Корбел. Трябва да чуя мнението ти по един въпрос. Уверен ли си, че за три милиона години Държавата ще е изчезнала?

Корбел се засмя. Но беше уплашен.

– Ще бъдем късметлии дори само ако е останало нещо, наподобяващо човешки същества. Не мога да си представя как ще изглеждат. Три милиона години! Жалко, че нямаше друг начин да го сторим. – Той се изправи. Внезапно бе почувствал глад.

– Наредено ми беше – отвърна Пирса – да съхраня живота ти и целостта на кораба, но не и да се грижа за твоето удобство. Все още съм лоялен към Държавата.

Корбел спря.

- И какво означава това?

– Имаше и друг начин да използваме черната дупка, след като научихме за съществуването ѝ. Когато стигнахме средата на пътя можехме да продължим да ускоряваме. Щяха да ни бъдат необходими приблизително осемдесет години за да достигнем сърцевината на галактиката. Ако се намирахме в достатъчна близост до черната дупка, центроостремителна ѝ сила щеше да изкриви нашия хиперболичен курс в обратна посока, при това без да навлизаме в дълбочина на ергосферата. След още осемдесет години корабно време щяхме да се завърнем в Слънчевата система, само седемдесет години след отпътуването ни.

- Ти ли го измисли? И не го направи?

– Корбел, не разполагах с никаква информация за тези империи на водния монопол. Трябваше изцяло да разчитам на получените от теб сведения.

- За какво говориш?

Отговорът дойде със записания глас на Корбел:

„А според мен би издържала седемдесет, дори сто хиляди години. Защото, знаеш ли, тези империи на водния монопол не се разпадат.

Могат да изгният отвътре до такава степен, че само лек външен тласък, например от варвари, да ги срути. Отделните социални слоеве постепенно губят връзка по между си и когато дойде време да се защитават, те не са в състояние да го сторят. Но все пак тласъкът отвън е необходим. Защото в империята на водния монопол революция не може да избухне.“

– Но аз... – понечи да заговори Корбел.

„С течение на времето империите на водния монопол могат да изгубят силата си та дори една единствена орда варвари да ги съкруши. Но, Пирса, вън от Държавата няма такива орди.“

– ...не разбирам.

– Държавата би могла да просъществува седемдесет или стохиляди години, защото цялото човечество е част от нея. Няма никакви варвари, които да чакат търпеливо за първите прояви на слабост от страна на Държавата. Силите ѝ с течение на времето ще се топят и чезнат и в един прекрасен ден дори един единствен варварин би могъл да я съкруши. И това си ти, Корбел. Ти.

– Аз?

– Нима си преувеличавал? Помислих си го, но не посмях да рискувам. Нямах възможност и да те попитам.

Той е компютър. Идеална памет, желязна логика, никакво колебание. Бях го забравил. Разговарях с него като с човешко същество, а сега...

– Значи си извършил исторически подвиг, като си спасил Държавата от мен. Проклет да съм.

– Въображаема ли е била опасността? Не можех да попитам. Ти щеше да ме излъжеш.

– Никога не съм възнамерявал да свалям проклетото ти правителство. Всичко, за което мечтаех е да живея нормално. Бях само на четиридесет и четири! Не исках да умра!

– Никога нямаше да живееш твоя „нормален живот“. Това щеше да е невъзможно за теб в 2190 година.

– Така си и мислех. Но не смеех... да го призная. Хайде да си вървим у дома.

ТРЕТА ГЛАВА РАЗДЕЛЕНИЯТ ДОМ

1

Спомняше си плакатите. Купуваше ги от едно малко магазинче в Канзас сити и ги лепеше по стените на спалнята. Висяха близо година, преди да започнат да му омръзват: увеличени фотографии на планетата Земя, направени от близка орбита и отвъд Луната, от астронавтите на Аполо.

В спомените му Земята бе оцветена във всички оттенъци на синьото и загърната в пелена от бели облаци. Дори континентите бяха обагрени в синьо, примесено в други цветове и само пустинните области изглеждаха като петна от червеникава кал.

Джеръм Бранш Корбел, оплешивял, покрит с бръчки и отслабнал от продължителния престой в хибернационната камера, плуваше из черния космос в своето пилотско кресло, заобиколен от осветени циферблати и прибори. На триста мили под него се сменяха пейзажи и облаци.

Може би това беше Земята. Дори очертанията на континентите и моретата изглеждаха смътно познати. Преобладаващите цветове бяха червеното и кафявото, но след три милиона години...

Прочисти гърло. Гласът му беше дрезгав, рждаясал от дългия сън и изтънял като на пубертет.

– Това Земята ли е?

– Не зная – отвърна Пирса.

– Пирса, това е глупаво. В Слънчевата система ли сме навлезли, или не?

– Запази спокойствие, Корбел. Наистина не зная дали това е Слънчевата система. Сведенията са противоречиви. Това е системата, от която получавахме съобщения. Проследих ги до първоизточника.

– Дай да чуем тези съобщения. Защо не ме събуди по-рано, преди да влезем във връзка?

– Защото установихме връзка преди да забележа аномалиите. Изчаках да навлезем в орбита и тогава те събудих. Опасях се да не умреш от шока. Едва ли би издържал още един период в хибернационната камера. Нямах да доживееш до друга звезда.

Корбел кимна. Последното му размразяване бе най-тежкото от всички. Все едно да се пробудиш с азиатски грип и махмурлук от прекомерна употреба на ракия. Чувстваше се болен и грозен. Само преди десетина години, ако се съдеше по спомените му, Държавата бе дала нов живот на един млад човек. Десет години бодърстване плюс век и половина хибернационен сън бяха превърнали този млад човек в развалина. Ужасно се боеше от приближаващата старост... но най-добре сега да насочи мислите си другаде.

– Да видим съобщенията.

Това, което се появи на стените на Утробната, не отговаряше напълно на реалността. Пирса контролираше изображението и прожектиреше на стената онова, което възприятията му приемаха от света под тях. Ето че Пирса разтвори нещо като прозорец сред открития космос. През този прозорец Корбел забеляза два прозрачни куба, които се въртяха бавно. Вътре в кубовете се виждаха очертания и фигури, оформени в множество по-малки кубчета – близо сто от всяка страна.

– Първият лазерен сигнал получих на разстояние трийсет и две светлинни години от тази звездна система – заговори Пирса. – Той съдържа две отделни послания, две последователности от точки и тирета, всяко с обем един милион, трийсет хиляди, триста и един бита информация. Сто и едно на трета степен. Съществува известен риск, защото не е изключено да съм сбъркал ляво с дясно.

Картините не бяха особено ясни, но все пак Корбел разпозна мъж и жена стиснали ръце... същите фигури във всеки един от кубовете. Изображенията семеняха по форма и големина, подреждаха се в редица, или в кръг. Пирса насочи една червена стрелка за показалец.

– Според теб, тези фигури напомнят ли на човешки същества?

– Разбира се.

Той посочи няколко подобни фигури в кубовете отдясно.

– А тези?

– Да.

Стрелката се върна към кубовете вляво.

– Това беше първото послание. Фигурите биха могли да представят атоми, въглерод, водород и кислород. Съгласен ли си?

– Напълно е възможно. Но какво правят там?

– Формират основите на протоплазмената химия. Ето тази, голямата редица, може би е Слънчевата система. Сферичният обект в центъра е Слънцето. Символите вътре в него биха могли да обозначават четири водородни и един хелиев атом. Редицата от по-малки многоъгълници

олицетворява планетите.

– Добре де. Това ли е Слънчевата система?

– Не, освен ако не се е променила радикално. Какво ще кажеш за втория куб? Защо човешките фигури в него са различни от другите?

Корбел премести глава за сравнение. В първото послание фигурите изглеждаха солидни, ако се изключеха празните мехурчета, обозначаващи белите дробове. Кубистичните фигурки във втората група бяха изцяло празни и през тях се носеха други, още по-малки кубчета, оформяйки буквата Х.

– Май започвам да разбирам. Тези във второто послание са зачертани. Допълнителните редове от многоъгълници изглеждат като осем нови звездни системи, слънца и планети, но умалени. Някои от слънцата са двойни.

– И как разбираш посланието?

– Осем звездни системи, две с двойни слънца. Зачертани празни хора. Добре, ще го разбираме така. „До всички. Ние сме човеци, отговаряме да общоприетия образ, нашите химични реакции се основават на въглерод и вода. Произхождаме от звездна система, която изглежда така. Подобните на нас човеци, които произхождат от посочените осем системи приличат на нас, но не са хора. Не ги приемайте.“ Какво ще кажеш?

– Съгласен съм.

– Говориш съвсем като човек. Напълно възможно е посланието да е дело на твоята безценна Държава само че... Държавата няма естествени врагове. Всички са част от Държавата. Значи това послание проследи до Земята?

– Да. Предположих, че са го изпратили човешки същества и не бях сигурен, че ще успее да открия Слънцето по друг начин.

– А как са ни открили те? Който и да е изпратил този лазерен лъч, трябва да ни е забелязал на неколкостотин светлинни години. Все още се движехме със скорост, близка до тази на светлината, нали?

– При наличие на достатъчно чувствителни прибори, пламъкът от двигателите на рам-звездолета може да се наблюдава от огромно разстояние. Но лъчът, който бе насочен към нас се отличаваше с изключителна мощност. Изпращането му е изисквало определени мотиви.

Корбел се усмихна с мрачно задоволство.

– Строго определени. Глупости. Твоята Държава се е разпаднала отдавна, Пирса. Колониите са се разбунтували. Държавата, разположена в Слънчевата система, е искала да предупреди завръщащите се звездолети: Не спирайте в колониите.

– Нали сам ми каза, че Държавата е като империя, с монопол върху водните ресурси. Подобни социални структури не загиват от вътрешни революции. Краят им идва от външна опасност и сила.

Корбел се разсмя. Не хареса звука – беше като пресипнал креслив писък.

– Аз не съм учител по история, Пирса, идиот такъв! Аз съм архитект! Научих за тези империи от един приятел, който беше от онези хора, готови да разкажат какво ли не, само за да привлекат внимание. Не знаех, доколко сериозно да го възприемам.

– Но си му повярвал.

– Е, съвсем малко, но коя империя, в края на краищата, е просъществувала седемдесет хиляди години? Ако не беше ме възприемал толкова сериозно отдавна да сме си у дома... преди два милиона, деветстотин и трийсет хиляди години – Корбел разглеждаше внимателно слънцата и планетите в левия куб. – И ние сме в системата, която отговаря на това изображение?

– Да.

Виждаше се слънцето, после три малки тела, едно по-голямо космическо тяло с подозрителна подутина върху него (някоя голяма луна) и следваха още три тела, средни по размери.

– Земята я няма. Иначе...

– Виждаш ли обекта, който се издига над хоризонта на този свят?

За частица от секундата Корбел си помисли, че над мъгливия хоризонт се издига Луната. Беше в първа четвърт, но далеч по-голяма от месечината. Сияеше в бяла светлина и осветената ѝ страна бе пресечена от оранжево-бели пояси. Тъмната ѝ страна излъчваше червеникаво сияние сякаш бе нагорещена.

– Намираме се, – поясни Пирса, – в орбита около свят, с кислородна атмосфера, който обикаля около по-голямото тяло. Централният обект е масивен газов гигант, по-горещ, отколкото би се очаквало съгласно теоретическите предпоставки. В системата се наблюдават и други аномалии.

– И ние сме в орбита около луната на това нещо?

– Така казах.

Корбел завъртя глава.

– Добре, Пирса. Покажи ми.

И Пирса му показа, с диаграми и снимки, направени по време на полета на „Дон Жуан“ през системата.

Слънцето беше млад червен гигант, раздуто и горещо,

приблизително с масата на земното Слънце, но с диаметър десет милиона километра.

Пирса му показва вътрешната планета, разположена приблизително като Меркурий. Двете планети си приличаха, но като цяло системата беше променена до неузнаваемост.

Втората планета имаше значително по-разредена атмосфера от тази на Венера, която съдържаше известно количество кислород. Беше тъкмо там, където трябваше да бъде.

Нямаше нищо на земната орбита.

Третата планета забележително напомняше на Марс, само че ги нямаше луните и контурите на пясъчните морета.

– Странно, но из цялата система се срещат познати картини – отбеляза Пирса.

Реакцията на Корбел към всички тези разкрития бе бавно нарастващ гняв. Вкъщи ли си беше, или не?

– Ясно. Познати картини. А какво ще кажеш за Земята?

Луна, доста наподобяваща планетата Земя, обикаляше в орбита около четвъртата планета – свят с маса като Юпитер, но много по-горещ, отколкото би трябвало да бъде, ако се има предвид разстоянието му до първичното светило. Четвъртата планета бълваше инфрачервена радиация в огромни количества, а освен това излъчваше и цяла гама от смъртоносни лъчения.

– А другите луни? Сигурно и техните орбити са били променени, когато Земята е била преместена тук. Ако това е Земята.

– Мислих върху това. Не можах да открия сателит, който да прилича на Ганимед – най-голямата луна на Юпитер.

– Добре, продължавай.

Петата планета беше съвършено непозната, леден гигант, носещ се в пиянска изкривена орбита, която започваше от орбитата на Юпитер и достигаше тази на шестата планета. В момента тя беше съвсем близо до Юпитер и се виждаше с просто око от „Дон Жуан“. Пирса му показва няколко увеличени изображения напомнящи мрамор, покрит със синкави петна.

– Тази система може да е много по-млада от Слънчевата – обясни Пирса. – Изкривената орбита на петата планета не е имала достатъчно време да стане елипсовидна, под влияние на вълновите ефекти. Юпитероподобната планета е гореща защото се е кондензирала наскоро от планетарна мъглявина. Звездата също гори твърде неравномерно.

– А какво ще кажеш за планетата, която прилича на Земята?

Възможно ли е да е еволюирала толкова бързо?

– Не.

– И аз мисля така. Пък и третата планета доста напомняше Марс. Дявол да го вземе, информацията ни е недостатъчна!

– Да разгледаме тогава шестата.

Шестата планета приличаше на мишена. „Дон Жуан“ я наближи откъм северния ѝ полюс. Планетата се гушеше зад бели пръстени – леден гигант, оцветен в бледосиньо и зелено. Овалната ѝ сянка бавно се въртеше зад пръстените, най-вътрешният от които бе почти прозрачен. Корбел реши, че най-острия риф трябва да е „Падината на Касини“. Намери още няколко, по-дребни рифове, предизвикани от приливите на малките луни.

– Сатурн – обяви той.

– Наистина, забележително прилича на Сатурн. Направих си труда да променя нашия курс така, че да доближим шестата планета. Опитах се да открия някои различия...

– Това е Сатурн!

– Но нищо друго не съвпада със спомените ми!

– Някой здравата се е потрудил върху Слънчевата система. Три милиона години. Доста неща са се случили за този период.

– За три милиона години Слънцето не би могло да се превърне в червен гигант. Твърде младо е. Така поне е според теорията. Пак според нея, не съществува сходство при образуването на планетните системи.

– Това е Сатурн. А онова там е Земята!

– Корбел, според теб невъзможно ли е граждани на Държавата да се заселят на някой от спътниците на Юпитер? Какво ще кажеш, ако са създали отново пръстените на Сатурн от носталгия и любов към красотата? Каж ми де. Нима любовта към красивото не притежава съзидателна сила?

Това беше странна концепция. Привлекателна на пръв поглед, но...

– Не. Теорията ти не е издържана. Ако беше така, щяха да вдигнат пръстените около Юпитер, за да ги виждат по-добре. И защо са построили друг Марс?

– Защо им е трябвало да разрушават топографията на Меркурий? Коя е силата, премахнала две-трети от атмосферата на Венера и променила химичния ѝ баланс? Уран е изчезнал. Няма го и Ганимед, спътник, по-голям дори от Меркурий. А някакъв газов гигант, по-масивен от Нептун, обикаля в наклонена орбита около Слънцето.

– И е толкова горещ, че би могъл да изпари част от атмосферата на

Венера. Но Меркурий... хм.

– Кой е променил Слънцето? Как въобще са съумели да преместят Земята? Корбел, не мога да реша! – В гласа на компютъра се долавяше агония. Нерешителността влияеше зле на хората, но те все пак можеха да живеят с нея. Спомените на хората с времето избледняваха и се замъгляваха. Но не и тези на Пирса...

– Преместили са Земята защото Слънцето е станало твърде горещо... – предположи Корбел.

– И как си представяш, че е станало? Може би Държавата е разположила огромни ракетни двигатели на северния полюс и ги е заредила с венерианска атмосфера? Но тогава океаните биха залели цялото северно полукълбо! Земната повърхност щеше да се разкъса на безброй места и отдолу да бликне магма!

– Не зная. Наистина не зная. Може би са разполагали с нещо друго, освен ракети. Но онова, което ми показва, беше Марс, това тук е Сатурн, а ей там е Земята. Погледни! Това не е ли брегът на Бразилия?

– Не отговаря съвсем на данните от паметта. – С очевидна неохота Пирса добави: – Ако изключим друга възможност, посочените очертания наистина напомнят бразилския континентален шелф, променен от преместването на тектоническите плочи.

– Океанът вероятно се е отдръпнал. Може би, когато са преместили Земята, атмосферата е загубила няколко мегатона водна пара.

– Държавата не би се захванала да премества Земята. Не би имало нужда, тъй като Слънцето тогава не заплашваше да се превърне в червен гигант.

– Компютър! Ти не можеш да противоречиш на заложените в теб теории, нали? Но какво би станало, ако сме прекарали в ергосферата на черната дупка по-дълго, отколкото предполагаме? Възможно е да са изминали повече от три милиона години. След, да речем, десет милиона години, не би ли могло Слънцето да се превърне в червен гигант?

– Глупости. Тогава въобще нямаше да го открием.

Отхвърлено бе и последното предположение. Корбел беше само един ужасно стар човек с махмурлук от хибернационния сън.

– Добре – процеди той през зъби. – Печелиш спора. А сега, за да продължим обсъждането, първо ще предположим, че това е планетата Земя. Най-сетне сме си дошли у дома. Как ще се спуснем долу?

Оказа се, че Пирса вече е измислил как.

2

Скафандърът на Корбел изглеждаше новичък и чист. Конструиран бе така, че да издържа на натоварвания и прилепваше плътно по тялото. Шлемът представляваше прозрачен мехур, а на гърдите му бе изрисувана спирала със заострени краища. Не би се изненадал, дори да беше изгнил от старост. Беше престоял близо двеста години корабно време.

Измъкна се през въздушния шлюз, завладян от мисълта, че отива на сигурна смърт. Никога преди не беше го правил... и, в интерес на истината, дори костюмът се държеше по-добре от него. Задъхан, облян в пот, с учестен пулс, който блъскаше неритмично в ушите му, той се издърпа до края на въжето и се обърна, за да огледа „Дон Жуан“. Сребристото покритие беше потъмняло. Корбел потрепери, когато забеляза огромната пробойна в една от сондите. Пирса не беше споменал нищо за метеорни атаки. А със същия успех, метеорът би могъл да засегне живото-поддържащата система.

Четири от сондите липсваха.

Именно биологичните контейнерни проби превръщаха „Дон Жуан“ в сеещ рам-звездолет. Всяка една от сондите беше заредена с широка гама от морски водорасли, с които да засее редуцираната атмосфера на някой подобен на Земята свят и да я превърне в съвсем нормален въздух, а планетата – в потенциална колония. Разбира се, нито една от пробите не беше използвана по предназначението си. Лишен на практика от своите граждански права, Корбел беше откраднал кораба и се бе понесъл право към галактическото ядро.

Десет сонди бяха прикачени първоначално към корпуса на „Дон Жуан“. Сега имаше само шест.

– Изпразних докрай бордовия водороден резервоар – обясни Пирса. – Наложих се да използвам четири от реактивните двигатели на сондите за да навляза в орбита около Земята. А после ги изстрелях като ретралсаторни сателити. Ще можеш да се свързваш с мен от всяка точка на повърхността.

– Чудесно.

– Как се чувстваш? Ще издържиш ли навлизането в атмосферата?

– Още не. Не съм във форма. Дай ми един месец.

– Имаш го. Ще трябва доста да потренираш. Ще подготвим една от сондите, за да се спуснеш с нея.

– Нима ще слеза долу в сонда?

– Приспособени са за навлизане в атмосферата. За разлика от „Дон Жуан“.

– Трябваше да се сетя. Все не можех да измисля безопасен начин за приземяване. Ти ще дойдеш ли с мен?

– Не, освен ако не ми наредиш.

Нищо чудно, че звучеше така неохотно. Корбел едва сега осъзна, че корабът беше тялото на Пирса. Дори да оцелееше навлизането в атмосферата, долу щеше да е напълно парализиран. Корбел отвърна:

– Малко преди смъртта си, Томас Джеферсън дал свобода на робите. Не бих ли могъл и аз да го сторя? Когато се озова долу, жив или мъртъв, величествено те освобождавам от всички заповеди, предишни или последващи.

– Благодаря ти, Корбел.

Беше тренирал да работи в херметизиран скафандър, по нареждане на контролора Пирс. Но тогава го спускаха в магнитно поле, а не в безтегловност, а и тялото му бе младо и силно. Работата беше доста тежка. На втория ден го боляха всички мускули. На третия отново излезе на работа. Щеше да спре само ако Пирса настояваше.

– Няма смисъл да се опитваме да създадем животоподдържаща система – обясни му Пирса. – Ще поставим всичко необходимо в капсулата при теб и ще я напълним с пластична пяна. Скафандърът ще ти е животоподдържащата система.

Но изпразването на бойната глава на сондата включваше преместване на огромни и тежки товари, както и продължителна работа с обемистата лазерна резачка. Контейнерите с водорасли и хранящите ги машини трябваше да бъдат нарязани и отстранени. Корбел се опасяваше да не нарани корпуса на сондата. Животът му зависеше от неговата цялост.

Почивките му ставаха все по-продължителни. Прекарваше ги в Утробната, като гледаше филма за навлизането на „Дон Жуан“ в онова, което Пирса (погрешно или не) наричаше Слънчевата система.

За компютър, Пирса беше изумително изобретателен. Корбел никога не би се досетил да използва сондите за маневриращи двигатели. Не би потърсил и Земята в орбита около Юпитер, както го наричаше Пирса, а и Пирса за малко да пропусне тази възможност. Нали сам призна, че вече бил решил да продължи другаде издирването на Слънцето и останките от Държавата, докато Корбел още спял...

Вероятно така и щеше да си загине по пътя.

Но по всичко изглежда, че въпросът за местонахождението им вече

не тревожеше Пирса. Достатъчна бе изричната заповед на Корбел. И все пак, мислеше си Корбел, от време на време Пирса се държи непоследователно. Използвал бе така ценното гориво за да прелети близко до Марс и Сатурн.

Корбел сведе поглед надолу към Земята и почувства как сърцето му се свива.

– Толкова грешки направих и въпреки това стигнах до тук. Сега грешките са забравени. Ако не бях включил повторно приемника, нямаше да можеш да излъчиш съзнанието си в компютъра. Щях да унищожа кораба, опитвайки се да поддържам непрестанно ускорение от една гравитационна единица. Дори и да се окажех прав в предположенията си за галактическото ядро, щях да умра от старост, далеч от родната планета. Сякаш нещо съзнателно ме водеше насам.

– В досието ти пише, че си агностик³.

– Така е. Само се перча. Но все си мисля, че може и да загина при кацането.

Когато приключи с разчистването на бойната глава на сондата, взе си дълга почивка за да отпразнува. Намаза си дебел сандвич и се загледа в пейзажа под него. Океанът под Юпитер излъчваше слабо червено сияние.

– Къде бих искал да се приземя? Има ли някакви признаци на цивилизация долу?

– Открих три района, където се използва енергия. – Върху огромното синьо лице на планетата ненадейно се появи червена стрелка и посочи подобно на мрежа образование. – Тук, на другия край на света и в Антарктика. Орбитата ми не преминава над Антарктика, но бих могъл да те спусна там.

– Не, благодаря. Това тук не е ли близо до Калифорния? – Той се замисли: Чакай малко, западния бряг би трябвало да се издигне. И къде ли е Калифорнийския залив? От района, който приличаше на Мексико, брегът поемаше косо нагоре – право към предполагаемата Аляска.

– Това, което наричаш Калифорния вече е остров близо до северния полюс. Ако искаш, ще те спусна там.

– Не. Искам да се приземя близо до мястото, където се генерира енергия. Ето там, където посочи стрелката... прилича на град, нали? Мрежа, с прави ъгли...

3. Агностицизъм – философски възглед, отричащ възможността да се опознае обективната действителност (гр.) – бел. прев.

– Вярно, наблюдават се множество скупчени сгради, но липсват данни за архитектурно планиране. В твоето време щяха да го наричат град. Не те съветвам да се приземяваш в този район.

– Ако те са изпращали посланията, вероятно няма да ме убият. На ли съм служил на тяхната прародина.

Може да е Невада, помисли си той. Или Аризона. Брегът да е стигнал до там.

– Различията между... – поде Пирса.

– Това е Земята – избухна внезапно Корбел. – Земята! – Разбърканата като колода карти слънчева система тревожеше и него. – Пирса, нали каза, че това долу били тектоническите плочи на Земята? Намери ли острова, образуван от предишна Калифорния?

– Открих два острова, които биха могли да произхождат от Калифорния, преди три милиона години.

– Добре, тогава! И това ли наричаш съвпадение?

– Не – излъга Пирса.

– Ще наречем района с мрежата град Едно. Антарктическият район ще бъде град Три. Така, а къде е град Две?

– В Русия, на брега на Охотско море.

– Спусни ме в град Едно – добави Корбел малко поуспокоен – Трябва да съм глупак, за да търся цивилизация. Защо искам да прекарам последните си дни в отчаяни усилия да науча някой нов и непознат език? Може би поне ще разполагам с достатъчно време, за да разбера какво се е случило досега.

Корбел натъпка капсулата с лекарства, храна, взе контейнер с прясна вода и няколко кислородни бутилки. Имаше достатъчно място. Увери се, че ултразвуковата свирка, която щеше да стопи пяната по сигнал от Пирса, е монтирана стабилно.

Беше понатрупал малко мускули. Сърдечната недостатъчност, от която се бе опасявал в началото, така и не го споходи. Но болките в ставите продължаваха да го измъчват. Диагнозата бе същата – тендонит.

Най-сетне – привързан в средата на капсулата, с една ръка върху крана – той се поколеба.

– Пирса? Чуваш ли ме?

– Да.

– Какво ще правиш, след като се приземя?

– Ще чакам, докато се уверя, че си мъртъв. После ще потърся следи от Държавата в някоя друга система.

– Не си по-малко луд от мен.

Зачуди се колко дълго ще го чака Пирса да умре, но не посмя да попита. Отвори крана. Пяната го обгърна и се втвърди.

Тягата го удари в гърба, задържа за известно време, после отслабна. Малко по-късно се появиха турбуленциите. Навлизането в атмосферата беше контролирано, а не свободно като при метеоритно падане. Тягата отново се увеличи, задържа за известно време, после изчезна. Сондата се завъртя... разтърси се внезапно и той потъна в пяната.

Пирса проговори в шлемофоните:

– Да смятам ли, че вече съм освободен от твоите заповеди?

Корбел се бореше с кошмарното, прекалено ярко видение.

– Първо разтопи пяната! – извика той. Но Пирса вече не беше обвързан със заповедите му. Пирса можеше да стовари десницата на отмъщението върху субекта, който бе пристъпил законите на Държавата. Пяната нямаше да се разтопи. Корбел щеше да умре тук, запечатан като муха в късче кехлибар, само на сантиметри от свободата!

Почувства сътресение. После още едно. Кошмарът свърши. Тялото му се отпусна в топящата се пяна, беше заслепен, главата му кънтеше. Нивото на пяната спадна под лицевото стъкло и Корбел видя, че люкът е широко отворен.

Корбел пристъпи навън и се огледа.

Пирса бе приземил огромния цилиндър на една страна, с помощта на маневрените двигатели. Слънцето, което грееше над него, червено и нагорещено, без съмнение клонеше към залез. Под краката му се простираше равнина, която опираше в далечните островърхи скалисти хълмове. Наоколо цареше мъртвило – обагрено в кафяво и зелено, безжизнени камъни и прах. От горещината въздухът блестеше като водна повърхност.

На никого не беше хрумвало да монтира стълбичка на сондата. Но Пирса отново бе проявил досетливост. Пяната беше изтекла през люка и се беше втвърдила като пързалка. Корбел се спусна по нея и обувките му изхрущяха, сякаш пристъпваше по недостатъчно втвърден сняг. Спря се, когато стъпи на твърда земя.

Почвата под краката му беше мъртва.

Три милиона години. Войни? Ерозия? Загуба на вода, когато Земята се е отдалечила от неумолимо разширяващото се Слънце? В този момент не го беше грижа. Вдигна ръце към лицевото стъкло...

– Не се опитвай да си свалиш скафандъра. Корбел, излезе ли от сондата?

... готов да поеме първата глътка чист въздух от дълго време насам.

– Защо не?

– Напусна ли сондата?

– Да.

– Добре. За целите на нашата дискусия се съгласих да наречем този свят Земята. Но сега вече мога да говоря за различията. Приземил си се на планета, която трудно може да се определи като подходяща за живот, в изключително горещ район.

– Какво? – Корбел погледна надолу. Термодатчикът за околната температура бе разположен под брадата му, зад лицевото стъкло. Не изглеждаше чак толкова страшно... градуси! Държавата използваше скалата на Целзий!

– Твърде горещо е, Корбел – продължаваше Пирса. – В екваториалните зони, температурните колебания надхвърлят петдесет и пет градуса – по Целзий. Температурата на океанската вода също е над петдесет градуса. Хлорофилната абсорбция в океаните е ограничена, а на земната повърхност практически липсва, ако се изключат някои планински долини. По-добре щеше да е, ако се беше приземил на полюса.

Странно, но Корбел дори не беше изненадан. Може би го очакваше? Смъртта ми е краят на света – типично човешко поведение. В края на краищата, изминали са три милиона години...

– Ето какво, значи, е станало с океаните.

– Атмосферата съдържа хиляди мегатони водна пара, достатъчни за да потвърдят хипотезата, че земният континентален шелф се е издигнал над водното равнище. Вероятно океанската вода е повишила своята соленост. Корбел, толкова неща не знаем.

– Спомена нещо за планински долини.

– В планинския масив, съответстващ на земните Хималаи, на височина над един километър има няколко долини, където се е запазил живот.

Корбел въздъхна.

– Добре. Накъде е цивилизацията?

– Определи какво е „цивилизация“.

– Град Едно. Чакай, само ми покажи най-близкото място, където някой използва енергия.

– На 4.9 километра от теб съществува миниатюрен потребител на енергия. Съмнявам се, че ще срещнеш хора, или дори живи същества. Енергетичното ниво не се е променяло откакто навлязохме в орбита. Мисля, че не ще откриеш нищо друго, освен машини, работещи автоматично.

- Все пак ще опитам. Коя е посоката?
- На запад. Ще те ориентирам. Аз ще те водя.

3

От дълго време Корбел не беше вървял пеш.

Скафандърът се оказа крайно непригоден за тази цел. Екипировката бе разположена така, че тежестта да пада предимно върху раменете. Обувките не бяха подходящи за пресечена местност, но все пак вършеха работа. Пое с ритмична крачка, вдишвайки от въздуха в бутилките, загледан в околния пейзаж. Но скоро се наложи да спре – беше избрал прекалено бърза крачка.

Отдъхна си, сетне пое малко по-умерено. Местността беше равнина, непресечена, но все пак трябваше да внимава къде стъпва. Почвата под краката му беше глинеста, примесена с камънаци, гледката се разнообразяваше единствено от ниските, оформени от вятъра купчини пръст.

Пирса го поведе право към хълмовете и очевидно очакваше да ги пресече по права линия. Корбел свърна вляво, където забеляза един полегат хълм. С течение на времето долови, че си мърмори едва чуто.

Вероятно без да забележи бе придобил този навик през последните осем години бодърстване, за които бе остарял с повече от век и половина, докато на Земята бяха изминали три милиона години. Мърмориш си нещо и не знаеш дали Пирса няма да те чуе и да го възприеме като заповед. Проклети компютри-буквалисти, ядоса се той. Проклети хибернационни камери и свръхлекарства, които дори не могат да ти запазят младостта. Кислородните бутилки и охладителната инсталация ставаха все по-тежки с всяка измината крачка. Защо не са оборудвали скафандъра с колан? Коланът несъмнено бе най-голямото откритие на човечеството след колелото. Той позволяваше да се прехвърли част от тежестта от раменете на кръста. Ако създателите на костюма си бяха поразмърдали както трябва мозъците...

Не, това беше глупаво. Костюмът е бил създаден за употреба в безтегловност и работа на борда. Никакви разходки. Трябваше да се радва, че Пирса все още приема заповедите му. И че най-сетне успя да се върне на Земята. Нищо по-хубаво няма от това да си отново тук, помисли си Корбел, докато прехвърляше билото. Той спря запъхтян, наведе се да си поеме дъх и се заслуша в сърцето си, почти очаквайки да го почувства

как спира и изведнъж осъзна, че е щастлив.

Разбира се! За три милиона години вероятно нито един човек не е постигнал това, което бе преживял той. Хубаво би било да може да се похвали на някого.

И тогава видя къщата.

Намираше се на билото на отсрещния хълм. Иначе едва ли щеше да я забележи. Беше сивокафява – също като хълма под нея – но, за щастие, Корбел зърна очертанията ѝ на фона на синьото небе. Сякаш израстваше от скалите.

Необходими му бяха още два часа, преди да стигне до нея. Внимаваше да не се преумори. Знаеше, че утре краката ще го болят нетърпимо – ако доживееше до утре. Изминал бе две-трети от разстоянието, когато излезе на стар, разнебитен път. После беше по-лесно.

Къщата беше с екстравагантен дизайн. Покривът представляваше изпъкнал триъгълник, едната му страна почти опираше в хълма. Две от стените бяха от стъкло, или нещо по-здраво. Единствената стая на къщата бе разкрита пред погледа на самотния наблюдател, който ѝ се любуваше от основата на хълма, вкопчил ръце в купчина пръст. Ужасно място, помисли си той, за да построиш дом.

Отпря лицевото стъкло на шлема в прозореца.

Подът не беше равен. Или хълмът отдолу беше потънал, или архитектурните стилове се бяха променили далеч отвъд представите на Корбел.

Стаята зад прозореца вероятно е била предназначена за спалня, в средата имаше нещо напомнящо просторно легло. Това легло бе поне два пъти по-голямо от кралските ложета от неговото време, с асиметрична форма, подобно на холивудските басейни от петдесетте. Извитата горна табла представляваше пулт за управление, оборудван с монитори, превключватели и замрежени говорители, подобни на стереоуредби, както и няколко отвърстия, достатъчно широки, за да пропуснат напитки или сандвичи. В мрака над леглото се полюшваше голяма скулптура от жици – полилей, или антена – не можеше точно да определи.

На пулта за управление премигнаха две жълти лампички.

– Това, значи, е бил твоят източник на енергопотребление – съобщи Корбел. – Ще отида да потърся вратата.

След приблизително двамайсет минути той докладва наново:

– Врата няма.

– Къщата все трябва да има някакъв вход. Не е задължително да изглежда като врата. Ако се съди по описанието, вътре би трябвало да има

и други помещения, които не можеш да видиш – тоалетна, кабинети нещо като помещение за доставка и приготвяне на храна.

– Може да са разположени под хълма. Мммм... добре, ще продължа да търся.

Не откри и следа от скрита врата на покрива. Може би целият покрив се вдигаше, по даден сигнал? Корбел не знаеше, дали архитектът проектирал подобна къща, би си позволил такова разточителство на енергия.

Дори и пътят да е водил към някакъв вход, пръстта го беше заринала отдавна. В него се надигаше отчаяние. Къщата изглеждаше сякаш не е била използвана сто, а може би хиляда години. Нищо чудно да са били и десет хиляди. Иди и търси сега врата. Ами ако е имало втори, или трети етаж, които сега са потънали в хълма? И вратата е била там?

– Ще трябва да проникна с взлом – обади се той.

– Чакай. Може да има сигнална инсталация. Не съм много запознат с архитектурните особености на личните жилища. Държавата строеше само общи жилищни помещения.

– И какво ако има сигнална инсталация? Нали съм с шлем? Няма да чуя почти нищо.

– Може да има нещо повече от звънци. Позволи ми да атакувам къщата с моето лазерно устройство за свързка.

– Ами то... ще я стигне ли? – Глупости говоря, нали лазерното устройство е било конструирано да изпраща съобщения на десетки светлинни години. – Давай.

– Прицелих се. Огън!

От пътя, където се намираше Корбел, не се виждаше никакъв лъч в небето, но не след дълго на покрива се появи огненочервено петно, с размери на улична шахта. Почвата пред фасадата на къщата се размести, замря и отново помръдна. Изведнъж нагоре изригна близо тон пръст и се разпиля встрани, а над земята се издигна ръждясал метален обект, който се носеше на съскаща въздушна възглавница. Беше като миялна машина с глава, колкото баскетболна топка. Главата се завъртя и ален лъч дебел колкото ръката на Корбел прониза облаците над тях.

– Пирса, атакуват те. Ще можеш ли да се справиш?

– Нищо няма да ми сторят. Но виж на тебе могат. Най-добре ще е да го унищожа.

Металният обект засия. Очевидно това никак не му хареса. Той се понесе трескаво наоколо, като браунова частица, без да сваля аления лъч от точката в небето, към която го беше насочил. Горната част на

корпуса му се озари в червено, сетне в оранжево. Обектът крещеше неразбрано и виковете му ехтяха в ушите на Корбел дори през плътния шлем. Внезапно той се наклони на една страна и се понесе към хълма. Блъсна се в земята, претърколи се и замря неподвижно.

На покрива вече имаше достатъчно широка дупка.

– Мислиш ли, че може да има още от този вид? – попита Корбел.

– Не разполагам с достатъчно информация.

Корбел се покатери на покрива и погледна надолу през дупката. Разтопеният бетон, или каквото е било, беше подпалил леглото. Корбел скочи сред пламтящите чаршафи, готов да побегне встрани. Но отново сбърка. Това беше водно легло и краката му потънаха в него. Претърколи се встрани и запрати горящите чаршафи във водата. Пламъците изгаснаха, стаята се напълни с дим.

– В къщата съм – докладва той. Пирса не си даде труда да отговори.

Архитектът Корбел се огледа с опитно око.

Стаята, видимата част от къщата, беше с триъгълна форма. Леглото в средата притежаваше приятната за окото асиметрия на локва вода – наистина приятна. В единия край се виждаше дъговидна масичка. Пред нея имаше поставка от черен аспид, строшена в средата. Корбел се наведе и вдигна едно парче аспид. На долния край бяха прикрепени миниатюрни механизми. Може би устройството е представлявало летящ поднос за кафе, преди да се било повредено.

В стаята не се виждаха никакви врати.

Оставаше да разгледа само единствената непрозрачна стена. Приближи се до нея и почука с ръка. Кънтеше кухо.

Може би вратата се управлява от пулта при леглото? Глупости. Нима всеки път трябва да се ходи до пулта... чакай, в единия край имаше нещо. Хромирано-жълта вдлъбнатина, колкото три пръста. Корбел я натисна.

Задната стена се разтвори на три, различни по размери, секции.

Най-голямата секция се оказа гардероб. Вътре Корбел откри дузина одежди, всички до една приличаха на комбинезони с дълги ръкави и изобилие от джобове. Някои имаха качулки. На пода на гардероба имаше поне пет сантиметров слой прах.

Втората секция бе по-малка, почти колкото телефонна кабина и в средата бе поставено кресло. Корбел надникна вътре, озърна се и забележа познатата хромирана вдлъбнатина. Натисна я и вратата зад него се затвори.

Кресло. Странно. В седалката беше пробита широка дупка. Може

би тоалетна? Никъде не се виждаше вода, нито тоалетна хартия... само блестящ металически сунгер, прикрепен към креслото с множество кабели.

Излезе смутен от помещението. Оборудването в него му се стори доста първично, за къща с подобна сложна конструкция. Притежателят ѝ би трябвало да си позволи нещо по-добро.

Отново се върна при гардероба с окачените дрехи. Странно, но не можеше да определи, дали са били предназначени за мъж, или за жена. Опита здравината на тъканта беше невероятно еластична, макар и покрити с прах. Дръпна по-силно, после направи опит да я разкъса. Платът не поддаваше.

Дрехите изглеждаха съвсем нови.

И покрити с прах.

Да предположим, че дрехите са излезли от мода и затова са били изоставени. Но от колко време? Ако този слой от прах на дъното...

Все още не беше открил вратата.

Третото помещение изглеждаше обещаващо. В него нямаше нищо, освен лишен от обозначения циферблат и пулт с четири премигващи в бяло сензорни клавиши.

– Мисля, че открих асансьор – рече той. – Ще опитам да го задействам. – Корбел натисна ключа. Вратата се плъзна обратно и той включи осветлението на шлема.

– Опасно е – обади се Пирса. – Ами ако асансьорът те спусне долу и после се повреди.

– Тогава ще пробиеш още една дупка за да се измъкна. – Корбел натисна най-горния сензорен клавиш. Нищо не последва.

Така и очакваше. Сигурно е на върха. Натисна клавиш номер две.

– Корбел – извика ненадейно Пирса. – Отговаряй, ако можеш.

– Какво има? – не чувстваше никакво движение и все пак нещо се бе променило. Имаше още осем блестящи сензорни клавиши – два допълнителни реда до първия, разположени съвсем близо и всеки един клавиш бе обозначен с някакъв черен йероглиф.

Корбел натисна ключа на вратата.

– Преместил си се с 4.1 милия югозападно и си се спуснал на дълбочина двеста стъпки. Предполагаемо местонахождение град Едно.

– Ясно – Корбел се беше преместил в друга стая. Започваше да се чувства като скитащ призрак. Всичко му се струваше странно, нереално.

Излезе навън и се озова пред нещо, което навремето вероятно е било бюро, но сега едва му стигаше до коленете. Мониторите и бутоните

върху плота на бюрото напомняха за неговия контролен пулт в Утробната, но бяха изпочупени. Поне стотина години са били изложени на дъжда.

Краката му потъваха в дебелия, мек килим. Килимът се разпадаше под тежките му ботуши и полепваше по тъканта на скафандъра му. Спря се до празната рамка на прозореца и погледна навън.

Под краката му се спускаха трийсет етажа с изпочупени прозорци. Наоколо имаше няколко по-високи сгради. Мазилката на една от тях, масивна постройка разположена вдясно, беше рухнала и заедно с нея се беше сринала част от сградата. Стори му се, че различава зад завесата на дъжда и мъглата някакво сивкаво очертание на по-светъл сив фон – неимоверен по размери куб с леко изпъкнали навън стени.

– Пирса, Държавата разполагаше ли с някакъв вид транспорт за мигновено придвижване? Нещо като телефонни кабинни, в които набиращ код и се озоваваш в нужното място.

– Не.

– Защото тези тук са го имали. Трябваше да се досетя. Къщата, на която се натъкнах в началото е била само част от цялото жилище. Преди малко се озовах в работния кабинет. Намира се тук, в града. Един Бог знае къде са банята, столовата и останалите помещения. Онова, в което проникнахме с взлом, беше спалнята.

– Не бива да забравяш, че с телепортиращото устройство не е работено от дълго време.

– Добре – Корбел се върна обратно в кабината. Сега накъде? Натисна третия в редицата с немаркирани клавиши.

Покривът над главата му се озари в светлина. Допълнителните клавиши бяха изчезнали. Корбел излезе от кабината и се усмихна. Без съмнение, това беше банята.

Термодатчика на скафандъра сочеше бързо снижаване на външната температура.

– Струва ми се, че това място е с въздушно кондициране – каза той.

– Преместил си се с 3.1 милиа на югозапад и си слязъл с още шестотин стъпки към морското равнище.

– Разбрах – Корбел вдигна лицевото стъкло. Само за миг и незабавно ще го затвори... но въздухът беше хладен и свеж.

Докато смъкваше тежката раница, за пръв път почувства колко е изтощен. Изхлузи останалата част от екипировката и приклепна до ръба на ваната, голяма почти колкото малък басейн.

Не можеше да разчете знаците по водния кран. Завъртя го в една

посока докрай и го натисна. Във ваната бликна гореща вода. Корбел завъртя крана в противоположната посока. Рукна кипяща вода, вдигна се пара. Корбел отскочи. Ако беше влязъл във ваната...

Ясно, значи „студения“ кран е за гореща, но не нетърпимо, вода. Завъртя го и се отпусна на дъното, а водата лекичко го повдигна.

– Корбел, отговаряй – чу се едва доловим глас.

Протегна ръка към шлема в ъгъла.

– Точно сега съм в почивка. Обади се след час. И ми прати една танцьорка.

4

Тъничкият глас повтаряше отново и отново:

– ...можеш. Корбел, обади се ако можеш. Повтарям. Корбел...

Корбел отвори очи.

Всичко наоколо му се струваше странно и непознато. Не беше на борда на „Дон Жуан“. Тогава къде... ?

Но, да. В единия край на ваната имаше вдлъбнатина, точно колкото да отпусне главата си в нея. Вратът му сякаш бе потънал в мека възглавница. Обгръщаше го приятно топла вода. И по всичко изглежда, че беше заспал във ваната.

– ...ако можеш. Повтарям...

Корбел вдигна шлема на скафандъра.

– Тук съм.

– Твоят час измина, заедно с още час и шест минути. Зле ли ти е?

– Но, подремнах малко. Чакай – той завъртя крана. Бликна гореща вода и се смеси с поизстиналата. – Нещо ново горе при теб?

– Струва ми се, че ме наблюдават. Долавям радар и гравитационно лъчение.

– Гравитационно?

– Гравитационни вълни, които преминават през моя маса-детектор. Изследват ме с усъвършенствани инструменти и вероятно са научили много за мен. Възможно е да са автомати.

– Или да принадлежат на онези, които са изпратили посланията. Откъде идва всичко това?

– От мястото, съвпадащо с остров Тасмания на Земята. Проучването приключи. Не можах да засека източника.

– Ако те подложат на ракетен обстрел ще трябва да изчезнеш от

хоризонта.

– Да. Ще променя орбитата. Не ми се щеше да използвам допълнително гориво, но сегашната ми орбита не преминава над Антарктика.

– Направи го – Корбел се изправи (краката го боляха) и излезе от ваната, а от него се стичаше топла вода. Тъмна купчинка прах до близката стена вероятно бе единственото, останало от някогашната хавлия. Спря се пред панорамния прозорец.

Денят клонеше към своя край. Погледна надолу, отвъд ниския хълм на пясъчливия бряг, към маранята, която се съгъстяваше в непрогледна мъгла. Това, което блестеше сред мъглата, не беше ли рибешки скелет? Изгледаше толкова далечен – и голям.

Блесна светкавица, последва още една.

Дъждът се стовари неочаквано като лавина.

Корбел се прибра на сухо. Облече комбинезона, после и скафандъра, усещайки болезнено тежестта му. Чувстваше се освежен от банята. Ще трябва да се върне отново, при първа възможност. Имаше дори сауна, но той не се нуждаеше от...

Да, сауната. Това място просто лъхаше на старост. Сауната трябва да е била построена преди на Земята да стане толкова горещо, иначе какъв смисъл от нея?

Спря се пред кабината и се поколеба дали да натисне последния клавиш. Пирса беше прав. Телепортиращото устройство не е било използвано от дълго време. И така: спалнята или работния кабинет?

Спалнята.

Излезе от кабината и в същия миг термодатчикът под брадичката му премигна. Температурата тук бе по-висока. Заобиколи пулта на леглото и намери онова, което търсеше – телевизионен екран.

Натисна копчето под него, екранът премигна, отпърво в сиво-бяло, после...

Появи се неясно изображение на полуразрушеното легло и неговите собствени крака, в крачолите на скафандъра.

Натисна напосоки, докато открие копчето за превъртане назад. Картината се завъртя обратно. Неочаквано върху съвсем запазеното легло се появиха четири фигури, извивайки тела в задъхващ танц. Картината отново се промени, преди да открие как се спира записът.

– Корбел, опитвам се да се свържа с източника на сондиращите лъчения, но засега без успех.

– Добре. Слушай, ако се наложи да изчезваш, направи го без колебание. И двамата ще бъдем в по-голяма безопасност, ако не губиш

ценно време, за да ме информираш.

– Какво ще правиш сега?

– Ще гледам домашно видео – захили се Корбел. – Това място е като архив на „Плейбой“. Над леглото има скрита камера.

– Наследство от дегенерирала цивилизация, без съмнение. Нищо чудно, че не са могли да се спасят. Не бива да деградираш, като гледаш подобни сцени.

– За какво говориш? Ами леглата за любовни упражнения в спалнята на Селердор? Това не беше ли признак на деградация?

– Смяташе се за проява на лош вкус, ако гледаш към леглата.

Корбел преглътна обидено.

– Искам да знам, дали все още имат човешки вид.

– Имат ли?

– Записът е избледнял. Облечени са в странни дрехи, подобни на дрипи, в пастелни цветове. Дори и да не са хора, не виждам в какво е разликата... телата им са ужасно крехки. А и като че ли са леко прегърбени – той млъкна и впери поглед в екрана. – Но пък са много гъвкави. Сцената май не е това, което си помислих в началото.

– В какъв смисъл?

– Смятах, че съм свидетел на сексуална оргия. Не не изглежда така. По-скоро нещо от древния Китай. двама от тях са прислужници и помагат на другата двойка да заема различни сложни за изпълнение пози. Може и да не са прислужници, а треньори, или учители – той се загледа отново. – Или пък... знаеш ли, гъвкави са като танцьори. Може би са именно такива. Жалко, че не мога да видя кой е в спалнята. Възможно е да присъстват зрители.

– Корбел.

– Аха?

– Гладен ли си?

– Да. Май ще се наложи да натисна четвъртия клавиш.

– Не те съветвам. Ако разчиташ на храна от преди хиляда години, няма да просъществуващ дълго. Скафандърът ще рециклира въздух само още седемдесет и два часа. Разполагаш с минимален запас от хранителен сироп. Съветвам те да потеглиш към южния полюс. В момента съм над него. Наблюдавам значителна континентална маса, покрита с гори.

– Добре, разбрах – Корбел изключи записа и се отправи към кабината.

При натискане на втория клавиш се показва ново контролно табло с

осем миниатюрни бутона.

Корбел го разгледа внимателно. Символите върху бутоните най-вероятно бяха буквени обозначения. Посегна да натисне един от тях, после се поколеба.

– Малко ме е страх.

– От какво?

– От контролното табло. Виждаш ли, във всяка една от кабините имаше по четири бели клавиша. Мисля, че са от интерком или някакво подобно устройство за връзка. Но тук се появи ново табло с осем бутона с обозначения върху тях. Прилича на телефонен циферблат и вероятно за да проникна в кабинета ще трябва да използвам код.

– Звучи логично.

– Добре, какво ще стане ако набера случайно избрана комбинация?

– По мое време, щеше да попаднеш на запис от централата, който да те уведоми, че такъв номер не съществува.

– Да, и при нас беше така. Но тук става дума за телепортация. Ако ме изпратят в нищото? Пуф!

– Никой не би допуснал подобна възможност. Няма ли телефонен указател?

Нищо подобно не се виждаше наоколо. Корбел отвори вратата.

В кабинета бушуваше яростен дъжд и вятър. Едри капки покриха лицевото стъкло на шлема. Корбел заобиколи бюрото и се зае да проверява чекмеджетата. Повечето бяха заключени. Откърти вратичката на едно от тях, за да открие вътре полуразпаднала се зеленикава маса. Забравена ябълка?

Върху бюрото бяха подредени различни устройства. Телефон, видефон, компютърен модем? Трудно му беше да определи. Времето и дъжда бяха оставили своя разрушителен отпечатък.

– Отново се налага да натискам копчета напосоки – уведоми той Пирса.

– Пожелавам ти успех.

– Защо го казваш?

– От добро възпитание.

Корбел огледа редицата от осем бутона, осветени от прожектора на неговия шлем. В кабината би могъл да срещне смъртта си по-бързо, отколкото можеше да си представи. Да натисне ли случайно избран код? Хрумна му по-добра идея. Избра един бутон – петият, от горе надолу, чийто символ приличаше на преобърнатото популярно съкращение на Лос Анджелис – „ЛА“. Натисна го веднъж, пауза, втори път, пауза трети

път...

На четвъртия се получи. Неочаквано светлината от покрива смени ъгъла си.

Вратата не искаше да се отвори.

Ядосан, той избра друг бутон, нещо като обърнат настрани пясъчен часовник, и го натисна: 4-4-4-4.

– За втори път сменяш местоположението си – уведоми го Пирса.

Този път вратата се отвори.

Първото, което видя, бяха търкалящите се наоколо скелети, облечени в еднакви... униформи? Широки ризи, без ръкави, надиплени на раменете, къси гащета. Въпреки плътния слой прах дрехите изглеждаха почти нови, от яркочервен плат с черни обозначения. Костите в тях бяха съсухрени от времето, но по всичко изглежда, че загиналите не са се отличавали с голям ръст. Корбел ги огледа внимателно, търсейки следи от огнестрелни наранявания. Не се виждаха никакви дупки, нито по дрехите, нито в черепите... но начинът, по който лежаха разпръснати, подсказваше че са загинали в битка. Несъмнено беше едно – скелетите бяха съвсем човешки.

Наблизо забеляза бюро и нещо като компютърни терминали. Масивната плъзгаща се врата в стената беше разтопена. Зад нея се виждаха многобройни килии. Решетъчните им врати бяха от декоративно желязо, различни за всяка килия, но бяха затворени и вътре се въргаляха още скелети.

– Полицейски участък – докладва той на Пирса. – А аз търсех ресторант. Натиснах един и същи бутон четири пъти. – Почувства раздразнението в гласа си. Или може би умора? – Виждаш ли, страх ме беше, да не поема пътя към нищото. Ресторантите винаги са държали телефонните им номера да са лесни за запомняне. Така поне беше по мое време.

– Държавата ограничи ползването на подобни телефонни номера само за общинските служби – полицейски участъци, болници...

Корбел премина през още една разтопена метална врата, по-голяма от първата. Върху него се изсипа водопад от дъжд. Най-сетне беше открил изхода. Видимостта беше доста ограничена. Градска улица... сред калта се виждаха купчини от парцали във всички възможни цветове, като се изключи яркочервеното.

– Ще трябва да опитам и с други повтарящи се номера – каза той.

– Според мен няма никаква опасност. Дори и да попаднеш на номер, който не се използва, нищо няма да ти се случи.

– Значи съветваш ме да рискувам, а? – той продължаваше да стои

неподвижно под дъжда, който шибаше шлема и предното стъкло.

– Има и друга възможност. Огледах внимателно града с всичките си сетива. Под него има празно пространство, система от подземни тунели, водещи в различни посоки. Бих могъл да те насоча към някое от местата, където тези тунели се пресичат.

– Какъв е смисълът... ? Нима смяташ, че това е подземна железница? Сигурно са престанали да я използват още щом са открили телепортацията.

– Дори и да е така, вероятно са я запазили от икономически съображения.

5

Крачеше през пронизващия дъжд, по улици покрити с кал. Влагата се просмукуваше в обувките му. Силите му бяха на изчерпване. Не биваше да хаби така безсмислено енергия...

Улиците и сградите в голямата си част бяха съвсем запазени. Не видя повече сцени на масова смърт.

Спря се пред сфера, наполовина от стъкло, наполовина от метал, напомняща коледна играчка за елха, но висока почти два метра. Въргалаше се разбита в близката сграда и наполовина пълна с вода. Корбел надникна вътре. Мека облицовка, две седалки. Едната беше заета. Купчина кал, примесена с човешки кости и захабени парцали. Корбел стисна зъби и претършува джобовете на панталона. Прибра всичко, което намери, в джоба за инструменти. Щеше да го разгледа по-късно.

Продължи.

Малко по-нататък се натъкна на втора сфера, съвсем запазена и празна. Вътрешността ѝ беше почти нова, облицовката блестеше от чистотата. Помъчи се да запали двигателя, но опитите му не дадоха резултат. Отказа се и пое отново.

Не след дълго стигна обширно празно пространство, сред което се издигаха обветрени стебла на дървета. Градския парк? От другата страна се издигаше стена и се губеше от погледа му както нагоре, така и встрани.

Спомни си, че беше забелязал неимоверен по размери куб през мъглата от панорамния прозорец. Значи не е било само мираж.

Улицы. Какъв смисъл от тях? И коли? Корбел започна да се досеща какво ще открие в транспортния възел, към който се беше насочил.

– Намираш се над празното място – уведоми го Пирса.

– Хубаво. И без това се уморих – Корбел се огледа. Вляво, мумифицирания парк, вдясно стената. Пред него... стената преминаваше в стъкло.

Огромна стъклена врата. Побутна я и навлезе в мрака, осветяван единствено от прожектора на шлема.

Таванът не се виждаше, мяркаха се само отделни цветове. Залата беше просторна. Лъчът му се губеше във вътрешността ѝ. Сведе поглед към мигащите цифри на датчиците.

Температурата беше под 200 по Целзий.

– Въздушно кондициране – обяви той.

– Чудесно. Тъкмо акумулаторите ти ще издържат по-дълго.

– За какво ли е била предназначена тази зала – чудеше се той на глас. Вдигна лицевото стъкло. Въздухът беше хладен. Миришеше на застояло и нищо повече. – Ще взема да сваля скафандъра. Ужасно съм изморен.

– Пийни си от хранителния сироп.

Той се засмя, беше забравил за него. Засмука от тръбичката, докато почувства стомаха си пълен. Пирса се оказа прав – умората му се дължеше донякъде и на глада.

Изхлузи останалата част от скафандъра.

Когато стъпи на мекия килим, по тялото му сякаш премина шок. Килимът беше съвсем сух, мек, стъпалата му потъваха в него. Беше като да пристъпва в облаците. Сигурно беше ужасно скъп и въпреки това бяха покрили с него пода на тази огромна обществена сграда.

– Ще поспя малко – рече той на шлема, излегна се на прашния килим и се загърна с него.

6

Сива зора. Корбел се излежаваше на мекия килима. Таванът беше изрисуван в странни разноцветни фигури, можеше да полудееш дори само докато го разглеждаш. Затвори очи и отново се унесе в дрямка.

Дойдох, за да умра тук, помисли си той.

– Пирса, – произнесе гласно Корбел, – как според теб ще умра? Сърдечен удар?

Никакъв отговор. Шлемът бе захвърлен недалеч от него. Придърпа го и повтори въпроса.

– Съмнявам се – отвърна Пирса.

– Защо? Вярa във вълшебните лекарства на твоята Държава?

– Да, ако броиш противозачатъчните за лекарства. След основаването на Държавата, излезе закон, който забраняваше на мъжете и жените с наследствени заболявания да имат деца. Популацията намаля наполовина. Изчезна гладът...

– А сърдечно болните?

Като баща му, например!

– Естествено, на тях също им бе забранено. Твоите гени може да са на престъпник, но на здрав престъпник.

– Арогантен кучи син! Ами децата ми?

– Баща им е бил предразположен към ракови заболявания.

С други думи изхвърлили са гените на Корбел от човешката раса... и сега, три милиона години по-късно, той е безсилен да направи каквото и да било. Корбел стана, протегна се и се огледа. Пръстеновидни седалки заобикаляха плуващите над земята като в безтегловност масички.

– Какъв глупак съм – ядоса се Корбел. – Можех да спя на някоя седалка. Притисна една масичка надолу, после се отпусна върху нея с цялата си тежест. Масата потъна не повече от няколко сантиметра. Когато я пусна, подскочи обратно.

Край една от стените бяха подредени дълга редица кабини. Корбел се приближи за да ги разгледа. Мекият килим галеше ходилата му.

Във всяка кабина се виждаше контролно табло с бутони, белязани с неразгадаеми знаци. Някои от обозначенията вече му бяха познати. Натисна един по-голям бутон (централа?), но не получи отговор. И тогава забеляза процепа.

Затършува в джоба за инструменти на скафандъра и извади всичко, което бе събрал от разбитата кола. Сребърно цилиндърче като от червило. Носна кърпичка, платът преливаше в различни цветове. Опаковка от шоколад, вътрешността вероятно се бе стопила с годините. Или пък би е било лекарство, всяко предположение можеше да е погрешно. Широк колкото длан плосък диск от лека изкуствена материя подобна на пластмаса, покрит с неясни обозначения.

Виж това би могло да му послужи.

Коя страна е горната? Пробва го в една от кабините. Не влизаше в процепа, когато обозначенията сочеха нагоре. Но когато го обърна, дискът хлътна вътре. Натисна отново големия бутон и екранът на монитора блесна.

Сега какво? Може би това е указателят, който търсеше. Достатъчно

е да натисне бутона за информация, и да прочете отговора, написан на непознат език.

Челото му беше покрито с пот. Виж, това не беше премислил. Отпусна ръце и излезе от кабината.

Както и да е. Не бързаше за никъде. Разполагаше с двудневен запас от кислород. Имаше достатъчно време за опити. В дъното на залата се виждаше широка стълба, покрита с килим, която изчезваше надолу в мрака.

Върна се за да прибере забравения шлем и мъничкият диск/кредитна карта. Сетне заслиза надолу по стълбите, като си тананикаше и осветяваше пътя с прожектора на шлема.

„Пъхнала глава... под мишница... тя крачи... из Кървавата кула...“

Стълбите неочаквано се раздвижиха и той политна назад. Изправи се и изруга. Не беше се ударил, но знаеше, че позволи ли си някоя небрежност, не ще има кой да му помогне.

Някъде под него се появи светлина.

В началото си помисли, че е последната въздишка на аварийната енергийна система. Но светлината се усилваше. Когато стигна дъното, тук бе светло като ден. Намираше се в обширно подземно помещение с висок таван и множество ниши, които отпърво взе за магазини. Имаше нещо в това място, от духа на европейските гари, но с оттенък на изтънчен вкус, по-характерен за дворцов палат. Виждаха се фонтани, подът бе покрит с познатия мек килим, недалеч плуваха масички с кръгли седалки. А едната стена беше покрита изцяло с...

– Пирса! Намерих карта!

– Моля, опиши ми я.

– Двуполюсна проекция. По дяволите, да можех да ти я покажа. Континентите са с почти такива, каквито бяха когато ги учех в училище. Тази карта вероятно е била нарисувана преди да се изпари водата от океаните. Сушата е пресечена от многобройни линии, някои от които тръгват от... – той се вгледа внимателно, – от това място, струва ми се. Повечето линии са изгаснали. Пирса, единствената линия, която все още свети, свързва Антарктида, долния край на Аржентина и... Аляска. – Аляска беше извита на север. Също и горния край на Сибир. – Линиите вървят направо през океаните, или под тях.

Едва сега забеляза, че това което в началото бе взел за магазини, са ниши със седалки и автомати за хранене. Приблужи един от тях. Когато пъхна вътре пластмасовия диск, женски глас проговори нещо с тон на съжаление. Опита и другите процепи, но получи същия отговор,

произнесен на неразбираем за него език.

Следваща спирка? Малко по-надолу, поредицата от врати...

Плътни врати, с процепи за кредитни карти.

Върна се обратно за скафандъра. Стълбите го откараха нагоре. Как, по дяволите, са се справяли с потоците от пътници, забързани в двете покоси? Спусна се надолу, наметнал през рамо тежкия скафандър.

В непосредствена близост да светещата линия на картата се виждаха блестящи надписи. Опита се да запамети знаците, които обозначаваха изчисления от него път: не към средата на разтопения Антарктически континент, а към най-близкия бряг. Бреговете винаги първи биваха колонизирани.

А сега вратите – не след дълго откри търсените обозначения.

Дискът – извади го, обърна го с празната страна нагоре и го пхна в процепа.

Вратата се отвори. Измъкна диска, погледна го и се усмихна. Знаците се бяха променили. Току що беше заплатил цената на билета.

Отсреща имаше само стъкло и бетон. Краят на подземния вагон се подаваше от тесния тунел. Целият беше излят от прозрачна материя, с овална стъклена врата срещу Корбел. Вътре вагонът беше оборудван със седалки, обърнати една към друга и снабдени с подплатени подложки. Само предницата на вагона беше металическа. В стъклената врата имаше процеп, с големината на кредитната карта. Използва го и вратата се отвори. Влезе и издърпа диска от другата страна. Вратата се спусна плавно зад него.

– Вътре съм – докладва той в шлемофоните.

– Къде?

– В един от подземните вагони. Не зная какво да правя. Да чакам, предполагам.

– Няма ли да използваш кабината за телепортация?

– Не, опасявам се, да не попадна в задънена улица. Може би тези кабини са били играчка за богатшите, твърде скъпи, за да се използват масово, или с малък обхват на действие. Защо иначе ще има улици с коли по тях? При това улиците бяха в добро състояние и колите съвсем не бяха малко.

– Знаеш ли, чудех се – поде Пирса, – Четирицифров циферблат с осем бутона дава само четири хиляди деветдесет и шест възможни номера. Твърде малко.

– Така е.

Вътре имаше места за осем човека. Седалките бяха покрити с мека

тапицерна и обозначени с познатите символи. В единия край имаше автомат за храна, който му заговори със същия съжалителен тон, когато го изпробва. Зад тясната врата, през която едва успя да премине беше монтирана миниатюрна тоалетна, оборудвана с металически сьонгер, също като онзи в къщата. Изпробва и тоалетната. Самопочистващата ѝ способност беше направо удивителна. Предположи, че металическият сьонгер е с монтиран минитепортиращ механизъм вътре.

Седалките във вагона бяха с удобни ръкохватки. Изваждаха се от специални жлебове и се заключваха като предпазни колани.

– От мястото, където си в момента, долавям нарастващо енергопотребление – уведоми го Пирса.

– Значи става нещо – Корбел се разположи на меката седалка и зачака. Никакви съобщения за времето на потегляне. Реши да почака двадесет и четири часа, преди да се откаже. Стомахът му стържеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НОРНА⁴

1

Събуди го нечий глас.

Корбел подскочи уплашено и се събуди с писък на уста. Кой друг, освен Пирса, би могъл да го заговаря тук?

Но той не беше на борда на „Дон Жуан“.

Гласът утихна.

Пирса се обади от шлемофоните:

– Не разпознах езика.

– Че какво друго очакваше? Пусни ми записа – той изслуша внимателно направения от Пирса запис на момчешки глас, който говореше нещо с уверен тон. Накрая въздъхна. – Ако този тип ме чака, за да се срещне с мен, какво ще му кажа? Какво ще ми каже той? Най-вероятно ще умра от старост, преди да науча езика му.

– Направо ми късаш сърцето с вечните си оплаквания. Не забравяй, че твоите съвременници също са живели само по един живот.

– ...добре де.

– Не мога да търпя егоистичния ти мироглед. Ако можеше само да се видиш отстрани.

– Не, чакай малко. Прав си. Абсолютно си прав. Получих много повече, отколкото много хора биха очаквали от живота. Повече дори, отколкото биха си взели на сила. Наистина, ще престана да се оплаквам.

– Изненадан съм. Да не вземеш сега да се посветиш в служба на Държавата?

– Коя Държава? Държавата е мъртва. Моят егоизъм е толкова човешки, колкото и твоят фанатизъм.

Гласът заговори отново, с красиви, но непонятни думи – и Корбел го видя. Лицето му се намираще отвъд предната стена на вагона, отвъд метала, който се оказа прозрачен. Холограма? Корбел се наклони напред.

Беше нещо като бюст на момче, стигащ до раменете. Момчето беше приблизително дванадесет годишно, но се държеше като възрастен.

4. Богиня на съдбата в скандинавската митология – бел.прев.

Кожата му беше златиста, в чертите му се смесваха различни раси – черна, жълта, бяла и още нещо, може би мутация. Главата му беше съвсем гола, само над ушите и на тила се виждаха отделни къдрави кичури.

Лицето се усмихна уверено и изчезна. Вагонът се понесе напред и надолу.

Корбел се намираше в подземна железница. Издърпа ръкохватката на седалката и се вкопчи в нея. Вагонът пропада право надолу почти цяла минута. После земното притегляне го блъсна и тунелът стана почти хоризонтален.

Вътре беше светло, отвън цареше мрак. Корбел започна да се отпуска, когато вагонът внезапно се завъртя, изви рязко вляво, завъртя се отново, изви надясно и отново пое право напред. Какво ли означаваше това? Смяна на тунелите?

Ушите му изпукаха.

– Движиш се със скорост осемстотин километра в час – уведоми го Пирса. – Скоростта на вагона продължава да нараства. Забележително постижение.

– Как го правят?

– Предполагам, че се намираш в линеен ускорител с гравитационно задвижване, а тунелът е с разредена атмосфера. Предстои ти да преминеш под Тихия океан. Чуваш ли ме още?

– Слабо.

– Корбел, отговаряй ако можеш. Корбел, отговаряй... – гласът на Пирса постепенно утихна.

– Пирса!

Никакъв отговор.

Корбел почувства нарастващо напрежение в тъпанчетата и синусите. Преглътна няколко пъти мъчително. Няма причини за паника, повтаряше си той. Пирса ще се свърже с него веднага щом стигне Антарктида.

Тихият съскащ звук и лекото потрепване на кабината го унасяха. Корбел се изкушаваше да се излегне на седалката, с краката напред, да се предпази от рязкото спиране в края на пътуването. Да заспи, може би дори да сънува... Какви ли сънища можеха да споделят последния човек на Земята, докато пътуваше под Тихия океан със скорост осемстотин километра в час, с подземна железница, която не е била използвана от стотици години? Нищо чудно вагонът да спре някъде под дъното на океана и Корбел да се задуши, докато изображението продължава да го уверява на своя непознат език, че пътуването протича гладко. Пирса би

могъл да го чака доста дълго да се появи.

С това развнтено въображение ще се подплаша до смърт. Ако пък не внимавам достатъчно, току виж съм загинал от непредпазливост.

Корбел отново преглътна за да отпусхи ушите си. Какво бе казал Пирса – че в тунелът е създаден вакуум? Той извърна глава и погледна датчиците на скафандъра.

Въздушното налягане беше ниско и продължаваше да спада.

Дишаше на пресекулки, докато навличаше скафандъра.

– Вакуумизиран тунел, разбира се – мърмореше той. – Какъв глупак, какъв глупак! Вагонът пропуска. – Какво друго би могло да се случи в една разпадаща се от старост подземна транспортна система?

Но засега пътуването вървеше гладко. Корбел изпразни пикочния си мехур, после изпразни контейнера с урина на скафандъра в тоалетната. Урината потъна в сюнгера без да оставя и капчица. Металната повърхност беше с изключително ниско съпротивление.

Минаваха часове. Корбел задрема, пробуди се, обърна се по корем, не му хареса, накрая се излегна по гръб и се опря на раницата. Така беше по-добре. Заспа отново.

Събуди го поклащане. Изправи се. Всмукна от хранителния сироп... довърши го, но едва подтисна глада. Почувства ускорение. Отново се спускаше? Около половин минута като в безтегловност, после последно дръпване назад. Корбел беше съвършено спокоен. Зад металния край на фургона се разнесе едва доловим приглушен удар.

Почти едновременно отскочиха встрани стъклената врата и металната зад нея. Корбел понечи да се изправи, но в гърдите го блъсна нахлуващия отвън като ураган въздух.

Човекът е странно същество – в края на дълго и изморително пътуване, когато го боли всяко мускулче и тялото му се разкъсва от умора, то й е готов да продължи само и само час по-скоро да стигне набелязаната цел. В подобно настроение Корбел стана и закуцуква към изхода. Ушите му кънтяха. Болеше го главата, вратът му беше схванат. Чувстваше се глупаво от това, че се беше изплашил от въздушния удар.

– Пирса! – извика той. – Тук е Корбел. Отговаряй, ако ме чуваш.

Нищо. Къде, по дяволите, беше Пирса? Сега вече нищо не заглушаваше сигнала му.

Корбел разтърси глава. Не му оставаше нищо друго, освен да продължава напред, без да обръща внимание на изненадите.

В другия край на обширното помещение се виждаше слаба светлина. Край стената, изрисувана със същата карта, се виждаха познатите

масички и ниши. Датчиците под брадата му сочеха нормално или съвсем леко завишено налягане. Температурата също беше по-висока, но поносима.

Той вдигна лицевото стъкло.

Въздухът беше влажен, с дъх на плесен. Миришеше и на разложено. Свали шлема и отново подуши. Като че ли имаше слаба животинска миризма...

– Мяу?

Той подскочи, после се успокои. Къде беше чувал този звук? Едновременно познат и дружелюбен. Забеляза някакво движение, вляво...

– Мииии! – животното се приближаваше към него през покрития с прах килим.

Беше змия, дебела, покрита с козина змия. Пълзеше към него като извиваше тялото си. Козината ѝ беше покрита с бели, сиви и черни петна. Спря, вдигна красивата си космата глава и го повика отново, съвсем като котка:

– Мяу?

– Проклет да съм – изруга Корбел.

Нещо изшумоля зад него.

Мигом забрави за косматата змия. Доспа му се, толкова много, че след миг щеше да изгуби съзнание. Ала шумът зад него не стихваше, той се обърна, опитвайки се да запази равновесие.

Под качулато наметало от бял, леко фосфоресциращ плат: приведена човешка фигура...

Беше нанесла своя удар, докато котката му бе отвличала вниманието. Видя я в сянката – висока и прегърбена, мършава, с набръчкано лице, закривен нос и хлътнали очи, засенчени от спуснатата качулка. Подпухналите ѝ ръце стискаха сребърна бастун, насочена право в очите му.

Видя я само за миг преди тялото му да се вцепени. Предположи, че е видял смъртта си.

2

Лежеше по гръб в нещо меко, приело формата на тялото му, с разворени крака и ръце, свити под главата. Въздухът беше влажен, тежък и горещ. Под се стичаше в слабините, под мишниците и в ъгълчетата на очите му. Когато направи опит да се раздвижи, повърхността се залюля и развълнува и около ръцете и краката му се пристегнаха меки окови.

Скафандърът го нямаше. Облечен бе само с комбинезона, в един неумолимо горещ свят. Чувстваше се гол и незащитен.

Светлина блесна зад спуснатите му клепащи. Отвори очи.

Намираще се във водно легло, над него, през дупката с неравни краища на покрива, се виждаше сивото небе. Изви глава и разгледа останалата част от спалнята – контролното табло с приборите, летящата масичка за кафе и подноса.

Тези спални вероятно са ги проектирали масово, като готовите къщи от неговото време. Специално тази изглеждаше като ударена от торнадо. Покривът и панорамният прозорец бяха избухнали навън.

Старицата го разглеждаше внимателно, седнала на близкия диван.

Норна, помисли си той. Съдбата, в образа на старица. Съвсем ясно я виждаше в паметта си, а също и сребристия бастун в ръката ѝ. Втренич поглед в нея, тя се изправи и се приближи до него... а покритата с козина боа, обвила раменете ѝ, вдигна глава, наостри уши и отвърна на погледа му. Върхът на опашката ѝ потрепваше.

По дяволите, та това е котка. Спомни си, че в детството някой от приятелите му бе притежавал котка, като че ли ѝ викаха Лъвчо. Беше с гъста мека козина и дълга пухкава опашка. Ако тази опашка беше тричетири пъти по-дълга и прикачена напосоки към главата на Лъвчо, животното пред него щеше да е окончателният резултат.

Нима е възможно в процеса на еволюция котките да са изгубили краката си?

Не можеше да повярва. По-лесно беше да си представи, че през изминалите три милиона години някой е експериментирал с котешките гени.

Жената се надвеси над него, насочила бастуна право между очите му. После заговори.

Той поклати глава. Леглото се разлюля.

Ръката ѝ стисна бастуна. Не виждаше никакъв спусък, но вероятно бе задействала някакво устройство, защото тялото на Корбел се загърчи в агония. Усещането не беше физическо. Просто в душата му нахлуха безпределна мъка, немотивирана вина и безпомощен гняв. Искаше да умре.

– Спри! – извика той. – Спри!

Контактът беше започнал.

Името ѝ беше Мирели-Лира Зиилашистар.

Вероятно някъде наблизо имаше свой компютър. Кутията, която бе поставила на пулта беше твърде малка за да е нещо повече, от

дистанционно управление. Докато Корбел говореше – в началото само несвързани фрази, колкото да я спре, за да не използва силата на сребристия бастун – кутията функционираше като преводач. Говореше на Корбел с неговия собствен глас, а на Мирели-Лира – с нейния.

Отпърво си обмениха съществителни. Мирели-Лира сочеше различни предмети и ги назоваваше, а Корбел повтаряше на своя език. За много от предметите в стаята Корбел не разполагаше с подходящи названия. Косматата змия нарече „Котешка опашка“, а стаичката за мигновено прехвърляне в пространството – „телефонна кабина“.

Жената включи телевизора и на екрана се появиха бързо сменящи се изображения. Корбел предположи, че телевизорът също е свързан с компютъра. Мирели-Лира му показваше различни картини. Речникът им растеше непрестанно.

– Дай ми храна – каза ѝ той, когато гладът му заглуши страха. Не без известно усилие тя разбра какво се иска от нея, постави чиния до леглото и отвърза едната му ръка. Под зоркия ѝ поглед и заплахата на сребристия бастун, той се нахрани, оригна се и поиска още.

Тя отнесе чинията зад пулта. След не повече от минута я върна напълнена догоре с плодове и късчета печено месо, съвсем топло, току що сготвено. Вътре имаше и някакъв сварен корен с вкус на морков и тиква. В началото почти не бе обръщал внимание на храната. Сега вече взе да се пита къде ли я е сготвила. Може би е използвала „телефонната кабина“ за да се прехвърли в кухнята.

Котешката опашка скочи от раменете на жената върху леглото. Корбел замръзна. Животното се плъзна към него и подуши храната. Положи глава на корема на Корбел и го загледа в очите.

Корбел го почеса зад ухото. Животното притвори очи и замърка. Коремът му беше от твърда люспеста кожа като на змия, но козината беше също така мека, както изглеждаше.

Корбел приключи с втората чиния, преотстъпвайки част от храната на котешката опашка. След това се унесе в дрямка като се питаше дали Мирели-Лира ще си направи труда да го събуди.

Не. Когато се събуди небето навън беше черно и тя бе запалила светлините. Отново бе завързала свободната му ръка.

Скафандърът беше изчезнал. Дори и да се отвържеше по някакъв начин, тя можеше отново да използва срещу него бастуна. Не знаеше дали „телефонната кабина“ наистина работи. Повтаряше си, че може би Пирса го е сметнал за мъртъв и се е отправил към някоя друга звезда.

Какво ли искаше тя от него?

Продължиха с глаголите, после с описателните изрази. Езикът ѝ не напомняше на нито един от познатите езици от неговото време, но екранът и компютърът им помагаша да напредват бързо. Не след дълго вече бяха в състояние да обменят информация:

– Развържи въжетата. Искам да стана.

– Не.

– Защо?

– Аз съм стара.

– Аз също – рече Корбел.

– Искам да бъда млада.

Не можеше да разчете интонацията в гласа ѝ, а механичният преводач нямаше такава. Но забеляза как потрепва лицето ѝ, когато произнесе тези думи.

– Аз също.

В отговор тя го простреля с бастуна.

Вина, страх, разкаяние, желание да умре. Той извика, сгърчи се и се изпъна на въжетата за няколко безкрайни секунди, преди тя да изключи уреда.

После се отпусна и я загледа със смесица от уплаха и болка. Лицето ѝ менеше гримасите си. Внезапно тя му обърна гръб.

В напъните си беше подплашил котешката опашка и тя беше избягала.

„Искам да съм млада“, после прас! А сега стоеше с гръб към него, стиснала юмруци. Какво криеше – гняв, или сълзи? И защо? Нима аз съм виновен, че е стара? Едно беше ясно: държеше го завързан за свое спокойствие, а и за негово. Ако използваше бастуна срещу него докато е с отвързани ръце, нищо чудно Корбел да си сложи край на живота.

Котешката опашка отново изпъля на гърдите му, сви се на топка и потърка носа си в неговия.

– Миии! – Сякаш искаше от него обяснение.

– Не зная – отвърна той на животното, което бръмчеше като моторче на гърдите му. – На твоето място и аз не бих харесал този отговор.

Но се оказа, че греша.

Жената освободи едната му ръка и го нахрани. Менюто беше вече познато: варени корени, печено месо. След това нахрани и котката.

Плодовете бяха съвсем пресни. Месото като че ли беше леко препечено и доста старо. Беше се забавила не повече от минута зад пулта, преди да му поднесе храната. Дори микровълновата печка не беше толкова бърза, поне по негово време. Заслужаваше да го запомни...

Трябваше да отиде до тоалетната.

Отне ѝ всеяващо дълго време да разбере какво иска от нея. Сетне на лицето ѝ се изписа колебание, сякаш възнамеряваше да го остави да тъне в собствената си мърсотия. Накрая го освободи, първо ръцете, после и краката. Изправи се далеч от него, насочи бастуна и му даде знак да влезе в тоалетната.

Когато остана насаме, зад вратата, той въздъхна облекчено.

Не мислеше да бяга. Не точно сега. Знаеше твърде малко. Не си заслужаваше риска, пък и можеше да го лиши от възможността да посещава тоалетната. И най-вече – страх го беше от бастуна.

Този бастун: само за миг беше в състояние да го превърне в раболепен роб. И през ум не му минаваше да си опитва да запази достойнство. Нито пък изпитваше срам от своята безпомощност. В едно бе твърдо уверен – изложи ли се твърде дълго на въздействието ѝ и ще изгуби човешкото в себе си.

Всъщност, Корбел беше само една черупка от друг човек, съживена от електрически импулси и с инжектирана РНК-памет. Бяха го подлагали на многобройни промени, но винаги бе оставал човек. Ала това, с което го заплашваше бастунът, бе по-страшно от всичко.

Готов бе да ѝ сътрудничи.

Имаше едно но: тя беше луда. Може би изглеждаше съвсем нормална според представите на нейното време, но за Корбел Мирели-Лири бе само една смахната и много опасна старица. Колкото стар и уморен да се чувстваше, трябваше да избяга от нея преди да го довърши.

„Телефонната кабина“ сигурно работеше нормално. В спалнята нямаше и следа от микровълнова печка. Ясно.

После ще опита да се свърже с Пирса. Не смееше да помоли за скафандъра, с това щеше да я наведе на мисълта, че се готви да избяга. А дори и Пирса да се намираще в Слънчевата система, с какво щеше да му помогне?

Корбел излезе от тоалетната и се върна при леглото. Мирели-Лири побърза да го завърже. Отново подеха разговор.

Механичният преводач пропускаше непознатите думи. Налагаше се Корбел да задава въпроси, да се връща назад в разговора за пояснения, да изяснява мъгляви места. Накрая сглоби цялата история от разпокъсаната информация:

Наричаше се Мирели-Лири Зиилашистар и беше гражданка на Държавата. (Държавата?) Беше повече от изненадан. Но Мирели-Лири я описваше почти като Пирса, само дето нейната Държава господствала

над всички познати светове цели петдесет хиляди години – според представата на Корбел, защото тогава Земята още не била преместена.

На млади години тя била приказно красива. (Корбел тактично подмина това твърдение.) Мъжете си губели ума по нея. Така и не могла да разбере силата, която ги довеждала до подобно състояние, но използвала своята привлекателност и красота по същия начин, по който използвала ума си – за да се издигна в живота. Надарена била с болезнена амбициозност и свръх активност. Когато навършила двадесет, вече заемала висок пост в системата на транспортния контрол.

И тъй като била млада, а позицията ѝ – отговорна, наложило се да я подложат на интензивно обучение. В края на обучението амбициите ѝ вече не били свързани с личното ѝ израстване, а с прогреса на Държавата. Обучението било рутинно, но както в следствие научи Корбел – не винаги попадало на благодатна почва.

Докато изпълнявала повелята на Държавата да направлява маршрутите на космическите кораби в Слънчевата система, тя растяла все по-нагоре. Привлякла вниманието на неколцина мъже с отговорни постове от съседните на нея административни браншове. Макар и да не бил нейн пряк началник, субдиктатор Корибесил Якунк (Корбел чу това име да се произнася неколкократно и това му даде възможност да го запомни) можел да ѝ помогне много.

И така, на хората с отговорни постове, била позволена известна свобода на личните желания, за да служат по-добре на държавните интереси. (Старицата не виждаше нищо нередно в това. Дори прояви раздразнение, когато забеляза, че Корбел не я разбира. Вероятно този факт, за нея е бил допълнително предизвикателство.) А личното желание на Якунк била Мирели-Лира Зиилашистар.

– Каза ми, че иска да ме направи своя любовница – продължи тя. – Но аз смятах, че заслужавам по-солидно положение. Отказах. Тогава той ми предложи, да споделя живота му за четири дни, срещу което ще ме издигне до най-високото място в Бюрото. Бях само на тридесет и шест. Реших, че си заслужава да опитам.

Разигравала го така, както разигравала другите мъже. Но сбъркала.

От време на време Корбел се питаше защо се е превърнал в неволен слушател на някаква сладникава сапунена опера. Но скоро откри отговора. Три милиона години по-късно, все още на възраст между осемдест и деветдесет години, тя продължаваше да си задава въпроса в какво и сбъркала.

– През първата нощ се възползвах от услугите на един химичен

препарат. Исках да пробудя в себе си сексуалното желание...

– Афродизиак?

Думата потъна в компютърната памет.

– Нуждаех се от него. Но на втората нощ той ми забрани да използвам лекарства. Той самият не се нуждаеше от тях. Прекарах ужасна нощ, но не посмях да се оплача. Третата нощ беше като втората. На четвъртия ден той започна да ме моли да променя намерението си, да нарежа кариерата и да стана негова съпруга. Припомних му какво ми беше обещал.

Близо седем месеца заемала поста Ръководител на Бюрото за Вътрешен контрол на движението. След това ѝ съобщили, че се е записала доброволно за специална мисия и че това е изключителна възможност да служи за възвеличаването на Държавата.

Имало достатъчно данни да се предполага, че в центъра на галактиката е разположена огромна свръхмаса, вероятно от черна дупка. На Мирели-Лира се паднала честта да лети до нея за да я изследва. След няколко предварителни опита с автоматични сонди, тя трябвало да определи по експериментален път дали (както теорията предсказвала), подобна черна дупка би могла да се използва за пътешествие във времето. И по възможност, да се завърне към времето на стартиране.

– Защо постъпи така с мен? – питаше се тя. – Видях го само веднъж, преди да отлети. Заяви ми, че не можел да търпи съжителството с мен в една вселена, ако не ме притежава. Но не това ми бе обещал в началото!

– Може би е сметнал, че ти е заплатил за четирите дни на екстаз. Трябваше да се хвърлиш в обятията му и да го молиш, да не те изпраща на пътешествието.

За миг Корбел се уплаши, че тя ще използва бастуна. Но после Мирели избухна в дрезгав смях. Имаше нещо миловидно в смяха ѝ, преди лицето ѝ отново да се сгърчи в маската на омразата. Сега наистина приличаше на смъртта, на Норна.

– Той ме изпрати в черната дупка. Видях края на всичко.

– Аз също.

Не му повярва. По нейно настояване той описа, доколкото можеше, видяното – постепенното сплескване на сърцевината в равнината на диска, разтварянето на Огнения пръстен, накрая плоската равнина от неутроний, увенчана с множество по-малки черни дупки.

– Само се доближих до границите на ергосферата – обясни той. – Но и това ми стигна, за да се прибера бързо у дома. Ти наистина ли

премина през сингуларната?

Отговорът ѝ отне доста време.

– Не. Боях се. Когато настъпи историческият миг открий, че не дължа толкова много на Държавата. – По това време почти нищо не остана от предишното обучение. Заобиколила черната дупка, като използва масата ѝ за да промени обратно курса и се насочила към родната планета. Била на осемдесет, все още здрава и хубава (по нейни думи), благодарение на подмладителните процедури, които осигурявала корабната медицинска апаратура. Не след дълго наближила Първа надежда.

Корбел я прекъсна за да изясни някои неща. Нима през цялото време поддържала ускорение от една гравитационна единица? Да. По двайсет и една години път във всяка посока. Звездолетът ѝ бил далеч по-усъвършенстван от „Дон Жуан“.

Първа надежда била колония около друга звезда, основана тъкмо когато Мирели-Лира поела на път. Надявала се там да не разполагат с информация за бягството ѝ.

Но Първа надежда открила огън по нея. Това, което отпърво взела за информационен лазерен сигнал се оказал изстрел, предназначен да я унищожи.

Опитала отново. Следващата система наподобявала на Първа надежда – в нея имало планета с маса, близка до тази на Земята, подобен температурен диапазон, а редуцираната ѝ атмосфера била засята още във времето, когато Държавата била съвсем млада. Мирели се надявала, че планетата е била колонизирана през изминалите седемдесет хиляди години, откакто напуснала Слънчевата система и надеждите ѝ се оправдали. отново я подложили на огън и тя променила курса.

– Бях отчаяна, Корбел. Мислех си, че причината е в мен, в това, което направих. Смятах, че навсякъде е изпратена информация за мен. Изгубих надежда. Завърнах се в Слънчевата система за да умра.

Не след дълго разпознала близките до Слънцето звезди. Когато наближила никой не стрелял по нея. Но централното светило се разширявало към червен гигант, а Земята била изчезнала. По-объркана от когато и да било, тя се заела да изследва системата.

Познала Сатурн, Меркурий (покрит с белези от минни разкопки, точно както изглеждал по нейно време), а също и Венера (безжизнен свят – очевидно подложен на неуспешни опити за тераформиране). Уран се намирал на нова орбита между Сатурн и Юпитер, ако въобще това бил Уран. На Марс се виждала огромна по размери падина, може би от скорошен сблъсък с Деймос.

– Държавата наистина имаше планове да премести Деймос – обясни тя на Корбел. – Смяташе, че орбитата му е твърде близка. Вероятно нещо не е станало както трябва.

Земята обикаляла в орбита недалеч отвъд Марс.

– И как според теб са го направили? – попита Корбел.

– Нямам представа. Деймос трябваше да бъде преместен от взрив на термоядрени бомби в един централен кратер. Но едва ли биха опитали същото с някой обитаем свят.

– А кой би могъл да го стори?

– Така и не разбрах. Приземих се и незабавно бях задържана, заради моето престъпление – от децата.

– Деца ли?

– Да. Положението ми беше ужасно – рече тя, като се усмихваше отпаднало. – Дълбоко в себе си таях надежда, че дори ако бъда обвинена в измяна, ще мога да се възползвам отново от красотата си. Но какво значеше тя за децата?

– Какво всъщност е станало?

Земята била управлявана от деца, двайсет милиарда деца на възраст от единадесет години до един Бог знае колко.

– За всичко е виновен проектът „Вечно млад“. Държавата най-сетне открила разковничето на вечната младост. Родителите се погрижили да преустановят процеса на стареене при децата малко преди периода на... как беше думата за това? Когато при момичетата започва менструационния цикъл?

– Пубертет.

– Да, малко преди пубертета остаряването било прекратявано. Така децата можели да живеят почти вечно. Числото на популацията не растяло, защото Децата нямали деца. Методът се оказал далеч по-добър от неговия предшественик.

– Неговият предшественик? Тайната на безсмъртието? Разкажи ми за него!

В очите ѝ блеснаха гневни пламъчета.

– Не можах да откроя нищо! Научих само, че тайната е била запазена за отбран елит, за класата на диктаторите. Когато се върнах, вече беше забравена. Никой не искаше да говори за това. Дори моят адвокат.

– А какво се е случило със Слънчевата система? – попита той.

– Не ми казаха.

Той се засмя, но се сви, когато видя, че тя вдига бастуна. Значи Държавата не е позволила и на нея да си поиграе на турист.

Тя отпусна върха на бастуна.

– Нищо не ми казваха. Държаха се с мен така, сякаш дори нямам право да задавам въпроси. Малкото, което узнах, ми разкри моя адвокат, който изглеждаше като дванадесет годишно момче и категорично отказваше да ми съобщи действителната си възраст. Научиха за моето престъпление от корабния дневник. Осъдиха ме на... – другото остана неprevедено.

– Какво означава това?

– Спряха времето за мен. Имаше една сграда, в която затваряха против волята им всички престъпници – отново познатата горчива усмивка. – Би трябвало да изпитвам гордост. Само необичайно надарени закононарушители бяха съхранявани за бъдещите нужди на Държавата. Личности с висок интелект, многообещаващи генни заложиби, или интересни житейски истории, които да разказват на бъдещите историци. Сградата бе предназначена за около десет хиляди затворници. Имах късмет, че ми позволиха да задържа при себе си лекарствата.

Тя се наклони над водното легло.

– Това няма значение. Корбел, искам да знаеш, че имаше и още един, по-рано открит метод за постигане на безсмъртие. Ако го намерим и двамата ще бъдем отново млади.

– Готов съм – каза Корбел. Той притегли меките окуви на ръцете. – Аз съм изцяло на твоя страна. Направо се пръскам от желание да бъда отново млад. Защо не ме отвърнеш?

Нима щеше да е толкова лесно?

– Търсенето ще е продължително. Аз самата се захванах доста отдавна. Трябва да ми предадеш твоите лекарства за подмладяване, Корбел. Може би няма да са толкова добри, колкото диктаторските препарати за безсмъртие, но повече ще ги бива от моите.

Аха.

Трябваше да отговори час по-скоро.

– Намират се на кораба, който е в орбита. Но едва ли ще ти помогнат. Вероятно си доста по-стара от мен, дори ако не броим времето, прекарано в хибернационната камера – почувства как по челото му се стича хладна пот, беше напълно безпомощен. Видя, че тя вдига бастуна.

Мирели почака докато престане да бърбори объркано и каза:

– Напълно те разбирам. Дошъл си от време, много преди моето. Твоите лекарства сигурно са по-примитивни. Не мога да ги използвам. Поне така твърдиш.

– Истина е! Слушай, родил съм се още преди хората да кацнат на

Луната! Пожелах да ме замразят, когато научих, че съм неизлечимо болен от рак. А после...

– Да те замразят? – тя очевидно не му вярваше.

– Замразят, да! Надявах се, че медицината ще открие способ да се пребори с болестта ми и да възстанови разкъсаните клетъчни стени на... – трескавите му обяснения завършиха с вопъл. Този път тя държа бастуна насочена към него по-дълго време.

– Отвори очи.

Не искаше.

– Ще използвам бастуна.

Очите му бяха стиснати като юмруци, а лицето му сгърчено в агония.

– Замразеният човек не е нищо повече от един добре съхраняван труп. Обещаваш ли повече да не лъжеш?

Той разтърси глава. Все още не можеше да отвори очи. Спомни си за онова, което му бе разказвал Пирса за фосфолипидите и глията около мозъчните неврони. Замръзвали при седемдесет градуса по Фаренхайт и нервите умирали. Беше се съгласил доброволно на самоубийство. И какво друго му оставаше? Но никога, никога нямаше да убеди в правотата си Норна.

– Слушай сега нататък – продължаваше Мирели-Лира Зиилашистар. – Няма да ти разказвам за първия път, когато ме извадиха от безтегловния затвор. Вторият път беше, когато генераторът на безтегловност бе изчерпал енергийния източник. Над хиляда души се озовахме в един нагорещен и почти лишен от живот свят. Климатът беше убийствено топъл. Горещината погуби повечето от нас. Дъждът се лееше като потоп, но ако не беше той, щяхме да измрем до един. След време успяхме да се доберем до тези места, където дните и нощите са дълги по шест години, но все пак може да се живее. Бях стара. И не исках да умра.

Той отвори очи заинтригуван.

– И какво стана с другите?

– Момчетата ги плениха. Не знам какво ги е сполетяло. Аз избягах.

– Момчетата?

– Не се разсейвай. Посветих дълги години единствено на това да оцелея. Търсих навсякъде тайната на диктаторското безсмъртие, но така и не я открих и остарях. Все пак извадих късмет. Открих малък контейнер с нулево време, място за складиране на архиви под формата на записи и химическа памет, както и на семена с променен генотип. Отпърво държах вътре лекарствата си. После го изпразних и го превърнах в

килия с нулево време, предназначена за мен. Въведох известни корекции в подземната транспортна система, така че появи ли се някой пришълец, да бъде насочен към мен. Поставих сигнална инсталация, която да ме изведе от нулевото време, ако някой използва подземната система.

Разбираш ли защо направих всичко това? Единствената ми надежда бяха по-съвършените лекарства, които би трябвало да носи със себе си пришълецът от бъдещето. Надявах се един ден някой изследовател да се завърне от далечна галактика, или от съседната галактика. Вероятно щеше да предпочете да се приземи на някое по-хладно местенце. Значи щеше да потърси път към полюса – тя се изправи над него като голяма хищна птица. – Подземната система щеше да го изпрати право при мен, заедно с тези лекарства създадени в бъдещето, които щяха да ми върнат младостта, докато моите само консервираха старостта ми. Корбел, ти си този човек.

– Я ме погледни!

Тя потрепери.

– Може да си на хиляда години, ако щеш и на десет хиляди години. Но знай едно – ако си такъв, какъвто казваш, за мен си безполезен. И аз ще те убия.

– Защо? – склонен беше да ѝ повярва.

– Ние сме последните граждани на Държавата. Ние сме последните хора. Тези, които останаха, дори не могат да бъдат наречени такива. Ако си върнем младостта, ще можем да дадем живот на истински човеци. Но щом твърдиш, че не притежаваш подобни лекарства, тогава каква полза от теб? – гласът ѝ потрепери. – Помисли малко. Твърде стар си, за да ти помогнат лекарствата. Аз съм различна. Върни ми здравето и аз ще намеря истинското безсмъртие, до което се бяха добрали членовете на диктаторския елит. Ти си слаб и болен. Можеш да си почиваш, докато аз търся.

– Добре – кимна той. Колко точно я беше нарекъл – Норна. За него сега тя беше едновременно живот и смърт. – Лекарствата ми са в кораба. Ще те отведе при платформата за приземяване. Трябва да се свържа с корабния компютър.

Тя кимна. Вдигна бастуна и той се разтрепери.

– Ако престъпиш думата си, ще се простиш с живота. Тогава, когато аз реша.

Корбел си позволи да се отпусне едва когато тя се скри зад масивния пулт на леглото. Една почти безшумна въздишка за да разсее стегналото го във възел напрежение... последвана от зловеща усмивка и сподавено възклицание. Поне сега имаше цел.

Беше дошъл на Земята за да умре. Но тази възможност бе за предпочитане.

Ръцете му бяха свободни. Седна, но тя му даде знак с бастуна да се облегне назад. Накара го да кръстоса китки и го завърза отново, преди да освободи краката му.

Рамката на огромния панорамен прозорец се беше разкривила, преди стъклото да се счупи. Краищата ѝ стърчаха навън като извити остриета на кинжали. Корбел последва Мирели-Лира през разбития прозорец, във високата до колене трева навън.

Даде му знак да върви пред нея към сфероидната кола, подобна на онези, които бе видял в град Едно. Под ходилата му се разбягваха едри жужащи насекоми. Навън бе още по-горещо, но поне се долавяше слаб повей. Слънцето клонеше към хоризонта, огромно и червено и хвърляше дълги сенки. Един по-малък червеникав кръг в аленото небе, вероятно беше Юпитер.

Колата сякаш беше подпряна на върховете на тревата. Не се поклашаше, докато Корбел се настани в нея. Мирели-Лира му даде знак да се премести навътре (с бастуна, който беше едновременно анестетик и инструмент за мъчение, а може би и още нещо? – боеше се да попита) и се настани до него. Наведе се над пулта, замисли се, после набра някакъв код.

– Ще отидем за твоя скафандр – рече тя на механичния преводач в колана ѝ.

Колата потегли гладко. Мирели-Лира се облегна назад – очевидно не се налагаше да управлява. Корбел знаеше, че не би могъл да използва колата. Не познаваше кодовете на къщите.

Колата се понесе надолу по хълма и навлезе в тясната долина, като непрестанно ускоряваше своя ход. Не след дълго се движеха с главозамайваща скорост. Корбел вкопчи пръсти в облицовката на предното табло и прокле, че не смее да затвори очи.

Тя го наблюдаваше внимателно.

– Не си ли се качвал на такава кола?

– Не – той пое дъх и се почувства малко по-добре. – Там, откъдето съм аз, нямаше такива неща.

Тя кимна. Кълбото в корема на Корбел постепенно се отпусна. Господ да му е на помощ, ако тя разбере, че е напуснал Слънчевата система преди нея. Трябваше да поддържа убеждението ѝ, че идва от нейното бъдеще.

Но сигурно имаше най-различни научни постижения, за които не знаеше нищо, открития, които човечеството не би могло да забрави. Какво например? Вана, която се пригажда автоматично към изискванията на човешкото тяло? Трайно лечение на настинката? Вечно остър бръснач или средство, подтикващо растежа на брадата? Истинско облекчение от махмурлука?

Защо не четях повече научна фантастика? Ех, ако идвах от друга планета, щях да разполагам с известни предимства...

– Да ти призная, наистина мислех, че съм първият човек достигнал галактическото ядро – рече той. – Твоят полет го нямаше в архивите.

– На колко си години?

– Приблизително шестотин – отвърна предпазливо той. – Корабно време. По земното летоброене това е около... – да внимава какво говори. Разчиташе, че тя не знаеше много за предишния живот на Земята. – петстотин и тридесет. Ами ти?

– Близо на двеста. Мои години, не юпитерови.

– Странно, че винаги си разполагала със запас от лекарства.

– Децата ми позволиха да взема цялото количество с мен в нулево време. Държах ги там, за да не се развалят.

Корбел почувства, че по гърба му пробягват тръпки. Сигурно там е складирали и храната, приготвяла я е и после е спирала времето за нея. По такъв начин винаги е разполагала с прясно меню. Вероятно камерата с нулево време се е намирала в близост до някоя „телефонна кабина“.

– Кое беше твоето слънце? – попита го тя.

Единственото друго слънце, чието име беше чувал, бе Сириус.

– Свикнали бяхме да го наричаме „слънцето“ – измъкна се той. – Какво, всъщност, успя да научиш за истинското безсмъртие, онова което са открили диктаторите?

– Само едно – че ако някой диктатор умираше, това ставало по естествен път – тя се озъби. – Подобни инциденти не се забравяли лесно. Адвокатът ми често ме забавляваше с разкази за воюващи по между си диктатори, за войни между цели семейства. Стари истории, от времето преди той да се е родил. Ако може да се вярва на думите му, още в

онези времена диктаторите вече не служели на Държавата. Само на себе си.

– Като гръцките богове – кимна той. Последва тишина. Апаратът не беше превел последната забележка. – Могъщи и военнoлюбиви – добави Корбел. – Смъртните са постъпвали предвидливо като се кланяли на боговете и са гледали да не се замесват в техните борби.

От време на време той хвърляше поглед през стъклото навън. Мяркаха се зелено-кафяви хълмове, горички от сгърчени дръвчета. Потърси в небето птици, но не забеляза нито една. Спуснаха се от стръмен склон и стомахът на Корбел пропадна надолу.

Колата се носеше към нещо, което дори Пирса би определил като град.

На фона на залязващото червено слънце се очертаваха контурите му. Градът беше покрит с огромен купол. В покрайнините се въргалаше част от купола – десетина свързани по между си шестоъгълника, тънки като дантела. Но в голямата си част куполът беше запазен. В самия център на ориентираната по посоките на света транспортна мрежа се издигаше масивен куб с изпъкнали стени – транспортният възел. Зад него се виждаха кули и стъклени тераси, върховете на най-високите сгради очертаваха висините на разбития купол.

Една огромна стъклена плоча се беше стоварила върху кубовидната постройка и сега подпираше стената, прекръшена на две. Приличаше на пияница, подпрял се на рамото на по-едрия си другар. Но в останалата си част град Четири бе непокътнат. В сравнение с него град Едно беше в руини. Може би град Едно е бил по-стар от град Четири, или пък куполът на втория го е запазил във времето.

От три страни градът бе заобиколен с ниски горички и затревени склонове. Зелените площи спираха в самите граници на града. На отвъдния му край имаше широка близо пет мили крайбрежна ивица, зад която се виждаше синевата на океана.

Странно, помисли си Корбел. И едва тогава се досети, че град Четири вероятно е бил построен преди климатът да стане горещ и да се отдръпнат океаните. Значи наистина беше много стар. Но имаше и още нещо, не по-малко странно, в град Четири. Градът не беше се разпрострял по дължината на брега. Извитата ивица, която някога е била бряг, не беше застроена. Никакви пътища не водеха към града. Корбел присви очи, огледа околните хълмове и забеляза тъмни точки, подредени на еднакво разстояние – най-вероятно това бяха „телефонни кабинки“.

– Познаваш ли добре този град? – попита той. Защо да не си

поиграем на екскурзовод? Къде ли е твоята тайна килия, Мирели-Лира?

– Да – отвърна тя.

Корбел се отказа.

– От тук трябва да се прехвърлим на западния бряг...

– Зная. Моите апарати те следят от самото кацане.

Почти беше привикнал с главоломната скорост на колата, но когато нахлуха в очертанията на града, самообладанието му се изпари. Улиците имаха зъби: огромни късове разбит железобетон, заострени стъквени витрини. Колата се носеше сред тях, накланяше се на четирийсет и пет градуса за да взема завоите, изправяше се и отново се накланяше, а Корбел не смееше да пусне дръжката.

Норма не откъсваше от него пронизателния си старчески поглед.

– Май доста си изплашен. Чудя се, какво ли са използвали в твоя свят за да се предвиждат.

– Телефонни кабини – изстреля напосоки той. – За по-дълги маршрути разполагахме с дирижабли – олекотени летателни апарати.

– Толкова бавно ли сте пътували?

Обливайки се в пот, той побърза да отвърне:

– Не обичахме да бързаме. Нали живеехме дълго – за един кратък миг Корбел беше готов да ѝ разкрие цялата истина. Да приключи веднъж и завинаги. Можеха да променят сключената сделка. Щяха да използват нейните лекарства за да му върнат младостта. А после младият Корбел щеше да се захване с търсенето на диктаторското безсмъртие, докато болната стара Мирели-Лира си отдъхва в някой люлеещ се стол. Предложението изглеждаше съвсем разумно.

Само че Мирели-Лира беше луда.

Колата се разтресе, забави скорост и накрая спря под просторната арка на учрежденска сграда. Корбел почувства как ръцете му отпускат мъртвата си хватка. Старицата го побутна с бастуна и му даде знак да излиза навън. Корбел послушно се измъкна и тя го последва.

Прозорците на лицевата страна не бяха правоъгълни, а самата сграда беше издигната от панели, подредени като в мозайка. Над широката стъклена врата бяха изписани някакви завъртулки. Корбел, все още разтреперан от преживяния ужас, се опитваше да възвърне изгубеното присъствие на духа. Трябваше на всяка цена да запомни тези завъртулки, може би отговаряха на адреса. Две пресечени точки, преобърнато „S“, полегнал настрана пясъчен часовник и завъртяно рѝ.

Стъклените секции на вратите изчезнаха в пода за да ги пропуснат, сетне се вдигнаха обратно.

Мирели-Лира го поведе през обширното предверие, покрито с познатия мек килим, после свърнаха в коридор с безброй врати без дръжки.

– Асансьорните кабинни не работят – обясни тя. Поеха нагоре по стълбите, на всеки три етажа спираха да си поемат дъх. И двамата дишаха тежко, когато Мирели-Лира сви в един коридор.

Пръстите на Корбел работеха безспирно върху едно от копчетата на комбинезона.

Не беше го свалял от излитането на „Дон Жуан“. Трябва да го беше прал поне неколкостотин пъти. Навиваше и навиваше копчето, привързано с един единствен гъвкав конец към комбинезона. Още малко и щеше да го откъсне.

Още врати без дръжки. Мирели-Лира спря пред шестата врата. Притисна нещо скрито в дланта ѝ към центъра на вратата. Вратата отскочи назад, жената прибра предмета в джоба си и му даде знак да влезе. В мига, когато Корбел пресичаше прага пръстите му се разтвориха и пуснаха копчето.

Това беше първата му рискована постъпка. Но нямаше друг избор. Трябваше, при необходимост, да открие същата врата.

Мирели-Лира не откъсваше поглед от Корбел докато затваряше вратата. Така и не забеляза изпуснатото копче. Корбел се оглеждаше с невинен вид.

Бюро с някакви странни на вид украшения, мек килим, „телефонна кабина“, панорамен прозорец. Явно канцелариите също се произвеждаха серийно. Но имаше някои дребни отличия. Вратата на „телефонната кабина“ беше прозрачна. Панорамният прозорец бе останал здрав и дъждът не бе захабил килима и бюрото.

Скафандърът и шлемът на Корбел бяха захвърлени на бюрото. Той пое шлема със завързаните си ръце и извика:

– Пирса! Тук е Корбел! Корбел за себе си вика Пирса за Държавата! Нямаше отговор.

– Пирса, моля те, обади се. Тук е Корбел, вика Пирса и „Дон Жуан“.

Нищо. Дори и пошепване. Мирели-Лира следеше внимателно движенията му.

– Може би корабът ми е от другата страна на планетата – рече ѝ той. Но Пирса бе оставил ретранслатори! – Или автопилотът все още поддържа екваториална орбита. – Не, нали я промениха! Къде ли беше Пирса?

И тогава си спомни. Та нали Мирели-Лира бе променила

подземната транспортна система. Приборите на Пирса са били насочени в съвсем друга посока. Ако се съдеше по неговите наблюдения, Корбел въобще не беше излизал от подземната железница.

Ще чакам, докато се уверя, че си мъртъв, беше казал Пирса. После ще претърся и други системи за следи от Държавата.

Не му оставаше нищо друго, освен да блъфира.

– Ако все още е в екваториална орбита, ще трябва да го повикам от моята платформа за приземяване. – Наложил се да ѝ обяснява какво е това екваториална орбита, като я начерта върху праха на бюрото.

– Ще използваме тунелните вагони – предложи тя. – Взemi си скафандъра. Моят е в терминала.

„Телефонната кабина“ беше твърде малка. Мирели-Лира не можеше да позволи на Корбел да застане толкова близо до нея. Вдигна бастуна към него, а сетне начерта един символ подобен на завъртяно рi на пода.

– Ще натиснеш този бутон четири пъти – рече му тя. – и там ще ме чакаш. Не забравяй, не можеш да избягаш от бастуна.

Той кимна. Тя го загледа през прозрачната врата. Корбел огледа циферблата и забеляза, че четири от осемте символа на бутоните отговаряха на символите над входа на сградата.

Натисна четири пъти рi.

Дзап и той вече беше в друго място. Светът зад вратата на кабината имаше различни очертания. Огромно пусто пространство, увиснали над пода пръстени от седалки – поредния междуконтинентален подземен терминал. Корбел затършува в джоба на скафандъра и извади миниатюрния плосък диск. Ръцете му трепереха неудържимо. Като се опитваше да преодолее треперенето, той внимателно пхна диска в процепа. После забодя пръст в символа, наподобяващ пясъчен часовник: 4-4-4-4.

Нищо не се случи. Вероятно „телефонната кабина“ в полицейския участък на град Четири беше излязла от строя.

Мирели-Лира пристъпи от съседната кабина, огледа се, присвила очи и стиснала злобно челюсти и го забеляза зад прозрачната врата.

Корбел започна да натиска трескаво бутоните пред него. В душата му се надигнаха отчаяние, ужас, мъка и желание да сложи край на живота си, а сетне в миг изчезнаха, заедно със светлината. Сред настъпилия мрак Корбел удари с рамо вратата и се затича без да вижда по...

... коридори... коридори с бледо-зелени стени и блестящо-бели тапани. Широки врати без дръжки, само малки златисти плочи, вероятно от електро-магнитни ключалки. Сви наляво, после надясно и отново

наляво, опря в стена, спря и пое дъх. Умората попиваше в краката му като размякваща тъканите киселина.

Дали тя знаеше как да проследи неговото „позвъняване“? Нямахте престава. Отново побягна.

Зад голямата врата в края на коридора се появиха стълби. Начупения стъклен тунел на стълбището се спускаше надолу по протежението на цялата сграда. Корбел замря уплашено. Ако Мирели-Лира се появише долу, щеше да го забележи на всяка цена!

Но после си спомни. Докато пътуваха с колата бяха минали покрай една сграда с подобна облицовка. Отвън тя беше като огледало.

Намираше се на третия етаж. Все още не знаеше къде е попаднал, но вероятно беше в някаква обществена сграда.

Както и да е. Докато се добере до тук, ако може да тича като него, старицата съвсем ще е издъхнала. Вероятно ще иска да слезе долу. И него го влечеше натам. Затова пое нагоре. Вратата на четвъртия етаж се спусна пред него, после изхвърча нагоре. Изкачи още един етаж, погледна назад и видя стъпки в праха.

Спря, затаи дъх и се ослуша.

Никакъв звук.

Пое обратно надолу по стълбите, като се стараеше да следва стъпките си. Стигна на четвъртия етаж и когато вратата се спусна, хвърли първо шлема, после скафандъра и накрая скочи сам през нея.

Освен няколко размазани стъпки не остави други следи. Ходилата му потъваха в мекия килим. Обърна се, заличи доколкото можа оставените следи, вдигна шлема и скафандъра и пое изтощено нататък.

Чувстваше, че не му достига въздух.

ПЕТА ГЛАВА ОТКРАДНАТА МЛАДОСТ

1

Влачеше се по чистите, геометрични, пусти, звуко-изолирани коридори. Вратите отказваха да се спуснат пред него. На два пъти се опита да притисне диска към златистите плочи на ключалките. Само това му идваше на ум, но опитите завършваха безуспешно. Каквото и да беше това място, то бе затворено за Корбел, или по-точно за мъртвеца, чието тяло обитаваше сега.

Скафандърът бе станал твърде тежък. Къде, по дяволите, беше Пирса?

Корбел бе освободил Пирса от всички заповеди, минали и бъдещи. Корбел се бе заел да изследва, съвсем беззащитен, една чужда за него планета, изгубил бе връзка с кораба. Джейбии Корбел Модел II, изчезнал, вероятно мъртъв. Пирса сигурно вече заобикаля слънцето на път към най-близката звезда. Търси безценната си Държава.

Междувездният лазерен лъч на Пирса би могъл да изгори старицата докато пресича улицата. Но компютърът на Корбел го бе изоставил... и при тази мисъл Корбел запрати ядно шлема на пода – не със силата, с която би желал, защото ръцете му все още бяха завързани.

Краката му се подгъваха.

Лъхна го познатата миризма на разложена плът и Корбел най-сетне забеляза отворена врата. В първия момент реши, че бравата е била разбита, но оказа се, че причината е друга – в златистата плоча бе прогорена малка дупчица.

Зад вратата цареше бъркотия, а миризмата се усилваше.

Помещението приличаше на операционна. Имаше нещо като операционна маса, над която бяха прикрепени различни сложни прибори, а също манипулаторна ръка със скалпел и пинсети.

Наоколо бяха разхвърляни изсъхнали кафяви скелети. Един от тях, съвсем оголен, лежеше сред купчина прах на масата. Други два бяха подпрени на стената. Униформите им бяха разкъсани и зацапани, но все пак в по-запазено състояние от скелетите вътре. По униформите се виждаха белези като от удари със сабя, които продължаваха и върху

костите, сякаш хората са били посечени. Корбел забеляза, че тези скелети бяха с нормални човешки размери.

В задната стена имаше дупка, през която би могла да премине кола. Бомба?

Корбел се покатери на операционната маса. Вдигна ръце, потърка въжетата в скалпела и... готово! Ръцете му бяха свободни.

Приблужи се към големия отвор в стената. Дишането му се беше успокоило, но сърцето му продължаваше да блъска в гърдите. Най-много от всичко му се искаше да легне и да си почине. Надникна в шахтата.

Беше дълбока колкото два етажа и нямаше прозорци. Отляво се виждаше метална врата, дръжката беше като стилизирано корабно кормило. Приличаше на врата на банков трезор. Виждаха се стъклените кабинички на пазачите, а скелетите в тях дори бяха въоръжени с нещо, наподобяващо пушки.

Но какво общо имаше между банков трезор и болница?

Останалите три стени бяха покрити с лавици, от пода до тавана. Но малкото останали по лъвиците предмети не приличаха на златни кюлчета. По-скоро на бутилки. Подът, пет метра под Корбел, бе посипан с изпотрошени стъкла.

На пода се въргальаше полу-разтопен апарат, който напомняше на оживялата от кошмар миялна машина, която беше атакувала Корбел и Пирса сред разбиването на къщата. Всички останали механизми изглеждаха съвсем запазени. Имаше някакъв апарат снабден с клавиатура, който би могъл да бъде диагностичен прибор, ако наистина Корбел се намираше в болница. В единия край бяха монтирани чифт прозрачни „телефонни кабинички“, стъклени цилиндри с овални покриви.

Нашествениците бяха спуснали стълба в шахтата. Корбел слезе предпазливо по нея, сякаш беше от порцелан. Четири скелета на дъното подсказваха, че и тук нашествениците са срещнали упорита съпротива. Пристъпи внимателно над костите. Помещението изглеждаше подходящо за болнична морга – хладно, чисто. Никакви насекоми, гъби или гризачи.

Но не от смъртта бягаше Корбел, а от сребърния бастун и промяната, която той носеше в себе си – по-страшна и унижителна от смъртта.

Осветлението в шахтата все още функционираше. Светеха и индикаторите на клавиатурата. Ако имаше късмет, двете кабинички щяха да са в изправност. Влезе в първата и затърси циферблата.

Циферблат нямаше, само един единствен бутон, поставен в средата. Право на избор очевидно нямаше. Корбел се зачуди дали на другия край

няма да го очаква Норна. Все пак намери сили и натисна бутона.

Нищо не се случи.

Той прокле тихичко, излезе от кабината и пробва другата.

Втората кабина нямаше врата и вътре витаеше пращен облак. Какво, по дяволите, значи това?

Къде беше попаднал? Лекарствата по лавиците трябва да са били необичайно ценни. Четирима пазачи и металически робот-убиец, една единствена врата, която изглеждаше готова да понесе ядрен удар, две кабинни за телепортация... а от друга страна, следи от нашественици, очевидно готови на всичко, дори да бомбардират сградата... и изведнъж той разбра къде е попаднал.

Идеята го порази като електрически шок.

Ето къде са пазили тайната на диктаторското безсмъртие. По лавиците, които сега бяха празни.

Всичко съвпаднаше. Напълно естествено бе да се складират гериатрични лекарства в болница. Кабините вероятно са водели право към крепостите на диктаторите – но дори и те са били допускани първо в затворената кабина. Ако появилият се в първата кабина отговарял на описанието, прехвърляли го във втората – с врата. Ако ли пък човекът бил непознат – превръщал се в мишена на лазерите.

А вратата на шахтата сигурно би издържала и ядрен удар. Само че крадците са проникнали през стената. Може и за нея да са използвали атомно оръжие. Интересно, дали Мирели-Лира знае за това място? Сигурно знае. Нали него е търсила.

Всъщност, нищо чудно в скоро време да се появи тук. Трябваше да се маха час по-скоро.

Изтощението му бе прераснало в агония. Понечи да изкатери обратна стълбата, но реши преди това да пробва вратата на шахтата. И тя се оказа отворена! Силите едва му стигнаха за да я избута встрани. Вероятно от тук бяха излезли нашествениците.

Е, поне за това трябваше да им е благодарен. Оказа се, че е на етаж с редицата от „телефонни кабинни“. Беше стигнал до шахтата по заобиколен път, сигурно доста трудно щеше да се върне по него...

Видя кабините в мига, когато зави зад ъгъла. В същия миг зърна и Мирели-Лира Зиилашистар, стиснала бастуна като пистолет и присвила очи към нещо в ръцете ѝ. Тъкмо преди да се скрие, той забеляза как вдига глава към тавана, оголила зъби в жестока гримаса.

Не беше търсила него, а шлема на скафандъра.

Сбогом, Пирса. Корбел преброи до тридесет, после надникна

предпазливо зад ъгъла. Старицата беше изчезнала. Пресече на пръсти мекия килим до следващия коридор и надникна в него. От Мирели-Лира нямаше и следа. Корбел скочи в най-близката кабина и измъкна диска.

Мирели-Лира едва ли щеше да хареса усмивката му, ако го беше видяла в този момент.

Две пресечени точки, преобърнато „S“, легнал настрана пясъчен часовник, завъртяно рѐ. Коридорите изчезнаха. Сред мрака той блъсна вратата на кабината и попадна в мрак. В лицето го шибна топъл и влажен вятър и почти мигновено той съзря мъглива светлина – тъничък, розовочервен полумесец, обърна рогата си надолу – към хоризонта.

Спря, докато очите му привикнат с тъмното. Светът около него постепенно придоби форма.

Стоеше на плосък покрив, загледан в слънчевото затъмнение. Сигурно подобно явление бе често срещано в тези времена, когато Юпитер и Слънцето закриваха голяма част от небосвода. Както и да е, гледката на обагрения в червено полупръстен, който се отразяваше в морската шир, бе доста красива. Жалко, че нямаше време да ѝ се любува.

Мирели-Лира всеки миг щеше да открие скафандъра.

Отпред имаше стълби. Щеше да е по-уверен, ако знаеше колко е висока сградата, но нямаше такава възможност. Наложил се да слезе до входа, за да се увери, че е попаднал в сградата, където се намираще кабинета на Мирели-Лира. Изгубил няколко скъпоценни минути за да си поеме дъх, сетне изкачи обратно трите етажа. Следващият въпрос: дали Норна бе забелязала изпуснатото на прага копче?

Шестата врата в коридора беше леко открената, заклешена от падналото копче. Подпря я с рамо, вратата поддаде бавно и той нахлу вътре.

Няма съмнение, че са бълвали тези кабинети като пуканки, помислил си той. Дали е свързан с взривената спалня? Беше заложил живота си на тази възможност. Дръпнал вратата на „телефонната кабина“ и погледнал на циферблата.

Пет копчета? Натиснал най-горното.

Зад стъклената врата се виждаха пясъчни дюни, които се спускаха надолу към ослепителната синева. Намираще се в някоя от крайбрежните кабинети. Натиснал второто копче.

Обратно в кабинета – забодя пръст в третото.

В червеникавия мрак забеляза триъгълна карта на пода, изпъкнали навън стени и таван. Една тъмна сянка се беше сгушила точно там, където смяташе да стъпи, тя вдигна бледото си лице и завъртя тревожно

глава.

– Ейииияаа! – извика той.

– Мяу?

Натисна четвъртия бутон. Изненаданата котка изчезна.

Вана, пълна с вода, душ... Представи си гореща баня, покой и безгрижен сън. По дяволите всичко. Интересно, дали старицата би свила своето гнезденце с нулево време в близост до турска баня? Защо не? Все пак, натисна и най-долното копче, за да види къде ще го отведе.

Сънят отново го обори. Коленете му се подгъваха. Мускулите и костите му сякаш се топяха. Но все пак успя да отвори очи. Вляво камина и чаши. Дълга маса, увиснала над пода, няколко летящи кресла. В далечния край качулатата Норна, протегнала към него своя сребрист бастун. Зад гърба ѝ парчета от разбития панорамен прозорец и вързоп от кабели, които изчезваха зад парапета.

Той мушна с пръст две поредни копчета и ритна вратата.

2

Опитваше се да си припомни нещо. Въпросът не търпеше отлагане.

... да видим сега, натиснах копчето на интеркома, после блъснах вратата, след това не помня. Или пък не беше така? Интеркома, вратата, мрак. Не можех да чакам... не биваше да чакам повече... май никога досега не съм действал с такава бързина.

Натиск в глезените. Завъртя се, опря се на лакът и вдигна глава. Вратата на „телефонната кабина“ подпираше глезените му, опитвайки се да се вдигне догоре. Отвъд нея, голямото червено слънце бе станало почти кръгло, само една мъничка част в края липсваше, отхапана от гигантския Юпитер. Съвсем близо, в пространството над килима, беше увиснало едно бюро.

Усмихна се и затвори очи.

Изминаха секунди, или може би минути, преди да се размърда отново. Слънцето все още бе отрязано от Юпитер. Изправи се на прага на вратата и се огледа за нещо, с което да я подпре.

Измъкнал се бе на косъм. Почти беше изгубил съзнание, под въздействие на сребристия бастун, когато съумя да удари две копчета, които да го отведат в кабинета, още едно за да отвори вратата, а сетне я бе запречил с краката си. До тук добре, но...

Без съмнение Норна бе твърдо решена да опази своята машина за

нулево време и запасът от лекарства. Не беше виждал тази вълшебна машина, нито пък имаше представа как би могла да изглежда, но за какво иначе щяха да са кабелите? Машината сигурно беше там, а Мирели-Лира вече знаеше, че той е хвърлил око на лекарствата ѝ. Вероятно се е досетила, че по някакъв начин е блокирал вратата.

Не биваше в никакъв случай да ѝ позволява да се затвори. Секунда след това Норна щеше да се появи тук.

Корбел усети, че го завладява паника. Успял бе да ѝ затвори пътя към цялата система от „телефонни кабинички“, лишавайки я от достъп до кабинета. Не можеше да се появи тук чрез телепортация. Не би могла да дойде и с колата, та нали я бяха оставили долу, пред входа. Значи... най-краткият ѝ път към него беше през кабините на брега. Ако изтича до някоя съседна кабиничка, от там би могла да набере кода на тази сграда. Нищо чудно Норна вече да е на покрива. А той дори не бе открил начин да блокира вратата!

Смъкна комбинезона и го натика в процепа. В първия миг му стана хладно, но почти веднага потта изсъхна върху кожата му. Беше съвсем гол, а когато погледна надолу, установи, че нямаше и с какво да се гордее. Но кой би могъл да го види, освен Мирели-Лира? Старицата сигурно не беше в по-добра форма.

Всичко, което притежаваше беше едно сгърчено от старост тяло (откраднато) и мъничък пластмасов диск (също откраднат). Отнесе ги три етажа по-надолу и вън от сградата.

Колата го чакаше, където я бяха оставили.

Не искаше да запази. Потърси ключовете, или процепа за ключове. Ако Норна ги бе взела със себе си, чакаше го дълга разходка. Най-сетне откри процепа, беше пуст и тъкмо понечи да изругае, когато забеляза с формата...

Тъничкият диск пасваше точно в него.

Може би колите са били обществени таксито. В това имаше логика. В такъв случай, ако кодовата система в колата отговаря на тази в кабините, не му остава нищо друго, освен да набере кода на полицейското управление. И да се сдобие с оръжие!

В мига, когато посегна към пулта, ръцете му започнаха да треперят. Мускулите му се сгърчиха, последваха болезнени конвулсии. От устата му се разнесоха странни звуци. Обладан от ярост и отчаяние, Корбел осъзна, че трупът на хищника най-накрая го бе предал, че той умира и моментът е абсолютно неподходящ, НЕПОДХОДЯЩ!

Моля те, не сега! Поне да свърши битката...

Сключи ръце и протегна пръсти към пулта. Натисна податливото стъкло, опита отново, не уцели, блъсна с юмрук, удари повторно, после се отказа. Вратните му мускули се свиха на върви, извивайки главата му назад, тялото му се гърчеше в агония и тогава забеляза носещата се права към него иззад ъгъла кола – като ракета към целта.

Конвулсиите се засилваха. Блъсна пулта отчаяно, отново и отново и... изгуби представа за времето. Когато накрая колата полетя напред, той се предаде на конвулсиите.

Душевна агония. Безсъзнание. Отново конвулсии. Не е лошо да състави списък на онова, което сребърният бастун не е в състояние да причини.

Не може например да спре сфероидната кола. Конвулсиите постепенно намаляха. Не след дълго можеше да завърта глава. Мирели-Лира беше далеч назад, извън колата и продължаваше да държи бастуна насочен към него.

Опита се да се отпусне. Различни мускули се свиваха, потрепваха и се отпускаха в ръцете, гърба, клепачите и врата му. Не за пръв път преживяваше последиците от въздействието на сребристия бастун. Чувстваше, че е твърде стар за подобни изпитания. А и нямаше никакво желание да си играе на стражари и апаши сред лабиринт от разрушени сгради и то с една въоръжена, побъркана старица зад него.

– Хайде, успокой се – прошепна си той. – Всичко свърши. Освен ако... – Освен ако колата на Мирели-Лира не беше снабдена с устройство за проследяване. Или бастуна ѝ.

Все пак, щеше да стигне преди нея. Разполагаше с не повече от минута за да открие оръжие. После да намери кабина, да набере случаен номер и да продължи да бяга.

Чакай, чакай. Кабините не работеха. Вече беше правил опит да набере кода на полицейския участък.

Колата се наклони, влезе в остър завой и пое по една от централните улици. Корбел погледна назад, опрял брадичка на прозореца. Така беше по-добре, отколкото да се взира в бясно приближаващия се пейзаж. Далеч напред синееше океанската повърхност.

Колата пресече пенливия прибой, оставяйки го зад себе си и навлезе в морето със скорост около деветдесет мили в час.

Гласът на Корбел беше дрезгав, като далечен вопъл и това хич не му се нравеше.

– Добре, Корбел! Печелиш. Ако твоите лекарства бяха по-добри от моите, едва ли щеше да се опитваш да ги откраднеш. А сега, да поговорим!

Корбел скоро се отказа да тършува. Надявал се бе, че Мирели-Лира си е оставила малък хранителен запас в колата. Но вече бе претърсил страничното отделение, под седалката и – къде другаде? Да разпори тапицерията?

Корбел беше гладен.

– Връзката се включва с копчето в далечния край на пулта. Достатъчно е да го натиснеш. Корбел?

Да, да. А след това ти ще ме проследиш и... Но Корбел се бореше с изкушението. Би могъл да я попита за храната.

Колата се носеше над вълните към целта, която идиотският ѝ механичен мозък бе разчел в случайната комбинация, натисната от Корбел. Зад тъмното стъкло на кабината Слънцето и Юпитер бавно се разделяха на хоризонта. Слънцето се спускаше, а долния му край постепенно се сплескваше.

От червеното зарево нещо се издигна. Заприлича му на тъпонос делфин, преди да забележи размерите му. Заемаше половината от хоризонта и се носеше нагоре като отвързан дирижабъл. Главата му се наклони напред и то го огледа, преди да потъне бавно в кърваво-червеното море.

Делфин с размери на кит. Значи човечеството е избило китовете, в края на краищата. А после, във възникналата екологическа ниша...

– Предполагам, че ме чуваш, Корбел. Виждам, че си се отправил към южния континент, където беше разположена столицата на Момчетата. Не можеш да се откъснеш от мен, докато не напуснеш колата. Говори с мен.

Явно можеше да го проследи въпреки мълчанието му. Корбел бутна превключвателя и отвърна:

– Имали някаква храна в колата?

– Здравей, Корбел. Ако още веднъж се опиташ да ми отмъкнеш лекарствата ще те убия. Поставила съм клопки.

– Е, тогава няма.

– В такъв случай, ще търсим на различни места. Давам ти една година за да откриеш тайната на диктаторското безсмъртие. Съжалявам, ако срока е твърде кратък, но знаеш в какво състояние съм. Ако откриеш еликсира, ще стана твоя жена. В противен случай ще те убия.

Той се изсмя.

– Труден избор.

– Защото не си ме виждал, когато бях красива. Аз съм жената, предназначена за теб, Корбел. Други и без това не са останали.

– Не разчитай на това. Пирса твърдеше, че имам подтиснато сексуално влечение.

Това изглежда я разтревожи.

– Никога ли не си пожелавал жена, Корбел?

– Бях женен двадесет и две години.

– Какво значи да си женен?

– Чифтосване. По договор.

– Това включваше ли секс? Харесваше ли ти?

Изведнъж Корбел осъзна колко много му липсва Мирабела. Тъжеше за нея, не защото бе отдавна мъртва, а защото я нямаше. А нейната половинка се скиташе из един свят, сякаш роден от халюцинация.

– Животът ни беше истински екстаз, не само в секса, но и в дребните неща – произнесе Корбел. – Съжалявам, не биваше да говорим за това.

– Трябваше да зная.

Само за да я подразни, той каза:

– Не ти ли е минавала мисълта, поне за миг, че може да не се интересувам от твоето безсмъртие? Може би искам да се порадвам на тиха и спокойна старост.

– Но се опита да ми откраднеш лекарствата.

– Ти ме докара до там.

– Няма нищо хубаво в това да си стар. Една година, Корбел.

– Ей, не затваряй. Ще ми кажеш ли, накъде съм се отправил? Дори не знам посоката.

– Южният полюс е покрит от континент. Насочил си се към него. Предполагам, че направлението, което си избрал е град... – тя замълча, после се обади отново: – Сараш-Зилиш, столицата на последната земна цивилизация.

От нос Хорн към Антарктида, помисли си той. Но къде в Антарктида?

– Не помниш ли каква комбинация набра?

Сметна, че не рискува, ако ѝ каже.

– Опитвах се да попадна в полицейския участък. Но когато мускулите ми започнаха да се гърчат, изгубих всякакъв контрол.

– Спомни си, не натисна ли копчето повече от четири пъти? С петцифрен номер ще попаднеш в щаба на Световната Полиция в Сараш-Зилиш.

– Може би – той се засмя. – Е, поне се измъкнах от теб.

– Една година, Корбел.

След една година щеше да е мъртъв, но въпреки това се чувстваше чудесно. Болката, умората, всичко бе отминало. Останал бе само гладът.

– След час ще съм умрял от глад. Има ли храна в колата?

– Не.

– И какво да ям?

– Когато стигнеш Сараш-Зилиш, ще се насочиш към парка – тя му продикува комбинацията, която трябваше да набере. – Паркът отдавна е занемарен, но плодовете, които растат в него стават за ядене. Също и животните, които го обитават, ако успееш да хванеш някое.

– Разбрано.

– Но едно трябва да знаеш – там няма да откриеш диктаторското безсмъртие. В Сараш-Зилиш никога не са живели възрастни хора.

– Ей, Мирели-Лира! От колко време търсиш безсмъртието?

– Може би десет години.

Това го изненада.

– Бях с впечатление, че го вършиш от столетие, или повече.

– Нямах късмет. Когато Децата ме измъкнаха от нулевото време, обещаха да потърсят тайната на безсмъртието, за да се възползвам от нея. Повярвах им, нямах друг избор, а те са ме лъгали.

– В болницата имаше една шахта...

Тя се изсмя.

– Такива шахти има във всяка болница, по всички градове на Земята. Претърсила съм ги до една. Малкото, които не са били разграбени, съдържат само отрови. Еликсирът изглежда се е разложил под въздействие на времето и влагата.

– Разкажи ми още. Какво научи за тайната на диктаторското безсмъртие, когато се спусна на Земята? Преди да те затворят.

– Почти нищо. Само че го е имало.

– Нищо, разкажи. Трябва да знам дори за задънените улици, за да не повтарям грешките ти.

Когато се спуснала с космическия си кораб, децата вече я очаквали. Първото ѝ предположение било, че са краен резултат от някакъв генетичен проект на Държавата. Горда осанка, самоуверени, гъвкави, те били надарени с мъдростта на препатили хора, която тя взела за свръхнормална интелигентност. Едва по-късно осъзнала, че са се сдобили с нея благодарение на хилядолетния си жизнен опит.

Никога досега не била виждала подобни създания.

Нито пък те като нея.

Имало и възрастни в този свят, но те били от друга раса. Не срещнала нито един от тях, но научила, че са не повече от няколко хиляди – все членове на диктаторския елит, възползвали се от елексира на безсмъртието. Живеели отделно от милиардите деца.

Децата. Момчета и Момичета, заедно, обединени. В началото това не ѝ се сторило странно. Но по-късно си спомнила.

Децата я осъдили за предателство, според техните закони. Останала с впечатлението, че процесът бил по-скоро фарс, за тяхно собствено забавление. Или пък израз на параноя. Били педантични, не ѝ се надсмивали, стараели се да се придържат към правни процедури от преди седемдесет хиляди години. От своя страна Мирели-Лира гледала да се държи достойно и не пропусна да го подчертае пред Корбел.

Осъдили я на заточение в килията с нулево време.

– Да си чувала нещо за междузвездни колонии?

– Не, нищо.

– Това обяснява нещата. Вероятно са се откъснали от Държавата много преди ти да се приземиш. Сигурно по тази причина са стреляли по теб. Не защото си престъпничката Мирели-Лира, а тъй като произхождаш от Земята.

Настъпи тишина. А сетне:

– Досега не можех да намеря обяснение. Да не искаш да кажеш, че Държавата се е разпаднала?

– Ами да. Вярно, станало е за ужасно продължителен период от време. Държавата е била като империя на водния монопол – Корбел говореше по-скоро на себе си. – Подобна социална структура може да просъществуват вечно, освен ако не се яви външна сила, която да я разруши. Но вън от Държавата не е съществувала подобна сила. Крахът е дошъл едва когато Държавата сама е създала своите варвари.

Мирели-Лира отвърна колебливо:

– Говориш така, сякаш си виждал немалко видове Държави.

– Аз идвам от време преди Държавата. Опитвах се да ти обясня, че съм бил мъртволед, замразен мъртвец. Размразиха ме когато Държавата бе навършила близо сто години и... създадоха Джеръм Корбел от един осъден рецидивист.

– О! – настъпи пауза. – В такъв случай, може би знаеш повече от мен. Как е възможно Държавата да се е разпаднала?

– Ето как. Първо Държавата е завладяла Слънчевата система. После, много по-късно, са се появили нейни копия край всяка една от близките звезди и всички те били подчинени на най-могъщата Държава, основана на Земята. След това... е, тук може само да се предполага какво е последвало. Но, струва ми се, причината е била в детското безсмъртие.

Не помниш ли с какъв ентузиазъм ми разказваше за предимствата на безсмъртието при децата? Добре, съгласен съм. Но я си представи, че останалите Държави са отказали да го приемат. Помисли си, колко различна ще е Държавата под управлението на Децата. Та значи, останалите Държави са заявили, че те са истинските представители на първоначалната Държава. Така Държавата в Слънчевата система е била обявена за еретична, а гражданите ѝ – за неверници.

– И до какво е довело това? Престанали са да си говорят, може би? Корбел се разсмя.

– Сигурно. Само че след началото на войната. След като двете страни направили всичко възможно да се унищожат. И се провалили. Сигурен съм, че така е станало. Неминуемо е.

– Защо?

– Просто така.

– Щом казваш, – додаде тя бавно, – тогава, какво е станало с...

– Кое?

– Когато ме освободиха от нулевото време, на Земята имаше повече от една Държава. Може би и това е било неминуемо. Чакай, ще ти разкажа.

Децата отведо Мирели-Лира на върха на една сребърна пирамида. Из въздуха наоколо се носели странни устройства от сребро и пластмаса – триизмерни телевизионни предаватели и оръжия, които поразявали ума и волята. Изключили пирамидата и огледалните ѝ стени се превърнали в черно желязо. Вкарали я в кабината на асансьор и я спуснали долу.

Така се присъединила към обезверената гган. Някои от тях се

опитвали да я заговорят на непознати езици. Асансьорът се издигнал и... се спуснал с поредния затворник.

Никой не говорел нейния език.

Кабината непрестанно се издигала и спускала, докарвала затворници и се връщала нагоре празна. Дрехите на обкръжаващите я се отличавали с неповторимо разнообразие. Никой не им давал храна.

Скоро разбрала причината: никой не живеел достатъчно дълго тук, за да огладнее.

Дванадесетият, който се спуснал, не бил затворник. Над главите им увиснало Момиче, приблизително единадесет годишно. Около нея се носели миниатюрни апарати. Един от тях приличал на сребърна пръчица, поставена в широка подложка. Пръчката се въртяла във всички посоки като хрътка, която няма търпение да я освободят. Момичето било съвсем голо и тялото ѝ било покрито с чудати татуировки, а от раменете ѝ се спускали прозрачни криле на пеперуда.

– Мирели-Лира Зиилашистар тук ли е? – извикала тя със звънлив глас и странен акцент.

И така, Мирели-Лира се завърнала в нормалния свят след не повече от четвърт час, прекаран в субективното време.

Приютили я половин дузина деца, всички Момичета. Чос, Момичето, което дошло за нея, било в известен смисъл водач на групата. Социалната им структура била сложна.

Душите им не били детски. Вървели като Господари на Света. Механичният преводач, с който я снабдили, предавал не само думи, но и емоционални послания. Спектърът на чувствата обхващал предимно страх, омраза и тревога. Това не били малки момиченца, а безсмъртни и неуязвими Момичета. Към нея се отнасяли със смесица от грубост и нежност и с времето Мирели-Лира се научила да им се подчинява.

Научили я да борави със сребърната пръчица... разновидност, на сребърния бастун, който започнала да носи по-късно. Никога не се разделяла с механичния преводач, закрепен на колана ѝ. Момичетата настоявали да го носи дори след като изучила езика им. Смятали я за необичайно грозна.

В началото се дразнела, че гледат на нея като на низше същество. Но с времето променила отношението си. Осъзнала, че я имат за домашен питомец, склонен да прави бели.

Често се забавлявали, като гледали театрални представления, изпълнявани от други групи деца. На някои присъствали. Други били излъчвани като триизмерни илюзии, нещо като холовизионни

изображения, но далеч по-всеобхватни. Веднъж, часове наред се носели из космическото пространство и Мирели-Лира останала изненадана от мрачното внимание, с което Момичетата на Чос наблюдавали скучната гледка, напомняща планетариум. Далеч по-късно, по време на едно гласуване, разбрала причините за тяхната съсредоточеност.

Но повечето представления търсели само слава и престиж. Някои от летящите наоколо механизми се оказали камери и емоционални сензори. Мирели-Лира също била своеобразно представление. Благодарение на нея, престижът на групата на Чос бил необичайно висок.

Ала въпреки мощното действие на лекарствата, тялото на Мирели-Лира продължавало да старее. Настъпилата менопауза нанесла нов удар върху самочувствието ѝ. Само едно нещо продължавало да я крепи. Надеждата да открие елексира на диктаторите.

В началото се радвала на новопридобитата способност да разговаря с Момичетата. Но не след дълго осъзнала, че говори само тя. Трябвало да отговаря подробно на всички въпроси, които ѝ задавали. Ако разкажът ѝ не бил достатъчно пълен, Момичетата се сърдели.

Веднъж издебнала Чос, когато била предразположена.

– Чос ми каза, че диктаторите сами се грижели за здравето си – продължи Мирели-Лира. – Диктаторите били под управлението на Момчетата, които ги използвали за представления и поставяли в храната им препарати, които не им позволявали да раждат деца. Струва ми се, Чос изпитваше известна ревност към Момчетата, задето не им позволяваха да си поиграят с диктаторите. Трудно ми е да определя – продължи объркано тя. – Тези Момичета бяха доста по-възрастни от мен. По-скоро приличаха на аристократи-декаденти, отколкото на деца.

– Доколкото разбрах, Момичетата и Момчетата са живеели разделени.

– Така е и това още повече ме объркваше. Разбираш ли, Момчетата и Момичетата нямаха сексуални връзки, които да ги привързват един към друг. Всъщност, те се бяха обособили в две отделни Държави, всяка със своя територия и закони. Сигурно от дълго време са били разделени. Чос ми каза, че Момичетата властвали над небето, а Момчетата господствали над диктаторите. Трябваше да намеря начин да попадна при Момчетата, за да откроя тайната на елексира.

– Момичетата са властвали в небесата? – Това звучеше някак странно, но все пак...

– Така каза Чос. Склонна съм да ѝ вярвам, Корбел. Гледах ги, докато гласуваха да не преместват Земята! Всички бяхме участници в едно

астрономическо светлинно представление, последваха дълги часове на обсъждане и накрая гласуваха!

Но аз се вълнувах единствено от елексира на диктаторите. Чос обеща да узнае каквото може от Момчетата. Те ме ценяха, Корбел. Трупата престиж от моите разкази и представленията, в които ме показваха – преводачът не беше в състояние да прикрие гнева в гласа й, докато Мирели-Лира си припомняше тези унижителни мигове. – Непрестанно се забавлявах с моето незнание. И други Момчета последваха примера на Чос и съживиха затворници. Изминаха доста години преди да осъзная, че Чос не възнамерява да направи нищо за мен. Трябваше сама да се добера до Момчетата.

– Съвсем естествено.

– Какво?

– Чос не би могла да отиде при Момчетата. Те щяха да те обявят за диктатор. За тяхна собственост.

– Аз... никога не ми беше хрумвала тази мисъл. Каква глупачка съм била.

– Продължавай.

– Момчетата обитаваха земната маса в южната хемисфера. Живееха в огромни изкуствено отоплявани куполи на континента около полюса, но в териториите им влизаха още два други континента, разположени в непосредствена близост, и множество острови. Ала именно в ръцете на Момчетата беше съсредоточена цялата плодородна земя на планетата, а също и цяла мощ, защото те властваха в небето. Знаех, че Земята е била преместена. Имаше периоди, в които Юпитер грееше толкова ярко, че засенчваше светлината на собствените си луни. Страхувах се от Момчетата. Търсех най-безопасния начин да отмъкна някое летателно средство, но се забавих прекалено дълго.

Един ден Чос ми заяви, че съм им омръзнала и че ще трябва да се върна обратно в нулевото време. Вече не бях новата играчка. Същата нощ отмъкнах един въздухолет. Оставиха ме да си полетя, преди да ме върнат с автопилота. Научих, че са направили страхотно представление от моето бягство.

– Много забавни са били тези твои Момчета. И какво, пъгнаха ли те обратно зад решетките?

– Да. Но ми оставиха механичния преводач. След известно време спуснаха и две Момчета, заловени по време на битка. Момчетата ги бяха снабдили с душевни камшици – продължаваше тя с мрачно задоволство – и само аз можех да разговарям с тях.

– Душевни камшици?

– Като този, който използвах за да те държа в покорство. Но не сполучих. Май трябваше да те наложа още няколко пъти.

– Свършвай разказа.

– Чакахме дълго време. Никой не идваше да ни освободи. Накрая апаратурата започна да се поврежда. Настъпи адска жегга. Момчетата се разпореждаха благодарение на душевните камшици, а аз бях техен преводач. Но тълпата ставаше все по-трудно овладяема. Някои от нас успяха да стигнат до южния континент. Там ги заловиха Момчетата. Само аз се измъкнах. Избягах обратно през океана.

Измина доста време преди да се почувствам в пълна безопасност. Трябваше да науча с какво да се храня, да намирам сушина по време на бурите – с една дума всичко, което е необходимо за оцеляване. И което ще трябва да научиш ти. Когато отново се захванах да търся елексира, бях съвсем остаряла. Обикалях десет години руините, които ми бяха оставили Момчетата и Момичетата. След това изпразних контейнера с нулево време и се нагласих вътре за да чакам... теб.

– Имала си късмет.

– Подигравай се, само че когато си върнеш младостта!

– Съмнявам се да успея.

– Не бива да се отказваме.

Корбел се засмя.

– Аз мога да се откажа. Защото просто не вярвам в този твой еликсир за безсмъртие. Да си виждала някога някой да се подмладява?

– Не, но...

– Имаш ли престава от какво остаряват хората? Огънят не гори обратно, мадам.

– Не съм доктор. Знам само онова, което е известно на другите. Инертните молекули се струпват вътре в клетките и ги запушват, както... както отпадъците и отровните продукти от промишлеността се събират в моретата, докато ги превърнат в затлачено блато. Клетките губят от своята... жизненост. Някои умират. И в един прекрасен ден се оказва, че има твърде малко жизнени клетки. Мъртвата материя се скупчва във ваните и артериите и ги запушва... но аз разполагах с лекарства, които да ги разтварят.

– Говориш за холестерола. Но съвсем друго е да извлечеш мъртвото вещество от клетката. Май са те измамили – рече Корбел. – Чос и приятелките й са се държали като глезени деца. А може би и твоят адвокат? Не помниш ли? Първа ти си заговорила на тази тема, а не

Момичетата.

– Но защо?

– О, само за да видят, как ще...

– НЕ!

– Всички умират. Твоят адвокат е мъртъв. Чос също. Дори цивилизацията е мъртва. Отдавна е отминало онова време, когато на Земята е обитавала цивилизация, способна да премести собствената си планета. А сега няма нищо.

След продължителна пауза от говорителя на преводача се разнесе спокойният ѝ глас:

– Там, накъдето си се отправил, има Момчета. Опитах се веднъж да разговарям с тях. Не знаят нищо за диктаторското безсмъртие.

– А имат ли представа какво е станало с цивилизацията?

– Ти сам го каза. На Земята са възникнали две отделни Държави. И те са се вкопчили в битка.

– Възможно е да е така.

За Корбел, идеята за война между половете винаги бе звучала глупаво. Като се почне едно флиртуване с врага, ха-ха. Но ако сексът вече не ги свързваше?

– Момчетата не знаят нищо – повтори тя. – Може би елексира на диктаторите никога не е бил пренасян на южния континент?

– Мислиш едностранчиво. Ако наистина е съществувал, имало го е във всеки град на света. Просто са го използвали докрай. А останалото се е развалило.

– Една година, Корбел.

Защо пък да не опита...

– Имам друго предложение. Защо не ми позволиш да използвам твоите лекарства? Ще мога да пътувам по-бързо, ако отново съм млад и здрав.

Още една дълга пауза.

– Да, в това има известна логика.

– Мислех, че ще откажеш. – Сега или никога! Но... – Не, отказвам се. Не мога да рискувам. Боя се от теб. По-добре да се възползвам от годината.

Тя изкрещя нещо непреводимо. Приемникът угасна.

Една година, помисли си той. След една година ще бъде заровен толкова дълбоко, че тя никога не ще ме открие.

ШЕСТА ГЛАВА МЛАДИТЕ БОГОВЕ

1

По здрач Корбел наближи антарктическия бряг. Слънцето се скри, оставяйки мътно-червено сияние на северния хоризонт и ярък кръг, който очертаваше нощната страна на Юпитер. На изток и на запад едва се различаваха мъничките юпитерови луни. Точно пред него тъмният бряг беше обрасъл с гъста гора.

Носеше се право към дърветата, които се простираха в двете посоки.

След няколко минути гладкият полет се превърна в хаотично брауново движение, а колата продължи да лети на зиг-заг сред дърветата почти без да намалява скорост. Корбел сграбчи ръкохватките за да не се блъсне в прозореца. Не смееше да затвори очи. Въпреки ужасните преживявания по време на преследването в град Четири, все още не беше изчерпал способността да се бои.

Вековните дървета си пробиваха път нагоре през гъста мрежа от растения – лиани, ниски храсти, великански гъби. Тук всичко се хранеше от съседите си. Две огромни птици размахаха уплашено криле пред колата. Прозрачната сфера литна нагоре, но корема ѝ одраска клоните на дърветата.

Гората постепенно се разреди... и сред храстите се показаха постройки. Очевидно навлизаха в Сараш-Зилиш. Уличната настилка бе напукана от трева, тук-там растяха и жилави хрусталаци. Намираще се в град Три – ако наистина беше попаднал в антарктическия източник на енергопотребление, който бе забелязал Пирса от орбита.

Колата забави скорост. Слава Богу. Корпусът ѝ одраска хрусталаците, спря над една откритя площ и се спусна плавно. Корбел излезе на влажната трева. Протегна се и се огледа.

Беше тъмно и в далечината едва се различаваха руините на стената от шестоъгълни плоскости – там където се бе издигал куполът. Корбел не забеляза и следа от огромния черен куб, – станцията на подземната железница – която маркиреше центъра на всички градове, които бе посетил досега. Колата беше спряла пред сградата, в която вероятно се бе

помещавал щабът на Световната полиция: фасадата бе изпъстрена с многобройни балкони и тъмни стъкла. Последният етаж беше като решето от тъмни тунели, откъдето вероятно са излитали полицейските коли.

Вътре със сигурност щеше да намери оръжия...

Но в парка може би имаше храна, а Корбел усещаше, че всеки миг ще припадне от глад. Той се върна неохотно в колата и набра комбинацията от знаци, която му бе дала Мирели-Лира.

Подобно на гората отвъд рамките на града, паркът също се бе разпрострял върху околните улици. Колата замря над масивно кълбо от сплетени растения. Корбел скочи навън и се озова до колене в жилави корени. Клоните го дърпаха назад сякаш бе стъпил в змийско гнездо. Не без усилие продължи напред.

Пред него се изпречи стена, два пъти по-висока от човешки бой. Корбел предположи, че подобно на айсберг, останалата част от стената е била скрита под гъстата плетеница от растения. Още няколко крачки и се озова в самия парк.

Всъщност, на пръв поглед разлика нямаше. Беше си все така тъмно, сякаш го е погълнал кит. Бледата светлина от хоризонта на Юпитер не можеше да пробие клоните на дърветата. Корбел съжали, че няма фенерче, или факла. Не разполагаше дори с кибрит. Корбел Модел II, с гол задник наред дивата пустош, едва ли щеше да излезе на лов през тази нощ.

Но плодове... ето там имаше нещо, което приличаше на плодно дърво. Корбел застана отдолу и опипа с ръка клоните. Пръстите му опряха в нещо кръгло.

Плодът беше с размерите на праскова, или малко по-голям, с плътна грапава кора. Захапа го и се опита да разкъса кората със зъби. Под нея се криеше мека плът с дъх на авокадо и далеч по-приятен вкус.

Погълна го на две хапки. Захвърли кората и сърцевината и опипа клона за още плодове.

Гъвкаво, покрито с козина и странно познато змиевидно тяло се уви около врата му.

Корбел вкопчи пръсти в него. Остри зъби се впиха във врата и рамото му. От болка му призля. Ръката му се плъзна нагоре по косматото тяло и опря в някакво разширение... главата. Сграбчи я и я завъртя. Зъбите се разтвориха, змиевидното тяло отпусна хватката си и миг по-късно се уви около ръката му. На бледата звездна светлина му се мярна мъничко озъбено лице. Котешка опашка. Малкото чудовище можеше

лесно да му издере очите или да прехапе югуларната вена. Отново се опита да забие зъби в него. Никак ме му се искаше да го убива...

Блъсна главата на косматото същество в основата на клона и то охлаби хватката си. Корбел замахна като опитен бейзболист и запрати косматата топка в далечината. Тя тупна, сгърчи се на земята, вдигна глава и го загледа. Изглежда реши, че е твърде голям за нея, защото побърза да се отдалечи.

Раната от ухапването го болеше, но за щастие не кървеше силно. Корбел изпроводи котката с няколко цветисти проклетия. Намери още два плода и ги изяде. Засега добре. Върна се в колата, заключи се вътре и заспа.

ПЪРВИЯТ ДЕН

Корбел закуси с няколко дребни, напомнящи на ябълки плодове. Котешката опашка беше изчезнала. Докато ядеше, седеше неподвижно и беше възнаграден за това. Наблизо се появиха чифт катерички (на таква приличаха и се движеха с неимоверна бързина), огледаха се и изчезнаха. От гората изтича птица, спря недалеч от него – на височина стигаше до рамото му и бе облечена в есенната одежда на голяма патица – изкряка ужасено и побягна.

Въоръжи се с масивен клон, удебелен в единия край. Повече работа щеше да му свърши някое мачете, но при дадените обстоятелства налагаше се да се задоволи с тоягата. След това пое на разузнавателна обиколка.

Паркът беше като градината на земните радости. Откри плодни дръвчета, лешници и орехи, едри колкото свит юмрук, и други странни плодове, чийто вкус реши да опита по-късно. Ананасови дървета и кокосови палми се бореа за пространство. Бобени низове обгръщаха като лиани стеблата на дърветата. Корбел издърпа напосоки няколко непознати растения и откри заровени в земята корени, напомнящи за своите далечни предци – картофите и морковите. Милиони години тези растения се бяха адаптирали към по-слабата светлина и двайсет годишния антарктически ден. Нищо чудно, че изглеждаха толкова странно. Вероятно бяха пригодни за храна, стига да можеше да ги сготви. Но първо да запали огън. Или да намери.

Приземният етаж на Полицейския щаб беше чист и празен. Корбел не откри никакви мъртви тела, облечени в разкъсани униформи, нито захвърлени оръжия. Нямаше ги дори познатите летящи бюра. Беше се

надявал поне да си намери подходящи дрехи.

Изпробва асансьора. Работеше.

След неколкочасово обикаляне установи, че дваият етажната сграда е съвършено опразнена, от пустеещите хангари в гаража на покрива, до великолепно декорираните килии на седмия етаж и многобройните кабинети. Не беше останал и един предмет, който да напомня за предишния живот на сградата.

Но асансьорите работеха. И той продължи да търси.

На местата, където са били разположени бюрата, откри отвори за боклук. Проследи ги до главния контейнер, но и той се оказа празен. Наблизо се въргаляха няколко метални кошчета. Взе едно от тях и го отнесе в колата. Поне като съд за готвене щеше да свърши работа. Сега, ако можеше да открие чиста вода и... огън.

Не за първи път влизаше в просторната зала на десетия етаж. По края бяха монтирани широки плотове, имаше и неголяма маса в средата. В основата ѝ забеляза вратички. Дръпна една от вратичките. Под нея имаше нещо като пулт с копчета и ръчки. Зае се да върти напосоки ръчките, изпълнен с надежда, че е открил кухненската печка. Може би помещението е било предназначено за приготвяне на храна.

Слезе при колата и се върна с куп изсъхнала трева и тоягата.

Повечето от кухненските прибори бяха повредени. Плътна и солидна врата очевидно затваряше хладилното помещение. Някои от плоскостите върху масата изглежда бяха плочи на печки, но не се затопляха. Ала една малка стъклена вратичка в ъгъла се оказа нагорещена. Фурна? Корбел напъха тревата вътре и зачака... чакаше... и чакаше, а тревата се обви в млечнобял дим... продължи да пуши... и внезапно пламна. Корбел дръпна вратичката и пъхна дебелия край на тоягата в горящата трева. Когато тревата най-сетне изгасна, краят на тоягата беше започнал да пуши. Корбел откъсна един метален лист от отдушника и се зае да маха с него, докато дървото се разгори.

Тъкмо приближаваше колата и заваля.

Колата отказа да потегли с отворени врати... а тоягата беше вътре и краят и пушеше. Дъждът се стовари безмилостно, сякаш не възнамеряваше да спре, докато не потопа света. Дим вътре и дъжд отвън, Корбел не виждаше нищо.

За щастие пътуването беше кратко. Колата спря над познатия куп от сплетени клони. Корбел постави кошчето за боклук до колата и зачака вътре, при затворени врати, като се мъчеше да разгори тлеещото дърво.

А следобедният дъжд валеше и валеше. Не след дълго тлеещия край угасна, но Корбел беше изгубил интерес към него. И без това всички дървета в парка вече бяха подгизнали от влага. Измъкна се навън и побърза да набере вечерята си от разнообразни плодове преди да се смрачило съвсем.

И тази нощ прекара в колата. Беше му горещо, сънува кошмари и когато се събуди, започна поредният отвратителен ден. В тази страна на земните удоволствия, в тази дива гора, където всичко, което растеше, сякаш бе предназначено да служи на човека, Корбел не бе успял дори да си запали огън, с помощта на фурната. Робинзон Крузо вероятно щеше да му се изсмее.

Но раната от ухапването на котешката опашка бе заздравяла. Не го мъчеше треска, беше се отървал без тетанус или, пази Боже, бяс.

Утре. Ще опита отново утре.

ВТОРИЯТ ДЕН

... беше по-дълъг, по-добър, по-бърз. Откара колата до Полицейския щаб. Взе със себе си два наръча от влажни съчки и ги качи с асансьора до кухнята. Постави ги в пещта. Беше забравил да я изключи вчера, та сега всичко стана по-бързо. Включи вентилацията и излезе.

След кратко тършуване се снабди с второ кошче за боклук. Съчките пушеха, на места дори тлееха, но дървото още не беше се разгоряло. Остави ги и излезе. Въпреки вентилацията кухнята беше изпълнена с дим.

Ставаше все по-нетърпелив. Втория път, когато се върна, дървото дори не тлееше. Отвори вратата на фурната за да я проветри. Внезапно лумналия пламък го удари в лицето. Отскочи назад и се заопипва уплашено. Не, не беше обгорен.

Не без известни усилия успя да откъсне една метална вратичка. Използва я за да избута въглените от пещта в металното кошче. Взе със себе си и вратичката. Плоско парче метал, което би могло да послужи за всичко.

Обратния път до парка беше по-дълъг. На три пъти трябваше да отваря вратата за да прогонва дима, всеки път колата рязко забавяше ход, сякаш се удряше в невидима стена. Когато пристигна, измъкна металното кошче и го постави върху купчината от сплетени корени, под навъсеното небе. Съчките на дъното се бяха превърнали във въглени.

Преобърна кошчето и повдигна дъното. Събра изсипаните въглени закуп, намери още съчки и изсъхнали корени и ги подреди отгоре.

Покри импровизирания огън с кошчето. Почти веднага заваля топъл дъжд, но не го тревожеше. Не беше кой знае колко удобно, но поне огънят му беше подсигурен.

Преди милион години... преди два милиона години... космонавтът Корбел е летял на хиляди светлинни години оттук – в самата сърцевина на галактиката той е доближавал черна дупка с маса на стотици милиони слънца...

Корбел, голият дивак, се отправи на лов за своя обяд.

Гората кипеше от живот, но той не виждаше нищо. Това не го тревожеше. Не разполагаше с никакво оръжие, дори с обикновен кухненски нож. Оглеждаше се за някой клон, подходящ за тояга, докато си пробиваше път сред коренищата. Събра доста корени, но реши да ги изпече на огън, преди да ги опита.

Следобеда прекара в събиране на кокосови орехи. Дъждът спря. Изглежда, че се появяваше на определени интервали – започваше точно по обед и продължаваше два до три часа. Привечер седна за да сготви вечерята.

Наложи се да изхвърли близо половината коренаци. В края на краищата му остана един картоф, парче доста едро цвекло, някакво далечно подобие на морков и два-три непознати плода. Онези орехи, които съумя да измъкне от огъня без да изгорят, се оказаха изключително вкусни. Върна се да потърси още.

Нощта се спусна почти внезапно. Корбел остави кошчето навън, издърпа на сухо съчките и недогорелите въглени и се сви в купчина изсушена трева.

ТРЕТИЯТ ДЕН

Пробуди се в утринния здрач. Тялото му беше сковано от студ, с изключение на онази част от гърба, където го бе покрило нещо топло, обвито в козина. Сви се на топка и отново заспа.

Измина доста време, преди в него да се обади тревожния сигнал. Козина? Размърда се, но сега вече не чувстваше никакъв допир. Може би е сънувал? Или пък някоя дружелюбно настроена котешка опашка се е присламчила към него за да се стопли? Докосването ѝ не беше го събудило напълно. Двамата с Мирабела спяха в просторно легло, имаха и котка, която обичаше да се гуши при тях.

Е, така или иначе, беше се събудил. Стана и се разкърши, докато сковаността го напусна. Закуси с плодове – какво друго? Може би

трябваше да намери някое гнездо с яйца.

Огнят все още тлееше. Огради го с камъни, после отиде да събере съчки. Ех, да имаше брадва. Малките клони горяха твърде бързо, а големите се носеха трудно. Не след дълго обра всички подходящи клони от близката околност. Почти цялата сутрин прекара в събиране на сухи дърва за огъня.

Това, от което наистина имаше нужда, беше къс сочно месо. Ако съумееше да открие някой прав и твърд клон, може би щеше да успее да си направи от него копие. Но как да издяла острието? Острие – ето какво му трябваше. Дори само заради него си заслужаваше да поеме на експедиция към Сараш-Зилиш.

Комбинацията от четири пресечени точки отведе колата в болницата на Сараш-Зилиш. Корбел я позна почти незабавно. По нищо не се отличаваше от болничната сграда в град Четири.

Изглежда цивилизацията бе станала съвсем стереотипна, преди да рухне. Корбел на шега си представи някакво глобално бедствие, при което едновременно са загинали всички архитекти на Земята. Оцелялата част от човечеството е била принудена да копира създадените вече сгради, детайл по детайл. Не, в това нямаше никаква логика. Реши да потърси друга причина за ширещото се по цялата планета еднообразие.

Вътрешността на сградата му напомни за кошмарната нощна надпечарна с Мирели-Лира. Чисти коридори, врати без дръжки, меки килими... Единствената разлика беше в липсата на шахта. Централната зала беше на две нива, стените ѝ бяха покрити с лавици, по които бяха подредени компютри – вероятно за диагностични изследвания. Нямаше и следа от масивната врата пред шахтата, нито от „телефонни кабинки“. Никакви предпазни мерки срещу нежелани гости. Никакви мумифицирани нападатели.

Ако Мирели-Лира не го беше лъгала в разказа си, тогава в този град са управлявали Момчетата. Малко вероятно е Момчетата да са проявявали каквото и да било интерес към еликсира на безсмъртието. Само диктаторите – възрастните – биха се нуждаели от него.

Ритна една от заключените врати и тя се отвори. Зад нея бе разположена операционната – две плоски маси с колани, а над тях манипулаторна ръка с монтирани в нея скалпел, аспирационна помпа, игли и клампи. Металът носеше белезите на изминалото време.

Корбел вперил поглед в манипулаторната ръка. Покатери се на масата, изправи се и дръпна ръката надолу. Изви я встрани и увисна с цялата си тежест на нея. Ръката се залюля, сетне се пречупи в сградата и той се

стовари на пода, стиснал далечния ѝ край.

Корбел ловецът напусна сградата на болницата, стиснал дълго метално копие, завършващо с остър скалпел.

Дъждът го застигна по обратния път. Изтича при огнището, увери се че въглените не са загаснали, после приседна и зачака дъждът да спре. Водата в кошчето достигаше няколко сантиметра дълбочина.

Убиваше си времето, като се опитваше да се избърсне със скалпела от манипулаторната ръка – която се оказа прекалено тежка за целта – когато ненадейно зърна гигантската пуйка. Надничаше зад близкото орехово дърво, имаше мокър и нещастен вид. Корбел замръзна. Пуйката не го беше видяла. Зачуди се, дали ще успее да се прокрадне незабелязано до нея. Съмняваше се.

Изправи се на пръсти, стиснал копието с две ръце.

После се втурна напред. Птицата се огледа, изкрюка тревожно, завъртя опашка и побягна. Корбел замахна с копието и я промуши в крака. Птицата спря и посегна с клюн към мястото, където я бе ударил. Корбел нанесе нов удар в шията и почувства сътресението от удара.

Птицата изпадна в паника. Завтече се несръчно в кръг, а Корбел се втурна по дире ѝ. Успя да нанесе още два удара в шията, но после трябваше да спре за да си поеме дъх, а кръвта блъскаше в слепоочията му. Шията на едрата птица беше окъпана в кръв. Все още не беше забавила своя бяг, но се носеше напосоки, очевидно заслепена от паника.

Корбел я остави да се отдалечи от него, събра сили, и отново се затича след нея. Почти беше готов да нанесе последния удар, когато внезапно птицата се извърна и се насочи право към него. Корбел замахна, докато отскачаше уплашено назад и птицата, по-скоро по случайност, беше обезглавена. Прегази го и продължи да тича.

Проследи я докато се стовари на земята.

Скуба перата докато го заболяха ръцете, почина си и продължи. Накрая я изкорми, почисти я и я помъкна към огъня.

За скара му послужи металната вратичка. На нея изпече черния дроб и го изяде, докато печеше птицата на части.

Месо! Колко хубаво бе да усеща вкуса му в устата си. Разполагаше с огромни запаси. Изпекъл бе и двата бута, можеше да ги изяде на закуска. Останалото щеше да свари на супа в кошчето, заедно с корените.

2

На североизток небето посивяваше, но на северозапад беше черно и в мрака грееше една единствена звезда. Корбел я наблюдаваше вече няколко ноци подред. Звездата не блещукаше нито се преместваше спрямо останалите звезди в небето. Следователно беше планета, масивно слабо осветено космическо тяло, вероятно онзи свят, чиято коса орбита бе объркала представите на Пирса.

Но сега планетата проблясваше и беше значително по-ярка. Корбел премигна. Може би си въобразяваше? Ето че звездата започна да избледнява в зараждащата се зора... и Корбел притвори очи. Не искаше да се събужда. Пък и нямаше никакъв смисъл да става рано. Не беше гладен и се чувстваше съвсем удобно.

През изминалите двадесет дни беше научил много за празния град, но имаше и загадъчни неща, които все още предстоеше да разкрие. Оборудва своя лагер с всички възможни удобства. Разполагаше с огнище, съд за готвене и колата като последно убежище. Имаше инструменти – с помощта на скалпела бе издялал дори прибори за хранене. От дрехи не се нуждаеше. Вече два дни се учеше да хвърля камъни и като награда бе оцелил една малка катеричка. Вчера уби поредната гигантска пуйка, третата по ред.

Имаше с какво да се похвали.

Обзет от неясна тревога, той се намести в леглото.

Корбел архитектът и Корбел междузвездният изследовател бяха починали отдавна. Обзет от гордост и самолюбие се бе нарекъл голия дивак, но не беше и такъв. Защото дивакът бе обвързан с дълг към своето племе, както и племето към него. Имаше своите легенди, песни, танци, правила на поведение, позволени и забранени жени, място, където да остарее... а Корбел бе съвсем сам. Дори огъня бе създал с помощта на една свърхмодерна фурна. Имаше с какво да се храни – почти всичко, до което се докосваше, ставаше за ядене.

Ама и парка си го биваше. В началото сигурно е представлявал просторна и плодородна плантация. Ферма, обкръжена от град. Най-странното бе, че котешките опашки, макар и декоративни, бяха оцелили. Въпреки хищниците.

Обречени градове. Мирели-Лира му бе разказала, че тук, в земите далеч от владенията на Момичетата, Момчетата били издигнали своите градове, покрити с куполи. Нищо чудно, че Сараш-Зилиш е опустял –

бил е създаден да издържа на студ и мразовит вятър, а не на непоносими горещини. Що се отнася до „парка“, едва ли е изглеждал толкова цвещу, когато зад пределите на града е върлувала люта зима.

Момчетата властвали в небето и контролирали земната орбита. И накрая някъде допуснали грешка. Какво ли е превърнало Юпитер в малко слънце? Каквото и да е – заварило е Момчетата неподготвени. А в последствие територията на Момчетата е станала обитаема, докато тази на Момчетата се е превърнала в безводна пустиня, нарушавайки създаденото в продължение на десетки хиляди години равновесие.

Корбел се намести отново, после седна. Настоящото бе онова, за което трябваше да мисли...

Три котешки опашки бяха нападнали запасите му от месо. Още щом скочи погледнаха уплашено към него. Корбел понечи да се нахвърли върху тях, сетне се отказа. Животните бяха отделили само суровото месо, а пушеното и печеното не бяха докоснали. Имаше достатъчно и за него.

Не откъсваха очи от него: три змии със сънливи котешки лица, покрити с мека кафява козина с оранжеви шарки. Корбел се усмихна и им махна гостоприемно с ръка. Като че ли го разбраха, защото продължиха да се хранят.

Закуска: изяде един плод, къс пушено месо и си помисли с тъга за чашка кафе. След това се погрижи за огъня. Въпреки възрастта си и последните дни на активна употреба, скалпелът беше остър като бръснач. Наложил се да се отдалечи навътре в гората, за да намери сухи съчки. Почувства се добре от разходката. Десетилетията, прекарани в хибернационната камера, му бяха подействали далеч по-добре, отколкото би могъл да се надява – а и животът сред дивата природа бързо възстановяваше силите му. Взе второто кошче, напълни го с вода от близкото езерце, където вероятно е имало фонтан, отнесе го обратно и го нагласи над огъня.

Отрязал няколко къса месо и ги поставил във водата. Някои от късовете носеха белези от зъбите на котешките опашки, имаше ги и по костите. Докато водата се топлеше, той се отправи да събере корени, за да подправи супата. Картофи и моркови. За съжаление не бе открил нищо, което да напомня вкуса на лука. Добавил малко фасул и експериментално – резен грейпфрут. Разбърка супата с дървена вилица.

Както обикновено, по обед притъмня. Корбел се излегнал да подремне. Твърдата земя го убиваше неприятно. Беше подтиснат и не можеше да разбере защо...

Но изведнъж се досети.

Последният ден на лагерния излет. Беше отслабнал, преместил бе колана с две дупки навътре, нагледал се бе на красиви пейзажи, но пътеките бяха претъпкани с разни досадници и това го изнервяше. И въпреки всичко беше прекарал чудесно. А сега трябваше да се връща на работа...

Мирели-Лира знаеше къде се намира.

Чувстваше се по-здрав от всякога. Можеше да преживее цяла юпитерова година, ако нищо не го убие и тази мисъл се нравеше на туриста в него. Побърканата старица му бе обещала срок от една година, една стара земна година. Каквото и да се криеше зад това обещание, всеки разумен човек би избрал джунглата.

Но може ли човек да оцелее в джунглата отвъд пределите на Сараш-Зилиш? Корбел бе пристигнал в Антарктида в началото на пролетта, или в края на годишния цикъл, равен на дванадесет земни години. След една или две земни години климатът можеше да е далеч по-топъл. Или по-студен.

Защото планетата, на която се намираще, бе запазила наклона на своята ос и се завърташе за двайсет и четири часа. Странно че Момичетата не бяха го променили... но може би бяха привързани към традициите. Още по-странно бе, че не бяха отдалечили орбитата на Земята от постепенно затоплящия се Юпитер. Корбел се безпокоеше само от едно: ако светът стане по-студен, едва ли би оцелял в него без подходящо облекло, а в безконечната нощ би изгубил разсъдък.

Димът от огъня се примесваше с мириса на сварената супа.

Глупаво бе да живее в постоянна тревога. Разполагаше с цяла година. Би могъл да се отправи на изследователска експедиция към далечните покрайнини на града. Като запази лагера си тук. Каквото и да се криеше отвъд пределите на разрушения купол, заслужаваше си да го види. Но не крие ли опасности подобна експедиция? Ами ако се отдалечи твърде много от руините на Сараш-Зилиш?

Една безкрайна ваканция. Имаше нужда от нея. Във втория си живот Корбел Модел II се беше сблъскал с достатъчно шокове от бъдещето, колкото да пометат цял град натъпкан с Алвин Тофлеровци⁵.

Утре, тогава. Ще откара колата до болницата. От там до отвора в купола е съвсем малко. А след това ще навлезе в дивата джунгла,

5. Алвин Тофлер, (1928-), американски журналист и автор на нашумялото футурологично произведение „Шок от бъдещето“ (1970г.) – бел.прев.

въоръжен с копие и с колкото може да носи запас от храна.

Прехвърли част от горящите въглини в металното кошче. После се изтегна на напечената гранитна плоча...

Събуди го топлия дъжд. Претърколи се и се закашля от нахлулите в устата му капки. Огънят беше изгаснал, но може би супата беше готова?

Огледа се и забрави тревогите.

Близко дузина Момчета – едри момчурляци, като група лагерни бойскаути, но обути в нещо подобно на бричове – бяха приклекли в кръг около Корбел и неговия огън. Предаваха си от ръка на ръка сварения бут, който беше почти оглозган и го разглеждаха. Изглеждаха сякаш са тук от часове.

Косите им бяха гъсти – там където имаха коси. Някои бяха черни и къдрави, други прави, спуснати до раменете. Теметата им бяха плешиви, само на челата си носеха пухести кичури. Не обръщаха внимание на проливния дъжд и го разглеждаха усмихнати.

– Трябваше да се досетя – ядоса се Корбел. – Котешките опашки. Опитомени са. Както и да е – той махна с ръка. – Добре дошли в царството на Корбел. Опитайте от моята супа.

Всички до един се намръщиха. Един от тях – дълъг и слаб като баскетболист бавно се изправи. После заговори.

– Съжалявам – сви рамене Корбел.

Момчето заговори отново. Тонът му беше гневен и повелителен – това не беше детски глас, макар да беше тънък и креслив. Ето ги значи прословутите Момчета, безсмъртните, за които му бе говорила Мирели-Лира.

– Не говоря вашия език – повтори бавно Корбел.

Момчето се приближи и го зашлеви през лицето.

Корбел замахна и го удари с разтворена длан в устата. Десният му прав попадна в ребра, вместо в слънчевия сплит, а последвалия ляв напълно пропусна целта. После кръгът се затвори над него.

Спомените му нататък се губеха. Имаше чувството, че са му стъпили на ръцете и краката. Като че ли бяха положили гранитна плоча на гърба му. На гърдите му бе приседнала баскетболната звезда и нареждаше изречение след изречение с разцепената си уста. Произнасяше някоя фраза, после изчакваше, на два пъти зашлеви Корбел и после повтаряше отново. Корбел отвръщаше с ругатни. Лицето му беше изранено.

Високото Момче се надигна от гърдите му и каза нещо на другите. Всички погледнаха намръщено Корбел. Известно време обсъждаха възбудено въпроса, плюейки съгласните като динени семена.

От ударите в твърдата бетонна настилка ушите на Корбел звънтяха. Четири Момчета продължаваха да притискат с телата си крайниците му. Дъждът го блискаше право в лицето. Мислите му бяха замъглени.

Може би го смятаха за изгубил се диктатор? Но Корбел очевидно бе далеч по-възрастен. Или пък... чакай, чакай. Та нали тайната на елексира на безсмъртието е била изгубена отдавна. Значи и диктаторите би трябвало да са измрели от старост. Същата участ, която очакваше и Корбел.

Обсъждането приключи. Четирите Момчета пуснаха Корбел. Той седна и потърка изтръпналите си ръце. Едно от Момчетата зае театрална поза, посочи с пръст земята пред него и кресна нещо неясно и отривистото. На място! А може би: Коленичи! Едно беше ясно, че сега не беше най-удобният момент да побегне.

Високото Момче продължаваше да оглежда замислено Корбел. Останалите се скупчиха около гърнето със супата. Разсипаха я в празни черупки от кокосови орехи. Високото Момче измъкна от пояса си керамична купичка и я предложи на Корбел. Той изчака да се освободи мястото и се наведе над гърнето.

Приседна (чувстваше се като пиян) и отпи от топлата супа. Котешките опашки пълзяха между членовете на племето като нашествие от змии, търкаха се в глезените и получаваха добродушни потупвания. Корбел усети нещо меко и топло да се опира в него. Вдигна ръка и погали една катранено черна котешка опашка. Животното измърка доволно и вибрацията се предаде по ръката му.

Да приемем ли, че Корбел отново е попаднал в плен? Или, запита се Корбел, може би съдбата ме е дарила с водачи из Антарктида? Ако наистина бе така, тогава много проблеми отпаднаха...

3

Солистът запя със своя плътен, сочен тенор. Осем от Момчетата му пригласяха тихо, като изпълняваха най-малко четири различни партии. Петото Момче удряше с къса кост по металното кошче, използвано от Корбел за гърне. Странна и чужда бе тази музика, импровизирана, едновременно сложна и водена от един тъжен, често повтарящ се мотив.

Корбел слушаше зяпнал с уста. Случило се бе тъкмо онова, от което се беше опасявал. За три милиона години човеците бяха станали поинтелигентни.

В нощта след залавянето му, той за първи път опита да развлече околните с песни. От тогава нееднократно бе изпълнявал различни програми – откъси от рекламни песнички, мелодии от филми, народни мотиви и дори цинични песнички, които двамата с Мирабела обичаха да пеят вечер на борда на лодката – песни от преди три милиона години. Но Момчетата ги харесваха.

Едно не харесваха – когато повтаряше някоя песен, която вече бяха чули. Чудеше се за причината, но се стараше да им доставя удоволствие.

„О, компютър нов си купихме, пееше Ктолисп, и с него хич не случихме. Не слуша той какво го питаш, а все повтаря: За мъничките буквички, ръчички малки трябват ти, тъй както с мънички ръчички, ти храниш дребничките мишки.“ Ироничният намек в мелодията бе предназначен за Корбел. Певецът не разбираше значението на отделните думи, но произношението му беше перфектно.

А Корбел бе изпял тази песен само веднъж.

Зад него седеше Момчето, което първо го бе нападнало в онази нощ, преди близо седмица. В известен смисъл той бе водачът. Скатхолц имаше широк нос, плътни устни, гъста вълниста коса, крайниците му бяха въздълги. Ако не беше неестествената бледност на лицето щеше да прилича досущ на някой черен тинейджър.

– Харесва ли ти как пее? – произнесе той на английски – Корбел го погледна стреснато и събеседникът му избухна в смях. – Сега вече знаеш.

– Вие помните всичко. Всичко! Дори цели песни, написани на съвсем чужд език!

– Да. За теб е далеч по-важно да научиш моя език, но въпреки това аз пръв научих твоя. Ето защо. Ти си различен, Корбел. По-стар. Мисля, че си по-стар от всичко.

– Почти всичко.

– Ще те науча да говориш. Всички искаме да чуем твоята история. Стрехих с теб. Знаеш ли защо те ударих? Мислехме, че си някой позабравил правилата на поведение дикт. А ти не знаеше... – Скатхолц внезапно скочи на крака. Застана за миг неподвижно, после се поклони и протегна умолително ръце напред. Накрая ги вдигна пред лицето си, сякаш се пазеше от удар.

– Не раболепствах – подсказа нужната дума Корбел.

– Да, раболепствах. Това е официалната проява на уважение.

Ктолисп продължаваше да пее:

„Експерт компютърен открихме, програмите в компютъра сменихме, не слушаше компютъра какво го питаме, а все ни сричаше: За мъничките буквички, очички малки трябва ти, тъй както с мънички чертички, бележиш малките пчелички.“

Над парка се беше спунал розово-черен здрач. Днес Момчетата се бяха прибрали по-рано. Дните си прекарваха в Сараш-Зилиш и обикаляха из сградите като ято диви птици. Правят се на велики изследователи, мислеше в началото Корбел. Диваци сред руините, които не им говорят нищо.

Но скоро се отказа от тази представа. Две Момчета го отведоха извън пределите на операционната в болницата, докато останалите работеха вътре. Когато най-сетне го допуснаха обратно, неговото импровизирано от манипулаторна ръка копие бе закрепено на мястото си. Ръката функционираше нормално и дори в момента работеше над пациент-манекен.

Не му позволиха да проследи поправката, но му показаха резултатите. Отремонтираха и хладилника в полицейската сграда. В работилницата пуснаха конвейера за производство на „телефонни кабинички“. За негов неописуем ужас, Момчетата наредиха на Корбел пръв да ги изпита. Дори не посмя да им възрази. Друг конвейер ги снабди с баня, напълно оборудвана, включително басейна и сауната. Момчетата възстановиха дори градското осветление. Вечер стените на множество сгради бяха озарени в бледо-жълта светлина. Но други продължаваха да тънат в мрак. Крайният ефект бе доста зловещ – шахматна дъска с размери на голям град.

Живееха като диваци, но по всичко изглежда, това им доставяше удоволствие.

В лагера Корбел се стараяше да работи наравно с другите, събираше дърва за огъня или ровеше коренаци. Дадох му набедрена превръзка, но отказаха да го снабдят с нож, с който да замени копиецо. Все още нямаше ясна представа какво място заема сред тях. Опасяваше се от най-лошото. Бяха прекалено умни. Може би виждаха в него някакво низше същество, или разумно животно.

Имаше нужда от тях. Не само от компанията им. Не можеше да пътува в безопасност, докато не опознае този нов континент.

Момчето продължаваше да реди строфите на песента, а останалите посрещяха думите му със смях.

– Все някой ден ще ми свърши запасът от песни. Няма да е толкова далеч.

Скатхолц сви рамене.

– Няма значение. Ще си тръгнем от тук, когато светлината се появи отново. Ще отидем при други... племена? За да им отнесем вестта, че Сараш-Зилиш е готов за дългата нощ. Ти ще дойдеш с нас.

– Нощ? Дълга нощ ли се задава?

Значи бе кацнал през есента?

– Да. Дошъл си от космоса неподготвен! Така си и знаех. Да, дългият ден приключва, идват кратките дни-нощи, след които ще се спусне дългата нощ. По време на дългата нощ ние се преместваме да живеем в глада. Ловците излизат на лов из околностите, а храната държим в охладителните камери. А през деня живеем както ни харесва.

– И как е там отвън?

– Ще видиш – Скатхолц протегна ръка към минаващата наблизо кошешка опашка и я погали. – Имаме достатъчно време да те научим на нашия език – рече той и премина на езика, който Корбел определяше като момчешки. Корбел нямаше нищо против. Обичаше да учи езици.

На сутринта поеха на път. Движеха се необичайно тихо. Дори се събудиха по едно и също време. Супата, приготвена по рецептата на Корбел, се бе варила през цялата нощ. Изядоха я на закуска в черупки от кокосови орехи. После събраха приборите, дрехите, взеха своите фенерчета и дяланите от дърво оръжия. Едно от Момчетата, албинос със златисти коси, подаде на Корбел парче изсушено месо, увито в кърпа. Сетне потеглиха.

Корбел се пробуди напълно едва след известно време. Въпреки че темпото не беше особено бързо, наложи му се да напегне сили, за да не изостава. Някои от спътниците му отскачаха до близките сгради, после се връщаха на бегом в колоната.

Не бяха диваци. Товарът им се състоеше от най-различни предмети, малко от които се повтаряха: ятагани, мачете, саби, странни инструменти, които не му говореха нищо, всички с грижливо изработени дръжки. Остриетата бяха обгорили във фурната по начина, по който го бе сторил и Корбел. Дрехите им бяха от изключително здрава материя, тънка като коприна. Носеха и миниатюрни фенерчета-запалки, с променлива интензивност на лъча.

Липсваше каквато и да било организация. Но след минути лагерът беше далеч зад тях!

Движеха се по смълчаните улици. Растителността ставаше все по-гъста и не след дълго градът бе погълнат от джунглата. Минаха покрай едно увито в лиани стъбло и Корбел изведнъж осъзна, че това е метална

подпора. Вдигна глава и забеляза част от стената на стария купол.

Джунглата ги даряваше с плодове: дребни портокали, хлебни плодове, кокосови орехи. Хранеха се в движение, черупките от орехите събираха, а старите изхвърляха. Разговаряха помежду си, но Корбел не разбираше нищо.

Вървеше някъде по средата на колоната, мястото си бе избрал сам. Странно, колко здраво се чувстваше старото му тяло! Може би болките щяха да се появят на сутринта. Но днес беше в отлична форма. Струваше му се, че е следотърсач, повел своята група из джунглата. Само да не забравя за истинското си положение.

Три часа непрестанно движение... нещо ставаше отпред, като че ли се зараждаше спор. Скатхолц и едно друго Момче размениха остри изпълнени с омраза думи.

Снощният певец се присъедини към тях. Ктолисп беше едър здравеняк, подобно на Скатхолц имаше негърски черти и бледа кожа. Кресна нещо на двамата и те замлъкнаха.

Ктолисп се огледа, намръщи се и посочи с ръка. Останалите поеха в указаната посока. Откриха малка поляна, оградена от ниски храсти. Корбел втренчи неразбиращ поглед, докато Момчетата се подредиха в кръг, а Скатхолц и неговият съперник пристъпиха вътре.

Какво беше това, дуел? Двамата захвърлиха дрехите си и ножовете. После започнаха да се обикалят като борци. Противникът на Скатхолц нанесе удар с крак в областта на сърцето. Дангалакът отскочи назад... и онова, което последва бе твърде бързо за да го проследи. Юмурици и удари с крака се разменяха с убийствена сила, сключена хватка, разбита мигновено с лакът в окото, Скатхолц подскочи във въздуха, падна и използва близкия храст за прикритие, противникът му изгуби равновесие, но след секунда отново зае бойна позиция. Всичко приличаше на някакъв дяволски танц! Но Скатхолц очевидно избягваше да стъпва на ударения крак, а другият се движеше все по-бързо. Всеки момент боят щеше да приключи.

Скатхолц нанесе удар в лицето. Другият парира и се приготви да отвърне.

Ктолисп изкрещя някаква команда.

Противникът на Скатхолц, с окървавено лице, се поклони бавно, после се изправи.

Останалите също се надигнаха и незабавно поеха на път. Някой вдигна тежката раница на Скатхолц. Захилен до уши, неговият противник триеше кръвта от лицето си.

Късно следобед Скатхолц произнесе две думи, които Корбел успя да разпознае. Думите бяха: „Спрете приказките“.

Така и стана. Продължиха да вървят в неестествена тишина.

Скатхолц изостана назад докато се изравни с Корбел. После прошепна едва чуто на момчешки:

– Вървиш твърде шумно.

– Нищо не мога да направя. Крием ли се от нещо?

– От вечерята. По-рано беше твърде рано. Не искаме да носим толкова дълго храната. Ако забележиш някакво движение, кажи ми.

Корбел кимна. Не очакваше да забележи нещо. Щяха да изминат месеци, преди очите му да се сдобият с остротата, която притежаваха Момчетата. А и територията наоколо им бе позната. Зорките индианци са виждали неща, недостижими за погледа на белия, но само в своите земи.

Две Момчета предадоха багажа си на останалите и потънаха в гората. Корбел ги изгуби от поглед... а малко след това се разнесе странен и ужасяващ звук, като от крещящ за помощ кларнет. В същия миг Момчетата изоставиха пътеката и се прилепиха към околните дървета.

Ужасеният кларнет се обади от по-близо. Чу се шум от чупещи се клони. Какво ли щеше да се покаже? Чудовище с многобройни пипала, далече потомък на доведен от звездите пришълец?

И чудовището наистина изскочи от гората. Беше ранено, от предните му крака струеше кръв. Момчетата се втурнаха след него, най-отпред ловците, след тях и останалите. Ловците се стараеха да удрят в краката.

Слон-бебе!

Корбел дотича тъкмо на време, за да присъства на кончината му. Беше по-скоро хладнокръвно убийство, от което стомахът му се преобърна. Когато се пребори с отвращението приближи се, за да огледа трупа. Животното имаше сбръчкана кожа, с многобройни белези от стари удари. Беше си съвсем зрял екземпляр, само дето не надвишаваше метър и половина на височина.

– Мога ли да помогна? – обърна се Корбел към Скатхолц.

– Не те бива за касарин. А и не мога да ти позволя да докосваш нож. Ти не си дикт, Корбел. Не си нещо, което да познаваме.

– Днес не убих никой – искаше да прозвучи като шега, но знанията му по момчешки бяха недостатъчни, за да придаде на фразата подобен оттенък.

– А утре? – попита сериозно Скатхолц. – Може и да се забавляваш, но ако греша, някой ще изгуби живота си. Разбираш ли за какво говоря?

– Ще се науча да разбирам – осъзнаваше добре, че Скатхолц преднамерено се опитва да говори опростено.

– Виждал ли си и друг път чкинт?

– Това е слон. По мое време слоновете бяха доста по-големи. – Опита се да покаже с ръка. Чудеше се как ли са се появили слонове в Антарктида. Едва ли са ги пренесли за добитък. Може би са избягали от зоологическата градина...

Скатхолц го гледаше със съмнение.

– В морето наистина има по-големи чудовища, но как е възможно такова огромно животно да обитава сушата? И все пак... Все се питам, защо краката на слона са толкова дебели. Значи тялото им е било по-едро?

– Да. Пък и краката тогава бяха още по-дебели. Слонът беше най-голямото животно на сушата. Преди пет милиона години... – раздели ги на дванадесет юпитерови – е имало и по-големи животни. Открихме костите им заровени в земята.

Скатхолц се изсмя недоверчиво и си тръгна.

Поеха на път едва след като разчлениха тялото на убитото животно. На Корбел се паднаха няколко ребра, наложи се да забави темпо. Накрая някой се смили над него и го освободи от непосилния товар.

Гората свърши.

Пред тях се простираше прерия, покрита с полошваща се жълтеникаво-червена трева. Слънцето беше като сребриста рязка зад хоризонта. Ярко-розовият диск на Юпитер тъкмо изгряваше.

Тук построиха нощния лагер. За пръв път в живота си Корбел яде печено слонско. Беше твърде изтощен за да попее преди вечеря. Някой се зае да разказва дълга история – беше Крайхайфт, с ориенталските очи и блестящата гарванова коса – а останалите го слушаха съсредоточено. Корбел неусетно заспа.

През целия следващ ден пресичаха червената прерия. Корбел стигна до извода, че тревата е далечен потомък на пшеницата.

– Кой я е засадил? – попита той Скатхолц, но другият се изсмя в отговор.

Но пшеницата трябваше да бъде засята, нали? Може би това растение е с променени гени. Четири от мутиралите котки продължаваха да живеят с племето. Носеха ги на смени, навити около вратовете си. Пшеница, която расте сама би била безценно откритие. Далеч по-ползотворно от котки без крака.

От време на време сред житата претичваха кенгура и щрауси. Бяха

невероятно бързи и много предпазливи. Веднъж зърнаха самотен мъж въоръжен с копие, далеч напред, бледа фигура, спуснала се да преследва бягащия щраус. Когато наближиха мястото и двамата бяха изчезнали.

По-късно през същия ден Крайхайфт откри следи от нещо доста по-едро. Племето пое по следата. По залез забелязаха плячката – едра, полюшваща се маса, която тичаше пред тях на четири крака.

Мечка. Кожата ѝ беше съвсем гола и жълтеникава, ако се изключеше гъстата бяла грива. Гола полярна мечка? При това със същите размери. Животното се нахвърли върху ловците, опитвайки се да ги разкъса с огромните си нокти. Но срещу него беше Номо superior пращящ от здраве и сила. Момчетата се носеха в странен танц около мечката и от време на време нанасяха безпогрешни удари. Животното продължи да се съпротивлява дълго след като бе изгубило смъртоносно количество кръв.

Същата нощ се гошаваха с мечешко месо, докато котешките опашки обикаляха край огъня. Юпитер грееше с пълна сила в небето – оранжев и обвит с пръстени.

Корбел дремеше с пълен търбух, когато Ктолisp приседна край него. Заговори му бавно като внимателно оформяше всяка дума.

– Ще пееш ли тази нощ?

– Може би.

– Както решиш. Какво толкова странно видя в пшеницата?

– Пшеницата, която отглеждахме ние, не растеше без помощта на човека.

– И аз като Скатхолц трудно разчитам лицето ти. Знаеш ли, ще ми бъде мъчно, ако те загубим.

– Защо да ме губите?

Момчето вероятно мислеше за диктаторите, които рано или късно умират.

Не. Ктолisp имаше пред вид нещо друго.

– Ще те изгубим, когато срещнем диктите.

Корбел не бе предвидил тази възможност.

– И колко дни ми остават?

– Четири. Пет, ако спрем някъде да се позабавяваме. Диктите ще ти харесат, Корбел. Те са мъже и жени, а сред тях живеят и бъдещите Момчета. Обитават един град и земите наоколо, но не са достатъчно умни, за да върнат живот на машините. През деня ние поправяме онези неща, които се повреждат през нощта.

– Не са достатъчно умни? Та нали са същите като... вас. Мозъците

им поне, трябва да изградени по същия начин.

– Имат мозък, веществото в черепната кутия и то не се отличава от нашето. Но нямат достатъчно време. А ние не ги учим как да поправят машините. Те пък не живеят толкова дълго, че да се научат сами, а опитат ли се без да разбират, обикновено повреждат машините и тогава ги наказваме. Ето защо предпочитат да живеят в техния град. Но имат нужда от нас. Знаем къде да ги намерим. Трябва да знаем, защото от тях получаваме нови Момчета за племето.

– А каква е съдбата на... децата, които не са Момчета?

– На момчетата? Порастват. Някои от момчетата също. Избираме само най-добрите, най-умните, силните, по един от всяко племе, за по една година, а после ги изпращаме обратно на диктите. Не правим с тях онова, което им позволява да останат същите завинаги.

Значи планирано отглеждане на превъзхождаща раса. Корбел отвърна:

– Сигурно жените са доста повече от мъжете.

– Това харесва ли ти? – Ктолисп се ухили.

Езикът му се заплете от яд.

– Ти... ти се шегуваш! А аз скоро ще умра от старост! Не мога да правя повече Момчета!

Още преди Корбел да си поеме дъх, Ктолисп го сграбчи за косата и измъкна ножа си. Замахна – отрязва кичур дълга коса и я размаха пред очите му.

– Можеш да излъжеш само някое новородено. Ние сме обидени. А как ще обясниш това?

Кичурът бяла коса беше тъмно кафяв в основата, близо до корена.

Корбел се облещи.

Племето го наобиколи. Вероятно бяха чули спора. Да, всички имаха обиден вид.

– Нито един дикт няма такава коса – заяви Скатхолц. – открил си тайната на диктите, която позволява да живееш толкова дълго, колкото Момчетата. Чували сме за нея от легендите. Трябва да узнаем как се постига това.

Корбел почувства, че в миг всички познания по момчешки са се изпарили от главата му. Той изкрещя на английски:

– Нямам и най-малка представа!

Ктолисп го зашлеви.

Корбел направи жалък опит да се предпази.

– Чакайте, чакайте. Прави сте, сигурно съм открил безсмъртието на

диктаторите. Просто не знам как е станало. Може би е било нещо в храната. Диктаторите са имали задълбочени познания по генно инженерство. Създали са котешките опашки и дивата пшеница. Може би тайната им се крие в някое растение, нещо, което се среща в пределите на Сараш-Зилиш. Слушайте, та аз дори не знаех, че е станало! Не мога да видя собствената си коса!

Скатхолц махна с ръка на другите да отстъпят.

– И не си почувствал завръщащата се младост?

– Мислех, че... привиквам към трудния живот. Прекарах близо сто и трийсет години в хибернационна камера... мои години, не ваши. Нямах и най-малка представа какво влияние би оказало това на организма ми. Знаеш ли, има една старица, която е претършувала всички градове на света за да открие тайната на безсмъртието. Ако тя не я знае, откъде ще я знам аз?

– Не сме чували за подобна старица. Добре, Корбел. Разкажи ни своята история. Но не крий нищо.

Допреди малко му се спеше. А сега целият трепереше от страх, но и от умора. И в това състояние трябваше да разкаже историята на своя живот. Всеки път, щом си поемаше въздух, Скатхолц изстрелваше дълга концентрирана тирада, превеждайки чутото.

Да разказваш на тези диваци за черната дупка в центъра на галактиката се оказа по-лесно, отколкото си мислеше. Изморително бе да разкрива тази тайна на Мирели-Лира. Непрестанно го разпитваха за подробности, които Мирели-Лира бе счела за маловажни, за тях беше неразбираема нейната липса на интерес.

Въпроси. С какво се е хранел? Пиел? Дишал? Може би безсмъртието се е криело във ваната, в град Едно? Дали трябваше да споменава и фонтана на Младостта... но не, диктите също бяха използвали ваната...

Зазори се, а Корбел не спираше да говори.

– Може би е било нещо в храната – предположи той. – Какво ли не опитвах. Плодове, орехи, корени, месо. Дори в супата – искам да кажа, комбинацията от различни подправки, обработени на огън. Добре де, може и да е от водата във фонтана.

Скатхолц се изправи и се протегна.

– Ще открием. Когато се върнем в Сараш-Зилиш, ще вземем с нас един дикт. Да тръгваме ли?

– Да тръгваме? – Корбел видя, че другите Момчета си събират багажа. – О, моля ви! Залитам от умора!

– По-силен си, отколкото си мислиш, Корбел. Старостта те е

подминала.

Поеха на път.

Покритата с пшеница прерия сякаш беше безкрайна. Следващия лагер построиха рано, веднага щом спря следобедният дъжд. Корбел се просна на влажната земя и заспа като пробит.

4

Събуди се рано. Една котешка опашка се беше сгушила на гърдите му, привлечена от топлината, и тихичко мъркаше. Боляха го всички мускули.

Огънят беше угаснал. Юпитер, бял с червеникав сърп по края, светеше в нощното небе.

Отново загазих, помисли си той. Ама че изненада. Всички на този свят търсят тайната на безсмъртието, уверени са че аз я знам и наполовина са прави. Защо им е потрябвала на Момчетата? Може би за да я унищожат. Тя е онова, което най-вече ги отличава от диктаторите...

Спусна ръка и погали котешката опашка. Тя се сви на коляното му и продължи да мърка.

Каква ли е тази тайна? Ако е нещо в храната, намерил съм го в Сараш-Зилиш. Всичко с което се хранех в град Четири ми го даде Мирели-Лира. Ами ако е еликсирът е различен за мъжете и жените? И мъжкото безсмъртие не оказва влияние на женското? Не мога да го повярвам.

Значи, нещо в парка крие в себе си тайната. С какво ли се е хранела тя, докато е претърсвала Сараш-Зилиш? Момчетата се хранят почти изцяло с плодове – вегетарианците не ядат месо – но тя ми даваше и от двете. Насекоми? Не ям насекоми.

Ако можех да я отведа в Сараш-Зилиш, тогава щях да узная. Щях да я наблюдавам. Да видя какво яде.

Звездите през тази нощ грееха ярко. Някои от тях бяха обагрени в червено и не мъждукаха – луните на Юпитер. Момчетата се бяха разпрострели надалеч от лагерния огън. Часовоят погледна към Корбел, когато той приседна. Беше Крайхайфт, единственото Момче с бяло в косите си.

Нощта бе изпълнена с тежки аромати – на влажна земя, трева, мирис на потни немити отдавна тела, на разложено от месото, което Корбел бе забравил да вкуси. Изведнъж почувства глад. А сетне го завладя

въодушевление.

– От какво, по дяволите, се оплаквам? – прошепна той. Котешката опашка спря да мърка и се заслуша. – Та аз съм млад! Каквото и да стане, ще надживея онази кучка! Би трябвало да танцувам по улиците, ако можех да откроя улици.

Отново млад! За втори път. Да можеше само да узнае как е станало, щеше да остане млад до края на живота си. Мечтата на всеки. А дори и да не успее – усмивката изчезна от лицето му. Ето че му предстоеше половин столетие, в което трябваше да бди над живота си, под непрестанната заплаха да попадне в ръцете на Норна. И ако не не й покаже Дървото на живота, тя ще го погуби.

Нещо със странен вкус? Всичко тук имаше странен вкус. Променена бе дори и почвата. Три милиона години на промени.

А изглеждаше толкова просто. Безсмъртие? При това получено със сока на някой плод? Или пък го е вдишал, като марихуана, заедно с дима на някое пламнало дърво, претърпяло генетични промени.

– Корбел. Харесва ли ти изгрева?

Корбел подскочи уплашено. Часовоят го бе доближил съвсем безшумно. Настани се удобно до него. На бледата светлина идееща от Юпитер, в косите му проблясваха светли кичури. Корбел неведнъж се бе удивлявал на неговите грациозни движения: Крайхайфт, който палеше огъня, Крайхайфт, разказвачът.

– На колко си години?

– На двайсет и една – отвърна Крайхайфт.

– Толкова стар – прошепна Корбел. Юпитерови години. – Все се питам, защо ти не си водачът.

– Колкото си по-стар, толкова по-лесно се измъкваш от това бреме... и схватките, които са неразделна част от него. Скатхолц може лесно да ме победи. Бойното умение също си има граници. Човек се ражда със строго определени възможности.

– Ясно.

– Корбел, мисля че открих твоя космически кораб.

– Какво?

– Ето там – Момчето сочеше с ръка ниско над хоризонта, където последните звезди блестяха в сиво-черната зора. Едно от тях беше малко по-розово. – Прилича на луна, само че не се движи. Това ли е твоят космически кораб?

– Не. Не зная къде е отлетял моят звездолет. Но „Дон Жуан“ не беше с такава форма. По-скоро приличаше на копие.

Крайхайфт го погледна изненадано.

– Тогава какво е това? Виждал съм да блести по странен начин. Не се движи и всяка нощ става все по-ярко.

– Бъркотия царя в цялата планетна система. Нямам представа какво е. Може би е следващата планета след Юпитер.

– Жалко, искаше ми се да е твоят космически кораб – рече Крайхайфт. Отново присви очи и се зае да изучава блестящата точка. Като омагьосан...

Котешката опашка се плъзна от крака на Корбел и изчезна сред житата. Последваха я още две плъзящи сенки.

Внезапно се разнесе котешки писък, а после дрезгав, нисък рев.

– Тревога! – изкрещя Крайхайфт.

То изскочи от житата и се хвърли право към гърлото на Корбел. Беше едро колкото голямо куче. Корбел се метна встрани. Зърна острието на копие, което се заби право в раззинатата паст на животното и в следния миг Момчетата го наобиколиха. Чудовището се оказа миниатюрен лъв с великолепна царствена грива. Издъхна след няколко секунди. Може би още първото копие го беше убило.

Корбел се изправи разтреперан.

– Женската може да е наблизо.

– Да – кимна Скатхолц и се присъедини към другите, които разчистваха околността. Останал сам, без копие, Корбел не смееше да мръдне.

Призори помогна на Момчетата да запалят огън. Едва по-късно узна причината, когато други четири Момчета донесоха няколко едри шраусови яйца. Поставиха яйцата върху въглените, внимателно отрязаха върховете и разбъркаха съдържанието им с дръжките на копията.

Пържени яйца! Но без кафе.

Когато над хоризонта се появиха първите лъчи на слънцето, Корбел излезе от лагера да се поразтъпче. Изпомачканата трева напомняше за снощната драматична случка, но малко по-късно си спомни за друга сцена – Ктолесп, стиснал в шепата си кичур бели коси с кафяво на края. Ех, да имаше огледало! Чувстваше се като техен роб, или нещо по-лошо. Но беше млад! И имаше шанса да остане такъв за дълго време.

Изкатериха скалист, безжизнен хълм и се спуснаха по отсрещната, полегата страна. Скатхолц застигна Корбел и пое редом с него. След известно време произнесе на английски:

– Какво знаеш за Момчетата?

В езика на Момчетата имаше отделна дума за момиче-дете и друга за жена-дикт. Имаше и трета дума – Момиче, която носеше в себе си

различен смисъл.

– Мирели-Лира ми разказа малко за тях – отвърна Корбел. – В началото между Момчетата и Момичетата е съществувало равновесие на силите, но с течение на времето е било нарушено.

– Ако се съди по разказа ѝ, Момичетата се управлявали Момчетата, така както те са се разпореждали с диктите.

– Не съвсем. Погледни по-внимателно на нещата. Момичетата са властвали в небето, могли са да преместят света. Освен това са управлявали и климата. В състояние са били да решат на какво разстояние трябва да се намира планетата от слънцето. Дори са я преместили, когато слънцето е станало прекалено горещо.

А Момчетата са управлявали диктите. В тяхна власт е било да спрат раждането на момичета. – Какво интересно хрумване. – Сама по себе си, тази власт не е нищо в един пренаселен свят, където всеки очаква да живее вечно и...

– Но нашата земя беше плодородна! Така се казва в легендите!

– Така е. Сега, да погледнем на въпроса от другата страна. Да предположим, че Момчетата са позволили на диктите да се размножават като зайци – с неимоверна скорост. Избивали са момичетата-деца, а малките момчета са скривали. Момченцата пораствали. Дарявали ги с еликсира на безсмъртието – стига да са послушни. С течение на времето създали армия. И тогава нападнали.

Постепенно се спускаха в равнина. Но далеч пред тях се виждаха нови хълмове. Скатхолц помисли известно време, сетне промърмори:

– В легендите не се споменава нищо подобно.

– Защото не се е случило. Момчетата не са били в състояние да изхранват подобна армия. Така равновесието на силите се задържало десет, или двайсет хиляди години.

– Май започвам да разбирам. Не съм привикнал да разсъждавам по този начин. И какво е станало после? По някакъв начин Момичетата са изгубили контрол.

– Сигурно. Климатът?

– В легендите се споменава за голямо затопляне на времето. Когато в земите, които обитаваме сега, за пръв път се появила растителност, Момичетата опитали да сложат ръка на тях. Периодът на разтопяването съвпаднал с времето, когато Момичетата били станали твърде горделиви. В гордостта си, те изгубили една луна и с тази луна изгубили и силата си.

Корбел се засмя.

– Изгубили една луна? Хей, доколко може да се вярва на тези приказки... след сто хиляди години?

– Ние живеем дълго. И помним добре. Може и да сме забравили някоя подробност, но не добавяме нищо измислено.

Поеха нагоре по следващия хълм. В далечината Корбел забеляза още една верига от разхвърляни, сякаш разтопени от огромна температура скали.

– Луна значи. Звучи ми някак глупаво, и все пак... Пирса спомена, че луните на Юпитер били с изместени орбити, но в това няма нищо странно, след като в близост до тях се е появило ново космическо тяло. Освен това спомена, че Ганимед е изчезнал.

– Ганимед?

– Най-голямата луна. По дяволите, май разбирам какво е станало.

– И казваш, че слънцето е твърде горещо, а също и цар Юпитер.

– Не само това – променен е климатът на планетата – допълни Корбел. – Май всичко е свързано с тази промяна на климата. Тя е нарушила равновесието на силите. А след това Момчетата са избили Момичетата.

– За тази война има много легенди. Оръжия, със силата на метеоритни удари! Виж, Корбел, някои от тях са били употребявани и тук – Скатхолц махна с ръка наоколо.

Бяха се спуснали в просторна падина с форма на чиния, широка поне няколко мили, очертана по края с разтопени скали.

– Почакай малко – рече Корбел. Той захвърли багажа си и се изкатери на близкия скалист блок, изграден от някакво подобие на изкуствен материал. На върха на блока се виждаше огромна равна вдлъбнатина с формата на „Z“ – останки от подпорна колона.

– Това са били сгради – заяви той. – Тук трябва да е имало град на Момчетата.

– Когато бях млад мечтаех да боравя с оръжия, равни по мощ на тези – извика Скатхолц и се ухили. – Сега се прекланям пред онова, което са направили с климата. Но все пак, ние унищожихме Момичетата.

– Но и те не са ви останали длъжни. – Корбел се спусна от разтопената сграда. Затичаха се за да застигнел колоната.

– В легендите се твърди, че накрая те са ни победили – подхвърли Скатхолц. – Така и не можах да разбера тази част.

Известно време Корбел и Скатхолц крачеха мълчаливо. Наоколо Момчетата разговаряха оживено. Наближаваше обедно време, още беше рано да се отправят на лов. Далеч пред тях се носеше огромен кафяв килим: хиляди прерийни животни, подплашени от глъчката, която

вдигаше племето.

– Скоро ще стигнем границите на голямата вода – обяви на момчешки Скатхолц. – На един ден път сме от нея. Думата е... – Корбел научи думите за бряг и море. – В близкото селище ни чака приятна изненада. – Скатхолц употреби още една непозната дума. – Не мога да я опиша. Но ни чака работа.

– Добре. – В младежките си години Корбел ненавиждаше физически труд. Но пък колко приятно бе отново да чувства силата на собствените си мускули. – Защо разговаряме на английски? – попита той.

– Защото трябва да те опозная. Трябва да знам кога разказваш измислици.

Корбел предпочете да не възразява.

– Все си мисля за котешките опашки – каза той.

– И какво толкова има да мислиш?

– Ами, те се разпореждат в Сараш-Зилиш. А по тези места са още по-едри и страшни. Как живеят?

– Докато срещнат смъртта си в лапите на някой хищник. Приятно е да ги държиш наблизо. Всъщност, всичко умира, рано или късно. Освен Момчетата.

– А има ли котешки опашки сред диктите?

– Не. Никога не оставяме на диктите котешки опашки.

– Защо?

– Просто не го правим.

Корбел реши да остави тази тема. Имаше и други въпроси, които все още не смееше да зададе, но бе решил да открие отговорите с течение на времето. Например, грижливо ли охраняваха възрастните.

Селището на диктите щеше да е второто място, където Мирели-Лира би го потърсила. Не биваше да остава задълго. В мига когато зърне потъмнелите му коси, тя ще пожелае да узнае от него тайната на безсмъртието.

И може би той ще успее да ѝ я съобщи. Остава само една малка проверка... която ще извърши внимателно! Не желаше Момчетата да отсекаат Дървото на живота!

5

По обед стигнаха селището – странна смесица от примитивизъм и футуризм. В самия център, на площада, в полукръг бяха подредени

вани, същите като онези, които бе забелязал в град Едно край брега. На свой ред ваните бяха заобиколени от пръстени колиби и хамбари. Отделните колиби се отличаваха в изработката си, но като цяло селището имаше приятен изглед.

Корбел започна да схваща смисъла на всичко това. В старите работилници Момчетата създаваха определен тип сгради, които биха могли да използват за конкретни цели. При това векове наред. Съвсем различни подбуди ги караха да създават собствени селища, в които влагаха своето умение и изобретателност. Корбел не се изненада, когато Крайхайфт заговори от името на племето и го нарече „племето на Крайхайфт“. Онзи, който отвърна на поздрава беше човек с властна осанка, а в златистите му коси се виждаха сивкави кичури.

Работеха целия следобед. Няколко Момчета от селището дойдоха да наглеждат работата им и ги подканяха с кресливи викове. Корбел и племето на Крайхайфт използваша примитивни на вид сърпове за да жънат житото, сетне го връзваха на вързопи и го отнасяха на селския площад, докато там се натрупа огромна купа и местните Момчета дадоха знак, че са доволни.

След края на работния ден Момчетата побързаха да си разпределят ваните. Корбел зачака реда си с растящо нетърпение. После се постара да премине през пълната освежителна процедура – първо вана с гореща вода, после сауна и обратно във ваната, която, дори беше оборудвана със система за подаване на мехурчета. Едва по тъмно излезе от ваната. Вечерята беше започнала.

„Изненадата“ обещана от Скатхолц, се оказа хляб. Поднесоха им няколко различни вида, освен това имаше заешко задушено. Корбел не пропусна да опита всички видове хляб. Вкусът на тестото пробуди в него тъжни спомени. Очите му се навлажниха, когато Ктолisp приключи корбеловата версия на „Отровени гълъби в парка“.

Но дори хлябът го изненада по-малко от „телефонните кабинни“ в края на редицата от вани. И когато Крайхайфт поде един от любимите си разкази, Корбел потърси Скатхолц и го прояви любопитство за целта на монтираните кабинни.

В отговор другият се ухили.

– Да не мислиш да ни изоставиш през прилатсил?

– Не съвсем.

– Разбира се. Е, правилно си предположил. Това селище заменя зърното за различни продукти с много други подобни селища по цялата планета.

– Не знаех, че прилатсил има такъв голям обхват.

– Земите, които обитаваме са покрити с гъста мрежа от прилатсил. Нима смяташ, че когато възникне спешна задача ще тръгнем да я решаваме пеша? Гледай тук – Скатхолц очерта в праха границите на Антарктида и вътре нещо като символа на мира. – Създадена е цяла верига от прилатсил, която се използва само в случай на необходимост. От времето на Момичетата е била използвана само четири пъти... според легендите. Стараем се да я поддържаме в пълна изправност.

Каквито и въпроси да имаше, Корбел ги запази за себе си. Надяваше се, че няма да се наложи да използва прилатсил. Очевидно ги охраняваха добре.

Когато на сутринта племето пое на път, всеки бе пхнал самун хляб в раницата си. Осъществиха и размяна – трима от племето на Крайхайфт останаха в селището, срещу трима от местните, които се присъединиха към тях. Всичко стана без много шум и Корбел трябваше внимателно да се вглежда в лицата на присъединилите се, за да се увери в случилото се.

Не след дълго пшеницата остана зад тях. В продължение на двадесет мили местността се спускаше надолу и накрая ги погълна мъгла. Наоколо растяха само диви храсталаци. В дясно от пътя им се виждаха неясни островърхи очертания, сред иначе безжизнената плоска равнина.

Понякога природата създаваше сама илюзията за изкуствен характер на своите образувания. Но все пак, Корбел реши да попита.

– Изкуствени са, наистина – увери го Скатхолц. – И преди съм ги виждал. Имам известни предположения за произхода им, но... искаш ли да погледнем от близо? Някои хора от племето не са ги виждали.

Колоната изви встрани. Странните очертания се приближиха. Някои лежах на една страна, други изглеждаха разрушени. Най-близката фигура се издигаше право нагоре върху своята тясна, но солидна основа. Племето се събра пред масивната извита стена, която се губеше високо над главите им.

– Кораби – промълви Корбел. – Прекарвали са хора и различни неща през водата. Какво ли търсят толкова далеч от океана? Може би някога океанът е стигал дотук?

– Да... може би. А когато планетата се е затоплила, водата в океана се е изпарила. Какво според теб са пренасяли?

– Трудно е да се каже. Да опитаме ли да влезем?

Крайхайфт посегна към колана и откачи миниатюрното фенерче. Нагласи нещо в дръжката и го насочи към ръждясалия корпус.

Металът пламна. Крайхайфт премести лъча така, че да очертае кръг.

Разтопеният метал потече навън. Последваха го тонове кал. Момчетата изкатериха калния хълм като се шегуваха по между си и Корбел ги последва.

Корпусът се оказа огромен по размери контейнер. Корбел се оглеждаше учуден. Подуши с нос, но не долови мириса на нефт. Нямаше и следа от друг товар. Какво са прекарвали? Нещо екзотично, например плодородна почва за гладуващите антарктически градове?

Но още по-голяма бе изненадата му, когато се изкатериха на палубата. Мачти! Нямаше никакво свободно място за екипаж. Само издигащи се нагоре мачти, спомен от епохата на ветроходните съдове, и безброй кабели, които се събираха в надстройката на носа. А вътре бяха машините, контролното табло и компютърът.

Корпусът изглеждаше добре запазен, а мачтите бяха непокътнати от времето. Ала изминалите хилядолетия бяха оставили своя неумолим отпечатък върху компютъра, превръщайки го в развалина. Жалко. Трябва да е бил голям колкото компютъра на „Дон Жуан“, в който обитаваше съзнанието на Пирса. Сигурно би могъл да им разкаже много интересни неща.

Продължиха да вървят в мъглата и тя ги погълна.

След известно време Корбел чу странен, приглушен грохот, който в началото не разпозна. После, изведнъж, пред тях се ширна океанът. Вълните се разбиваха в скалистия бряг.

Спряха да отдъхнат. Някои се отправиха да събират дърва за огъня, а три Момчета навлязоха сред вълните с копия и въжета. Водата изглежда не беше никак студена. Корбел са чудеше каква ли острозъба плячка ги дебне във водата.

Две от тях се върнаха. Заплуваха към брега, опънали въжето зад тях и когато излязоха на камъните, те се отпуснаха, дишайки тежко. Останалите напрегнаха мишци и затеглиха въжето. Уловът се съпротивляваше отчаяно, но когато най-сетне го изтеглиха на сушата, оказа се шестметрова акула. Третото Момче така и не се появи.

Корбел не можеше да повярва на очите си. Как е възможно хора дарени с безсмъртие, да са толкова небрежни към своя живот?

Мака и очевидно подтиснати от загубата, Момчетата не извършиха никаква прощална церемония. Тази нощ Корбел яде само хляб. Не можеше да погледне към голямата акула. Присъствал бе, когато ѝ разпориха стомаха.

Лежа дълго, с отворени очи, премисляйки отново случилото се. Беше видял старостта, после младостта и годините на зрелост, и всичко това объркано, лишено от естествена последователност. Ако имаше късмет, би могъл да остане млад завинаги. Борил се бе за своя живот, беше се озъбил дори на могъщата Държава, никога не се беше предавал, каквото и да ставаше около него.

Може би те са уморени от дългия живот?

Корбел не се съмняваше, че поискат ли, Момчетата биха могли да построят машини, с които да ловят акули. Работилниците, които поддържаха в изправност, и които бълваха еднотипни кабинети, бани и спални, бяха само признак на тяхната духовна леност, но също и на брилянтната им интелигентност. Тогава защо беше необходимо да влизат в ръкопашен бой с акулите? Традиция? Мъжественост?

На сутринта Момчетата бяха жизнерадостни както обикновено, а същия ден следобед стигнаха при диктите.

СЕДМА ГЛАВА ДИКТАТОРИТЕ

1

Град Шест, Диктаград, се показва на хоризонта като плътна сянка край бреговата линия. Когато приближиха Корбел забеляза, че градът е обкръжен от висока стена, зад която се издигаше само една централна сграда, с многобройни прозорци. Диктаград бе обърнал гръб на приближаващите се Момчета.

Едва когато заобиколиха стената, Корбел видя лицето му. Диктаград се състоеше от една единствена сграда, висока четири етажа и дълга половин миля. Приличаше на луксозен хотел. Фасадата ѝ бе обърната на север, към океана и слънцето, и беше обсипана с тераси, прозорци и арки. Ниска стена отделяше града от океана, над нея се издигаха короните на дърветата. Вътре имаше градина.

Диктите излязоха да ги посрещнат през арковидната порта в стената на градината. Събра се многолюдна тълпа, която ги очакваше мълчаливо.

Диктаград нямаше свой купол. Вероятно е бил построен след като Антарктида се е превърнала в обетована земя, а океаните са отстъпили зад континенталния шелф. Пясъчните крайбрежни дюни са били покрити с плодородна почва, а високата стена е предпазвала градината от силни ветрове. Рибата от морето и плодове от градината – вероятно това са единствените източници на храна на мили наоколо.

Трудно ще е да напуснеш подобно място, помисли си Корбел.

Наближиха групата и Корбел забеляза само неколцина мъже сред близо стотината жени. Когато Крайхайфт пристъпи напред всички се поклониха.

– Дойдохме, за да поправим машините ви – обяви Крайхайфт. – И да отведем с нас вашите деца-момчета.

– Добре – отвърна един от мъжете. Имаше побеляла брада и дълга до раменете бяла коса, съвсем чиста и къдрава. Той се изправи и останалите последваха примера му... и Корбел беше дълбоко впечатлен от тяхната физика и достойнството, с което се държаха. Не приличаха на роби, дори поклоната бе само форма на поздрав. Корбел се запита, какво

ли щеше да стане, ако се бе поклонил по същия начин в онзи далечен ден, когато Момчетата го откриха в Сараш-Зилиш. Сигурно щяха да го сметнат за беглец и да го убият.

Диктите не откъсваха погледи от Корбел.

Крайхайфт забеляза това. Последва дълга реч, гласът му ехтеше надалече. Корбел не можа да проследи всичко, но му стана ясно, че Крайхайфт предава накратко неговата историята. Космическият кораб, дългото пътуване, някакви сложни изрази, които вероятно бяха свързани с относителността и сгъстяването на времето, бягството от Мирели-Лира... без да се споменават мотивите на побърканата старица. Нито дума и за елексира на диктите. Корбел бе уверен в това, очаквал бе с нетърпение да чуе нещо по въпроса.

Старецът слушаше внимателно и от време на време избухваше в смях. Очевидно се забавляваше чудесно. В края на разказа той пристъпи напред и каза:

– Добре дошъл в нашата обител, Корбел. Очевидно имаш интересни истории, които да ни разказваш. Аз към Гординг. Достатъчно бавно ли говоря?

– Приятно ми е да се запозная с теб, Гординг. Наистина имам много за разказване. Да, мога да те разбера.

– Ще се присъединиш ли към нас довечера? В Диктаград има достатъчно място за много деца. Ще бъде особено поучително да видим какво ще представляват твоите деца.

– Аз... – Корбел се задави. Жените го оглеждаха с любопитство и споделяха впечатленията си. Повечето от диктите бяха плешиви, ако се изключи мъхестият кичур на челото. Вероятно на всички правеше впечатление неговата буйна прошарена коса. А също и обърканият му отговор на поканата. – Аз съм щастлив, че ми оказвате такава чест.

Но всъщност, чувстваше се неспокоен. Внезапно осъзна, че е почти гол. Самите дикти не носеха съвсем никакви дрехи.

Една от жените – с дълга черна коса, в която прозираха сребърни нишки – произнесе:

– Трябва да е минало доста време, откакто си правил деца с жена.

Корбел се усмихна. Разделяй на дванайсет.

– Четвърт милион години.

Следващият ѝ въпрос предизвика всеобщ смях. Корбел поклати глава.

– Може да съм забравил как се прави. Има само един начин да го разберем.

Помогна на Момчетата да вдигнат лагера в средата на градината, в която цареше далеч повече ред, отколкото в парка на Сараш-Зилиш. Разположиха лагера под дърветата, а за огъня жените-дикти донесоха наръч сухи дърва.

– Можеш да отидеш при тях – предложи му Скатхолц, – но не бива да споменаваш за безсмъртието на диктите. – Държеше се така, сякаш не се съмняваше, че нареждането му ще бъде изпълнено.

– Ами косата ми? Сигурен съм, че са я забелязали.

Скатхолц сви рамене.

– Ти си ранен тип дикт, от времето преди легендите. Кажй им, че тогава всички дикти са имали коси като твоята. Ако някой научи онова, което знаеш, умовете им ще бъдат... всички познания ще им бъдат отнети.

– Ще си държа устата затворена.

Скатхолц кимна. Корбел осъзна, че е свободен.

Тревожеше го перспективата да участва в предстоящата оргия. За последен път се бе опитал да легне с жена преди три милиона години, в спалното помещение, в нощта преди да излети с „Дон Жуан“. И тогава вперените в него погледи го бяха направили импотентен. Същото можеше да се повтори и тази нощ.

Ала дори сега чувстваше зараждащата се ерекция.

Приземният етаж на Диктаград се състоеше от свързани по между си обществени зали, всяка едно достатъчно голяма за да побере поне двеста души. Една от тези зали беше предназначена за столова. Напомняше на едновременните кафетерии. В ъгъла Корбел забеляза подноси и прибори за хранене, дузина жени и един мъж приготвяха храната и я разсипваха на чакащите на опашка. Приключилите с храненето бързаха да освободят местата си на новодошлите. Корбел взе една вилица и я разгледа учуден – беше излята от материал, подобен на пластмаса, но единия ѝ край бе по-широк и назъбен, като кухненски нож. Металните подноси плуваха на височина на ръката и лекичко се полюшваха под тежестта на съдовете с храна.

Що се отнася до храната, състоеше се предимно от зеленчуци, в разнообразни комбинации, напомнящи китайските методи за готвене. Старецът на име Гординг придружаваше Корбел по време на обиколката. Масите бяха с различна големина и места от четирима до дванадесет. Корбел и Гординг седнаха с още четири жени и завързаха непринуден разговор.

Естествено, запитаха го за цвета на косата му. Отвърна им така,

както го бе посъветвал Скатхолц и дори изрази учудване за техните ед-ноцветни коси и оскъдно окосмяване. По всичко изглежда, че му повярваха.

Докато се хранеха, Корбел разглеждаше внимателно събеседниците си. Забеляза, че подобно на Момчетата, те също притежаваха бледа, прозрачна кожа, но чертите им бяха странна комбинация от всички предишни земни раси – виждаха се сплеснати носове, плътни или тънки устни, изпъкнали скули...

– Витамин Д?

Неволно бе заговорил на глас. Погледнаха го, очаквайки пояснение.

– Това е само една теория – опита се да обясни той. – На времето, когато слънцето е било горещо и ярко, всички дикти са имали тъмна кожа. Някои от тях се отправили на север, където било много студено и трябвало да покриват телата си, за да не умрат от студ. – Останалите го гледаха с объркани усмивки, но той продължи. – Човешката кожа произвежда някои необходими за организма вещества от слънчевата светлина. И когато тези дикти започнали да покриват телата си с дрехи, кожата им се променила така, че да пропуска повече слънчева светлина. Инак щели да умрат. Моят народ постепенно се сдобил с бяла кожа. Предполагам, че същото е станало и при вас, когато слънцето е почервеняло.

Продължаваха да се усмихват.

– Странен е твоят разказ – рече Гординг, – но нашата кожа наистина произвежда едно важно за организма вещество – катопе.

– Но как преживявате дългата нощ?

Почти шест години!

– Катопови семена. От тях произвеждаме олио.

Да се избяга от Диктаград през дългата нощ, когато всички Момчета са събрани в Сараш-Зилиш не би било никак трудно. Но бегълците ще бъдат принудени да носят със себе си катопови семена... а Момчетата вероятно се бяха погрижили катопе да расте само тук и в Сараш-Зилиш. Корбел беше разтревожен не на шега. Може би наистина бе попаднал в клопка.

Поинтересува се за приближавания празник.

– Правим любов всички заедно – обясни му Т'тиръф. Изглеждаше на шестнадесет, лицето ѝ бе капковидно, имаше пълни устни, създадени за да се смеят, а косите ѝ бяха навити отзад. Подобно на останалите, темето ѝ беше съвсем голо. – Сексът е единственото ни забавление, което Момчетата не могат да разберат. Може би и раждането. – Тя сведе

засрамено поглед. – Не съм правила нито едно от двете.

2

Не му излизаше от ума Залата за оргии (как иначе да я нарече?). По всичко изглежда, че Момчетата я бяха пропуснали, когато са вдигали Диктаград. Местните обаче, бяха поправили пропуска, подреждайки на самия покрив двайсетина от спалните помещения масова продукция, съборили бяха стените между тях, запазвайки само вратите на тоалетните (поне малко усамотение!). Нямаше ги обаче гардеробите и „телефонните кабинки“. Естествено.

Когато Корбел влезе, почти всички свободни места бяха заети – легла, масички, столове. Гостите продължаваха да прииждат. Половин дузина жени го подканиха с недвусмислени жестове от леглото, на което се бяха излегнали. Корбел прие.

Не след дълго се отърси от първоначалната си нервност. Мекото водно легло и податливата женска плът му послужиха за възглавница и усещането беше повече от приятно. От учтивост, а може би и защото беше най-близо, първа избра за партньорка възрастната дама. Свърши прекалено бързо, но жената не изрази разочарование. След толкова продължително въздържание да приключи бързо... Но все пак това бе една малка победа.

– Мислех, че съм се разделил с това нещо завинаги – рече той на жената и ѝ благодари с поглед.

А после се изправи, удари с юмрук гърдите си, изрева предизвикателството на голямата маймуна и си избра жена с изразени ориенталски черти и меки, умели ръце. Този път продължи по-дълго. Странно, но плешивите темета на тези жени пробуждаха в него еротични мисли. Гърдите им си приличаха, широки и плоски, но дори при най-старите не бяха отпуснати.

Запитаха го за усещанията му. Корбел нямаше ярки спомени дори от своя брачен живот, трудно му бе да се анализира и сега. Задаваха въпросите внимателно, като го докосваха леко с върховете на пръстите си, сякаш изучаваха неговата нервна система, или му разказваха за своята.

Още една, съвсем млада жена се присъедини към тях. Две си тръгнаха, заменени мигом от други. Някъде във вихъра, Корбел забеляза Т'тиръф с друг мъж и я докосна по гърба. Дали не беше вече изчерпан?

Очевидно не...

Един от мъжете използваше ръцете си и дори пръстите на краката, опитвайки се да задоволи едновременно пет жени. Гледката напомняше на Корбел за стари индуски рисунки. Егоист! Всъщност, може би беше съвсем нормално, като се имаше пред вид съотношението между мъжете и жените. Когато го споходи поредното вдъхновение, Корбел реши да опита сам. Наложиха се да се съсредоточа... а и му липсваше опит. Макар и несръчен, беше изпълнен с желание.

Едно от жените го попита за предишния му сексуален живот. Разказа й. Изглеждаше странно... по една жена на мъж... моногамия... няма детска безсмъртност... Лицата на слушателите помрачняха, а жената побърза да смени темата.

Не им обърна внимание. Беше като пиян от кипящите в кръвта му хормони. Мъж бе сплел тялото си по странен начин в телата на две жени. Опита се да повтори позата, но не успя.

– Това са забравени умения – обясни му, не без известна доза завист Т'тиръф. – Пози, създадени са състояние на безтегловност. Сега ги има само в легендите.

Насочи се към сауната, но беше претъпкана, също и банята. В една от ваните зърна Гординг с възрастна партньорка, бяха си пуснали и системата за мехурчета. От съседната вана друга жена ги пръскаше с вода. Цареше истински весел дух. Корбел дръпна една русокоса хубавица и двамата започнаха да се любят в свободната, пълна с гореща вода вана.

И тогава Корбел вдигна глава и зърна Момчетата: половин дузина бяха насядали на близкия парапет и ги зяпаха, полюшвайки крака. От време на време обменяха впечатления и очевидно се наслаждаваха на представлението. Ктолисп забеляза, че Корбел го гледа и му махна с ръка.

Девојката проследи погледа му и после извърна глава, загубила интерес. Е, добре, поне не я притесняваха... Ктолисп помахна отново, Корбел отвърна.

Спомни си за видеозаписа на любовната двойка, който бе гледал в спалнята на град Едно. Още тогава бе доловил нечие присъствие, като че ли имаше публика. Сега вече знаеше. Седели са наблизко, може би зад масичката, Момчета или Момичета и са гледали как го правят техните собствени дикти. А може би са били Момчета и Момичета, заедно, преди голямата раздяла.

Градусът на оргията растеше. Сякаш половината Диктаград се бе превърнал в гигантска спалня, претъпкана с голи тела. Лицата около

Корбел непрестанно се меняха. Идваха и си отиваха по двойки и тройки. Корбел не спираше да говори. Най-сетне първият човек, стигнал дъното на галактиката бе намерил своята публика. Завладя го еуфория.

А после неочаквано се прозя.

Не, местните очевидно не спяха тук. Слизеха да почиват в стаите на приземния етаж. Гординг се съгласи да го придружи. Свежият хладен въздух изсуши влажната му кожа и прочисти главата му. Звездите над тях бяха леко замъглени. Гординг посочи една от тях, значително по-ярка и оцветена в розово.

– Корбел, наскоро си дошъл от космоса. Какво е това?

– Свят, подобен на малък Юпитер. Не бива да е там, но го има.

– Става все по-ярък, но не се движи спрямо околните звезди.

– Крайхайфт също беше заинтригуван от нея. Слушай, уморен съм и не мога да мисля.

Спалнята беше като оранжерия. Спеше се на повърхност, покрита с мека, свежа трева и тук също беше претърпано. Гординг и Корбел откриха две свободни местенца, изтегнаха се и заспаха.

Слънчевите лъчи проникнаха през стъклото на оранжерията и го събудиха. На тревата лежах само четири жени. Всички други си бяха отишли.

Като младеж неведнъж бе мечтал за нощи, подобни на предишната. Разбира се, без плешивите глави. Но какво от това? Поне виждаха в него човек. А и той гледаше на тях, като на същества от неговата раса. Телата им почти не бяха се променили. Разликата идеше по-скоро от умовете, за него те бяха гении... но същевременно посрещаха със странна смиреност своето робско положение.

Щом не са могли да се освободят от властта на Момчетата през всичките тези хилядолетия, нима Корбел би успял? Корбел си спомни, че има една единствена възможност... която все още не беше проверил.

В лагера на Момчетата имаше церемония. Осмина мъже предаваха пет от децата-момчета на племето. Крайхайфт заемаше позицията, полагаща му се по старшинство. Другите Момчета следяха церемонията със замислени изражения. Три от тях бяха навили около вратовете си кошки опашки.

Корбел размисли и реши да не се присъединява към тях. Застана отстрани и се умълча.

Децата бяха на възраст между пет и седем години. Имаха уплашени лица, но се държаха наперено. Гординг ги назова едно по едно, описа личните им качества – сила, умения, постижения, добри и лоши навици.

За момент Корбел помисли, че едно от децата ще бъде отхвърлено. Но после осъзна, че отхвърлят името му. Дариха го с ново.

Церемонията беше прекъсната внезапно. Децата останаха при Момчетата, мъжете се разотидоха. Крайхайфт повика Корбел.

– Личи си, че си прекарал добре.

В отговор Корбел се ухили.

– Прав си.

– И как беше?

– Едва ли ще мога да ти обясня.

– Така си е. Някои от децата се стараят с всички сили да си останат при диктите. Представяш ли си?

– Разбира се. А ти?

Крайхайфт показа едрите си зъби.

– Няма значение. Като малък не ме биваше много. Храната която приготвях беше прегорена, копието ми все подминаваше целта. Не желая да си спомням за толкова далечни времена. Но едно помня добре – че исках да се върна у дома. Какво знае едно хлапе за разликата между краткия живот и вечното съществуване?

– А секса?

– Какво знае едно хлапе за секса? Или едно Момче? То може само да гледа – Крайхайфт се усмихна. Снощи за първи път видях... – той удари гърдите си с юмрук и нададе могъщ рев.

– Не бях на себе си.

– Изглеждаше съвсем естествено.

– Какво ще стане сега? Още колко време ще останете?

– Колкото да поправим някоя повредена машина, ако има такава. Инак утре си тръгваме. Трябва да посетим доста племена, за да им занесем вестта, че сме подготвили Сараш-Зилиш.

Корбел знаеше, че времето му е ограничено, но не смееше да бърза. А и сега не би могъл да предприеме каквото и да било. Всички около него бяха заети.

На втория етаж Момчетата бяха задействали машина, напомняща за електрически генератор. Забраниха му да се приближава, докато работеха.

В друга стая жените тъчеха изключително красиви разноцветни одежди.

– През дългата нощ покриваме телата си – обясни му една от тях. Не му позволи да докосне конците. – Толкова са остри, че могат да ти прережат пръста – предупреди го тя.

– И толкова здрави?

– Какъв смисъл има, ако дрехите не са издръжливи?

Все пак успя да задигне една макара, поддържа я и сетне я върна обратно. Би могъл да я използва, например ако се наложи да удуши някого, но къде ще я скрие?

Накрая попадна в кухнята, където объркването му беше още по-голямо. На времето самият той се увеличаше от готварското изкуство, но тук всичко бе ново, непознато, дори хранителните продукти. Реши ли да остава тук, трябваше да се учи на всичко от начало. Захвана се да помага в сервирането на храна. Едва късно следобед една жена дойде да го смени. Погледна го, после му каза:

– Ти не си щастлив.

– Права си.

– Аз съм Чарибил. Мога ли да ти помогна?

Едва ли щеше да разбере неговите проблеми.

– Почти за нищо не ме бива тук.

– Мъжете не трябва да работят, освен ако не искат. А ти имаш една много полезна дарба. Можеш да намалиш риска от болести сред нас.

Вярно, генетичният им запас тук бе съвсем ограничен. Имаше, разбира се, известни отличия. Чарибил, например, притежаваше крехкото телосложение и нежните черти на ориенталка, макар на ръст да бе колкото Корбел. Ала някои белези оставаха неизменни: бледа кожа, широки плоски гърди, полугола глава, мъхеста коса над веждите...

Тя се изправи неочаквано.

– Корбел, ела в оргийната. Имаш нужда от разтоварване. Може би те подтиква раздялата с твоето племе? Или се боиш от онази старица и нейния бастун?

– От всичко по малко. Права си, имам нужда от малко разнообразие.

Но предположението, че ще остане насаме с Чарибил се оказа погрешно. По пътя тя покани още три приятелки, едната се присъдени, после още една дребна блондинка реши да ги придружи, а когато накрая влязоха в залата, Корбел беше в компанията на четири жени. Тук имаше и други посетители – мъж с една единствена жена, двамата очевидно искаха да останат сами. Чарибил и другите жени сграбчиха Корбел за ръцете и краката и го хвърлиха във въздуха с радостни викове.

Корбел се стовари на водното легло, което се залюля, а останалите го последваха засмени. В следващия миг смехът заседна в гърлото му.

Над леглото имаше огледало.

Не би могъл да го пропусне снощи... и не беше го пропуснал. Нищо ли не бяха забелязали жените? Корбел придърпа Чарибил към себе си, излегна се по гръб и... погледна отражението си.

Косата му беше бяла само по края, а навътре бе тъмнокестенява. Лицето му бе изсечено със сурови бръчки. Тялото му беше стройно, мускулесто, тяло на зрял мъж на средна възраст, а общия изглед говореше за характера на притежателя му – Държавен престъпник, рецидивист с промит мозък.

Промяната в настроението му не остана скрита за жените. Обърнаха го по корем и се заеха да го масажират. За своя изненада Корбел се отдаде на два пъти. Почувства че се влюбва и в четирите жени едновременно, което би било невъзможно за Корбел Модел I. Ала онзи, другият Корбел, отдавна беше умрял...

Реши да се поразсее като зададе няколко въпроса.

– Не всички нощи са като предишната – увери го Чарибил. – Току виж сме им омръзнали на мъжете. Но снощното празненство беше особено. Приятно ни е да забавляваме Момчетата, когато има с какво.

– Защо?

– Как защо? Те ни управляват, живеят вечно, но има едно удоволствие, което не могат да познаят!

И вие можете да живеете вечно! Почти бе готов да го извика... но вместо това произнесе:

– И какво правят мъжете, когато не участват в празненства? Нали каза, че не работели...

– Взимат решения. А, освен това – Приват е един великолепен готвач. Гординг се занимава с Момчетата, дори сега е при тях. А Чарлоп изработва играчки, с които да забавлява и обучава децата...

– Гординг е в лагера на Момчетата?

– Да, трябва да обсъдят някаква важна тайна.

– И аз ще отида при тях – Корбел се надигна от леглото. – Надявам се, че не те обидих с решението си, но това е по-важно, отколкото си мислиш. – Той излезе, съпроводен от женски смях.

3

Наближаваше залез слънце. Момчетата и децата-момчета печеха риба на нагорещените въглени край огъня. Ктолесп им разказваше поредната приказка. Някои от децата си играеха с котешките опашки.

Корбел потърси с поглед бялата грива на Гординг.

Забеляза че Крайхайфт, Скатхолц и Гординг са се отделили от основната група. Обсъждаха нещо възбудено на момчешки, твърде бързо, за да съмее да проследи разговора. На няколко пъти долови думите „Момичета“ и „Ганимед“. Една котешка опашка се беше свила на кълбо точно зад Скатхолц.

Забелязаха го.

– Чудесно! – извика пръв Гординг. – Корбел черпи информация от други източници.

Крайхайфт обаче се намръщи.

– Но той не би могъл да разбере последствията.

– Гординг е прав – възрази Скатхолц. – Корбел, в една от нашите легенди съществува строфа, в която не виждаме никакъв смисъл. В легендата се разказва за войната между Момчетата и Момичетата. А в строфата се твърди, че двете страни се унищожили взаимно.

Корбел седна с кръстосани крака до Скатхолц.

– Може би има някаква връзка с нашата блуждаеща планета?

– Да, с блещукащата светлинка, която става по-ярка, но не се движи спрямо останалите звезди. Каква според теб може да е причината?

Корбел беше стигнал до извода, че блестящата точка е газовият гигант, който му бе показал Пирса, но сега вече започваше да се съмнява в предположението си. Ако нещо в небето свети все по-силно, без да се движи... приближава се, а не се измества встрани, тогава какво е то?

– Сякаш ще ни извади очите!

– Добре казано – кимна Скатхолц.

Не беше ли чудовищна несправедливост Корбел да се сдобие с вечната младост тъкмо преди свършека на света?

– Това са само предположения – рече той.

– Разбира се. Но нали Момичетата са властвали в небето? – каза Крайхайфт. – И когато са осъзнали, че губят битката, насочили са твоя изчезнал Ганимед в обиколна орбита, така че след време да се блъсне в нашата планета.

Корбел не смяташе, че опасността е толкова реална. Имаше далеч по-важни задачи за решаване. И все пак, ако е преживял всичко това, върнал се е от звездите само за да присъства на сблъсъка с една изгубена луна!

– Почакайте малко. Защо не са го сторили още тогава?

Крайхайфт сви рамене.

– Кой би могъл обясни постъпките на Момичетата? – намеси се

Скатхолц. – Отдавна са напуснали този свят.

– Но в никакъв случай не са били глупави. Подобна обиколна орбита създава възможност по пътя си космическото тяло да бъде отклонено. От тогава са изминали... – Разделяй на дванадесет. – ...близо сто хиляди години.

– Но ние не знаем как са премествали планетите. Може би обиколната орбита е била единствената възможност?

Корбел стана. Протегна се, после се подпря на гладката скала отзад, върху която се бе излегнала котешката опашка.

– Не ми харесва тази работа. Пак не извадих късмет. Една дребна промяна в курса на кораба и щях да пристигна сто хиляди години по-рано, или по-късно. Защо трябваше да се появявам точно за голямото треперене?

Гординг му се присмя.

– Не е ли късмет да си жив в подобен исторически момент?

– Ами да! – извика Скатхолц.

Корбел се изчерви.

– А може би легендата означава нещо друго?

– Не е изключено. Но подробностите липсват – каза Скатхолц.

– Ясно. Момчетата са разбрали, че изходът е предрешен. Търсели са начин да си отмъстят... но защо в небето? Би трябвало да са изгубили властта си над него. В противен случай щяха да преместят Земята на старото място, далеч от Юпитер, където няма да получава толкова много топлина. Съмнявам се, че са били в състояние да запратят луна по Земята. По къса или обиколна орбита.

– Така или иначе, луната се приближава – рече Крайхайфт.

Но Скатхолц махна с ръка:

– Остави го да говори.

– Казах ли ви какво научих от Мирели-Лира? Тя... – той се оплете в търсене на подходящата дума и продължи: – ...измъкнала се е от нулевото време заедно с близо хиляда затворника. Някои от тях са оцелели, докато се доберат до новото място. Твърдеше, че Момчетата ги взели при себе си, но тя избягала.

– Нещо загуби нишката на мисълта си – забеляза Крайхайфт.

– Не, всичко съпада. Виж, ако Момчетата наистина са били разбити, едва ли са могли да сторят нещо. Но биха могли да унищожат всички дикти, в случай че Момчетата ги държат на едно място!

Още докато произнасяше тези думи, той осъзна че е прав. Всички го бяха осъзнали... а умовете им превъзхождаха неговия. Без дикти

нямаше да има повече Момчета. Само една топяща се популация от безсмъртни, изчезващи един по един, от нещастни случаи, или от скука. Или по Божията воля.

– Твоята Мирели-Лира – поде Скатхолц, – е успяла да избяга защото са останали твърде малко Момчета, за да я преследват. Гледали са на диктите като на опитомени диваци, престъпници от далечни, отминали времена – той се изсмя горчиво. – Както и да е – луната идва. Дали в резултат от действията на Момчетата или не – тя е в състояние да ни унищожи. Дори да ни подмине... – той заговори с такава скорост, че Корбел едва следеше мисълта му... присъединиха се и другите... по-бързо и по-бързо. Внезапно Момчетата станаха и напуснаха кръга. Останаха само Корбел и Гординг.

За един кратък миг Гординг позволи на гнева си да излезе наяве... и след това лицето му се отпусна.

– Виждаш ли какво се получава – поде Гординг. – Момчетата не желаят да обсъждат каквито и да било важни въпроси с един дикт.

– За какво, всъщност, ставаше дума?

– Трябва да вземат решение. Ако луната се блъсне в планетата, това би означавало край на света. Но дори да ни подмине отблизо, все още не се знае, какви ще бъдат последствията. Земетресения, гигантски приливни вълни.

– Разбирам. А Диктаград е разположен на самия бряг. Ще се наложи да ви преместят.

– Да ни преместят, но как? И къде? Няма да ни пуснат на свобода. Ние сме тяхното безценно съкровище, техният единствен източник – в гласа на Гординг се долавяше яд.

Може би сега е моментът?

– Биха могли да вземат само жените и да ги чифтосат с децата-момчета. Ще чакат, докато се роди новото поколение. Пък и какво друго им остава, след като първата група, която са взели за разплод, се е състояла от рецидивисти и отявлени престъпници...

И неочаквано, с непредвидена бързина, Гординг се хвърли с потегнати ръце към гърлото му.

Корбел се отблъсна от скалата и напъна мишици, опитвайки се да се отскубне от хватката на стареца.

Изненадана в съня си, котешката опашка подскочи уплашено. Корбел я сграбчи машинално, търсейки защита.

Гординг се препъна, просна се на земята и отново скочи, протегнал ръце и завладян от жаждата да убива. Но не беше достатъчно бърз.

Корбел запрати котешката опашка право в лицето му. Животното впи зъби в шията на Гординг. Корбел се възползва от моментното преимущество и нанесе съкрушителен удар в брадичката на своя противник.

Главата на Гординг се разтърси. Но въпреки очакванията на Корбел, старецът издържа на удара. Корбел се подхлъзна от усилието и в този миг Гординг на свой ред нанесе удар.

Юмрукът му се стовари в слънчевия сплит на Корбел. Той се преви на две. В тила и врата му избухнаха светкавици.

Болеше го коремът... вратът му пламтеше... лежеше сгърчен на една страна сред смачканите ягоди. Опитва се да се изправи.

Момчетата го бяха наобиколили и го разглеждаха с любопитство. Скатхолц клатеше глава и се хилеше.

– Великолепно, Корбел!

– Ако е така, – изпъшка Корбел, – защо лежа на земята и всичко ме боли? Е, както и да е. – Все пак успя да се надигне. Наблизо стоеше Гординг, изглеждаше съвсем спокоен, само дето притискаше раната на шията. Нямаше и следа от предишната враждебност.

– Съжалявам – промърмори Корбел. – Не биваше да го казвам. Може да е било от ревност. Всички вие сте толкова... по-умни от мен и непрестанно го показвате.

Изпод пръстите на Гординг се стичаше кръв. Старецът дишаше тежко.

– Напълно те разбирам – рече той. – Проявил си невнимание, използвайки един почти непознат за тебе език. Не биваше да приемам обидата. Май е време да се връщам при моите хора – той се извърна и успя да направи две крачки, преди да го сграбчат няколко протегнати ръце.

Крайхайфт се усмихна.

– Няма да стане – рече той. – Не можеш да се върнеш при тях, Гординг. Какво ще си помислят, когато забележат че косата ти е сменила цвета си?

Гординг се засмя на свой ред.

– Е, поне си заслужаваше да опитам.

– По дяволите! – възкликна Корбел.

– Не, не, Корбел, ние всички се възхищавахме от твоето актьорско майсторство. Издаде те не друго, а неспособността да владееш мускулите си. Не знаех каква е причината да се нахвърлиш върху мен и не исках да оставя нещата така.

– Съжалявам. Но това беше единственото, което ми хрумна. И

въпреки това, нямам представа...

– Скоро ще узнаем всички – прекъсна го Крайхайфт. – Но в идеята ти има логика. Котешка опашка те ухапва няколко дни преди да те открием. Видяхме белега. Според нашите традиции, диктите нямат право да отглеждат котешки опашки. Знаем, че много отдавна е открит способ да се коригират някои несъвършенства при живите същества, знаем също, че подобно нещо е правено с котешките опашки. Нищо чудно именно те да отделят еликсира на безсмъртието така, както Момчетата отделят слюнка. Скоро ще узнаем истината, Гординг, но ще трябва да те наблюдаваме.

А що се отнася до теб, Корбел, трябва да измислим някакво наказание за твоята измама. Мисля, че вече имам подходяща идея.

Тръгваме веднага.

4

Късно през нощта племето пое покрай брега. Носеха само храна и вода. Юпитер беше като леко изгърбен диск над тъмното море. Близко до него се виждаше и тайнствената планета. Корбел забеляза още няколко луни и сенките им по юпитеровата повърхност.

Едно от децата беше заспало, та се наложи да го носят. Останалите не спираха да задават безчислени въпроси, а Момчетата им отвърщаха със смях. Корбел се заслуша в отговорите. Подробности за предстоящия път... за други групи от Момчета... разкази за чудодейните машини... за сбирките в Сараш-Зилиш... Все познати за Корбел неща.

Изчакваше възможността да поговори с Гординг насаме. Но все не възникваше подходяща ситуация. Гординг крачеше в предния край на колоната, под охрана. Корбел направи опит да го доближи, но го спряха с дръжките на копията.

Призори започна да ги измъчва жажда.

Към обяд вече залитаха от жажда, а децата непрестанно хленчеха. Макар и изтощен, Гординг се стараше да прикрие умората си.

Едва късно следобед стигнаха една река. Децата и Момчетата наскачаха шумно във водата. Тук построиха лагер. Корбел и още няколко Момчета наловиха риба със самоделни куки привързани за конци, които вероятно бяха взети от Диктаград. И този път не дадоха на Корбел нож, за да почисти рибата.

Корбел си спомни, че от този конец ставаше чудесна примка, стига

да не пререже пръстите на удушвача. Вдигна глава и забеляза, че Крайхайфт го разглежда усмихнато. Той протегна ръка и Корбел неохотно му подаде въдицата.

Реката прорязваше тясна клисура в брега, преди да се влее в океана. През целия ден следваха виещите се, красиви стени. По залез, след един остър завой излязоха пред скрито селище. Селцето бе разположено на двата речни бряга и свързано с широк мост. Отвъд него се виждаха пусеещи земи, чак до хоризонта.

Жителите на селцето ги посрещнаха гостоприемно. Нахраниха ги. Когато приключиха с яденето, Корбел се излегна доволно, а Крайхайфт поде неизменния си разказ.

Очевидно и това селище беше една чудесно разположена клопка.

Ако някой дикт реши да проследи Момчетата от Диктаград, ще трябва да заобиколи селцето по стръмните стени на клисурата, неминуемо оставяйки след себе си следи. А по-нататък го очакваше само пустош.

В единия край на моста бе разположена „телефонна кабина“. Мостът беше широка арка от бетон или нещо по-добро, а подпорите му бяха изящно оформени. Той бе единствения признак на цивилизованост, сред иначе примитивните постройки на селцето.

С рибата им поднесоха хляб и жито, вероятно доставени през „телефонната кабина“. Дали наистина идваха от там, или кабината бе поредната клопка?

Нечий глас прошепна в ухото на Корбел:

– Няма да ти позволим да използваш прилатсил.

Корбел се обърна и впери навъсен поглед в лицето на досадника. Та той дори не гледаше към кабината.

Момчето беше от местните, албинос, с розови очи и скулесто лице. Когато клякаше до Корбел се подхлъзна. Набедрената му превръзка беше от лъвска кожа.

Трябва да беше съвсем млад. Корбел вече бе понаучил някои неща. По-възрастните Момчета никога не се хвалеха с ловните си подвизи, нито пък биха проявили подобно неумение. Момчета го погледна от близо и са захили.

– Можеш да опиташ, ако желаш. Но ние ще те спипаме.

– И да не ме спипате, те ще ме спипат – отвърна Корбел. Питаше се, какво ли е измислил Крайхайфт за „наказание“. По дяволите, този Крайхайфт. Преди да се спусне обещания меч, Корбел ще се е превърнал в топка от нерви.

– Излъга ме – каза златокосото Момче. – Мислеше за кабината. Ще съм там, когато дойде мига за наказание.

– Садист – промърмори Корбел на английски.

– Предполагам значението на думата. Не. Ние не предизвикваме болка за собствено удоволствие, а за поука. Твоята болка ще е поучителна не само за теб, но и за нас. – Момчето преглътна шумно слюнката, с което издаде че лъже, и се надигна.

И за какво бе всичко това? Корбел предполагаше, че ще го убият веднага щом Гординг си възвърне младостта. Знаеше прекалено много. Или може би само ще му промият мозъка? Той потрепери. И това също беше един вид смърт.

Не взеха със себе си провизии. Едно от децата остана зад тях. Придружаваха ги половин дузина местни жители, включително и албиносът.

В този участък континенталният шелф беше значително по-широк и съвсем оголен. Денят клонеше към своя край, когато стигнаха първите плодни дръвчета и царевични ниви. Разположиха лагера сред царевичака.

На третия ден минаха покрай едно по-голямо племе. Двете племена, на Крайхайфт и на Тсилиуиип се смесиха и размениха вести. Тсилиуиип имаше доста странен вид, дундест здравеняк с мрачно лице, класически побойник, само че съвсем белокос. Не издаваше никакви заповеди и почти не разговаряше. Когато племето му потегли, взеха със себе си двамина от хората на Крайхайфт и две деца.

От време на време зърваха в далечината единични човешки фигури.

– Самотници – обясни Скатхолц. – Уморени са от общуване с околните и се усамотяват за известно време. Крайхайфт го е правил шест пъти.

– Защо?

– Може би за да разберат дали все още държат на себе си. Или пък, дали биха могли да оцелеят сами. А може да им е омръзнало да приказват. Нищо чудно и Тсилиуиип скоро да се усамоти. Имаше нещо в него. Да знаеш, Корбел, че се смята за проява на лош вкус да разговаряш със самотник, да му пречиш или да предлагаш помощта си.

Продължиха напред през избуялата царевица. В ранния следобед, недалеч от тях премина стадо миниатюрни бизони, десетки хиляди на брой, които покриха равнината като мравуняк и изпълниха въздуха с грохот. След близо половин час достигнаха дирята от преминалото стадо – изпотъпкана земя, смачкана царевица и един повален от старост

бизон. Корбел виждаше лешояди за пръв път. Лешоядите си бяха всичките.

Скатхолц промени маршрута на групата така че да преминат през разрушения град. Земетресение, или някое от оръжията на Момчетата беше сринало по-голямата част от сградите, а времето бе изгладило острите ръбове. Корбел забеляза няколко затрупани от пясъка обществени прилатсил, но реши да не им обръща внимание. По нищо не личеше руните да са обитавани.

Ала на отвъдния край на града забелязаха временен лагер на Момчета. Племето на Крайхайфт се присъедини към тях, добавяйки от своите запаси към вечерята. Корбел остана изненадан от онова, което бяха пригостили за казан.

Върху четири масивни камъка около огъня бе поставено прозрачно, вдлъбнато навътре парче стъкло с назъбени краища. Нямаше съмнение, че импровизираният казан всъщност беше част от прозрачен похлупак на сфероидна кола.

На четвъртия ден срещнаха две племена, присъединиха се към тях за малко, сетне продължиха по пътя. С втората група поеа и последните две деца. Корбел все се чудеше, дали всичко това има някаква връзка с неговото положение. Има неща, които не се правят пред децата.

Гординг вече с лекота поддържаше темпото. Нищо чудно старецът да се втурне да бяга, ако възникне подобна необходимост... но и това не би му помогнало. Момчетата така или иначе бяха по-бързи. А Корбел се нуждаеше от солиден транспорт.

„Телефонните кабинки“ не можеха да го изпратят достатъчно далеч. Макар и подходящи за игра на криеница в града, те не можеха да го дарят с желаната свобода, освен ако не успееше да се включи във веригата за екстрено транспортиране, която му бе начертал Скатхолц. Колата при всички случаи предоставяше по-добра възможност. Или... какво ли са използвали Момчетата при строежа на Диктаград? Гигантски хеликоптери? Някакво масивно летателно тяло.

Каквото и да беше, нямаше да го открие извън пределите на града. Може би ги имаше само в Сараш-Зилиш. А когато стигнат там ще е твърде късно – косата на Гординг ще е почерняла отново.

Беше късен следобед на петия ден. В далечния край на царевиците един самотник бе излязъл на лов. Притичваше, сетне се прокрадваше, отново се втурваше в бяг и пак се изправяше – изглеждаше доста изтощен. Но и кенгурото, което преследваше, бе изморено. Подскачаше, сетне се обръщаше назад, отново скачаше, хвърляше уплашен поглед към

приближаващия се преследвач и пак побягваше. Накрая замря, очаквайки покорно участта си.

Племето на Крайхайфт пое встрани за да не смущава усмотението на ловеца. Но самотника очевидно имаше други планове. Той разпори кенгурото, метна го на рамо и пое косо през царевичака, за да се присъедини към колоната.

Имаше ужасно мръсен вид. Раната, където го бе ухапало кенгурото кървеше. Беше изгубил набедрената си превръзка. Но на лицето му цъфтеше усмивка, зъбите му блестяха през мърсотията а устата му бърбореше като телетипна машина. Корбел успя да схване част от думите му. Самотникът беше излязъл сред пустошта в края на миналата дълга нощ и от тогава бе видял различни земи, вършил бе невероятни неща и се бе любувал на чудеса... наблюдавал бе изкусното умение на стадата от кчинт да се прикриват и знаеше за тях много повече от Момчетата... в този миг той забеляза Корбел и речта му секна.

Корбел се помъчи да разбере онова, което Момчетата разказваха на самотника за него. Множеството непознати думи и внезапно рукналия дъжд провалиха надеждите му. Но странникът беше изумен от чутото.

Когато следобедният дъжд спря, на хоризонта се появиха очертанията на издигащи се в небето подпорни кули на градски купол.

Вдигнаха лагера на около час път от чертите на града, който изглеждаше съвсем запазен. Самотникът бе измил косите си, които се оказаха кестеняви, с единични бели кичури. Намерил бе и подходящ плат за набедрена превръзка. Не млъкна през цялата нощ. Затова ли Момчетата ставаха самотници? Защото нямаше за какво повече да говорят?

Корбел спа лошо. Кулите се издигаха като зъбери към звездното небе. Ако можеше да избяга, да достигне града сам... Но всеки път, когато се оглеждаше, някой го наблюдаваше. Сякаш четяха мислите му...

5

Пархалдинг беше по-голям от Сараш-Зилиш. Влагата и ръждата бяха оставили своите следи... а тревата, дърветата и храстите бяха взели своето. Повечето от сградите изглеждаха непокътнати. Плоските им покриви бяха окичени със зелени шапки. По стените им пълзяха лиани и бръшлян. На места се виждаха пшенични класове или царевичи. Имаше и плодни дръвчета, отрупани с дарове на природата.

Корбел откъсна нещо, което приличаше на мъхест лимон. Плодът

беше съвсем сладък, а сокът напомняше вкуса на лимонада.

В сравнение със Сараш-Зилиш Пархалдинг беше един изоставен град. Очевидно никой не беше се погрижил за него.

Загледа се в гъстия хрусталак, опасващ далечния край на една сграда. Нещо блестеше зад него, Корбел напрегна очи и като че ли долови очертанията на скритата под клоните сфероидна кола. Дали е повредена? Корбел се озърна, погледна към Гординг и в същия миг старецът изви глава встрани. А останалите – бяха ли я забелязали? Момчетата не пропусаха нищо...

С навлизане в града племето съгъсти колоната. Сякаш се бояха от присъствието на древни духове. Вървяха в плътна маса, в чиято среда се намираще Корбел и той почувства, че го завладява страх.

Пред тях се издигаше висока сграда – без бръшлян по стените, нито зелена растителна шапка. Корбел мигом разпозна очертанията ѝ – болница.

Просторните двойни врати на болницата се разтвориха пред тях. Момчетата, наобиколили Корбел, вървяха толкова близо един до друг, че можеха всеки момент да се спънат и да се натъркалят. Отнякъде проникна лъч светлина и озари гишето на регистратурата, разбития панорамен прозорец с полюшващите се транспаранти над него, фотъйоли и масички в чакалнята и стена с изрисувана върху нея карта на света с бележици се полярни шапки.

Неочаквано зад гърба му се разнесе сподавен стон. Корбел се извърна. Точно зад него, на самия праг беше коленичил самотникът, когото бяха открили вчера.

Обезглавен. От шията му струеше кръв.

Гординг стоеше с гръб, опрян в стената. Приведен напред, младият албинос очевидно се готвеше за скок. В мига, когато се хвърли напред, Гординг замахна с камък в ръка и го запрати встрани от нападателя. Корбел се опитваше да вникне в смисъла на разигравашата се сцена. Камъкът подмина шията на албиноса, сви рязко и се завъртя около нея. Гординг дръпна с все сила втория камък, който продължаваше да стиска.

Едва сега картината започна да се прояснява. Албиносът изпищя и поsegна към гърлото си. Шията му бе прерязана като с нож. Вратата се разтвори и обезглавеният труп пристъпи навън. Гординг изтича край него и се изгуби от поглед.

Едва сега Корбел осъзна, че две от Момчетата са го стиснали за ръцете. Останалите се втурнаха след Гординг.

Макар военната подготовка на Корбел да беше спомен от далечно-то минало, той реши, че моментът е подходящ, за да си припомни някои неща. Риташ с крак пищяла на противника, той се превива, а ти го посрещаш с лакът. Ала въпреки ненадейността на атаката, ръцете му срещнаха празно пространство и в следния миг нечий юмрук се стовари между очите му. Още беше замаян, когато го помъкнаха нагоре по стълбите.

– Скоро ще го доведат – чу гласа на Скатхолц.

– Има в себе си нишка. Ще трябва да проверим всяка врата – намери се Крайхайфт. – Нишката е почти невидима и ако опре в гърлото... тръгвай, Корбел.

Изкачиха четири етажа и поеха по дълъг коридор. Корбел зърна познатата операционна. Имаше четири маси с разперени над тях манипулаторни ръце.

– Heee! – изпищя Корбел. Твоята болка ще бъде поучителна не само за теб, но и за нас. Бяха намислили да му направят дисекция! Поставиха го на операционната маса и го завързаха, с разперени ръце и крака.

– Откъде сте толкова сигурни че знаете всичко, което знам аз – извика той в гърба на Крайхайфт. Глупости, Крайхайфт дори не спря. Скатхолц се подпря на съседната маса.

– Скатхолц, ако унищожих мозъка ми ще изгубиш единствения човек с гледна точка, различна от вашата! Помисли върху това!

– Няма да ти унищожаваме мозъка. Поне така смятам. Но винаги съществува риск.

– А какво ще правите?

– Ще се позабавляваме взаимно.

В този миг на вратата застана Крайхайфт стиснал нещо наподобяващо... банка с кръв? Не, течността бе съвсем бистра. Той се пресегна над главата на Корбел и постави банката в специална ниша на манипулаторната ръка.

Да им кажа ли за колата? – чудеше се Корбел. Но реши да мълчи. Симпатиите му, ако имаше такива, бяха по-скоро на страната на избягалия дикт. Да се спасява, ако може.

Манипулаторната ръка бавно се спусна. Иглата замря над него, сетне се заби в шията му. Крайхайфт фиксира неподвижно главата му със силните си ръце. След миг спринцовката се отдръпна назад и се скри в ръката.

Корбел зачака. Дали лекарството щеше да го приспи? Или да го парализира?

Но Скатхолц го пусна, а след това го отвърза и го изправи на крака.

Корбел се олюля. Нещо ставаше с него.

Отведоха го още три етажа нагоре, сетне свиха в друг коридор и попаднаха в малка прожекционна зала. Положиха го в едно меко кресло. Около него се вдигна облак прах. Корбел смръкна, опита се да стане, но му се виеше свят. Мислите му бяха объркани.

Крайхайфт изчезна зад него.

Внезапно залата потъна в мрак.

Някъде далеч блеснаха светлини. Звезди, черното небе на междувездното пространство. Корбел откри познати съзвездия, макар и разкритени... и тогава нещо му подсказа къде се намира.

– РНК! Инжектирали сте ми РНК-памет! Мръсни кучи синове – крещеше той на английски. – Пак го направихте!

– Корбел...

– И какъв ще съм този път? Какво ще направите от мен?

– Ще си запазиш паметта – увери го Скатхолц, също на английски.

– Но ще си спомниш за неща, които никога не си преживявал. И ще ни ги разкажеш. Гледай сега представлението.

Намираще се на близо шейсет светлинни години от Слънцето, с поглед, обърнат към владенията на Държавата. Чужд глас му заговори на непознат език. Не се опитваше да го разбере. Гледаше като омагьосан право пред себе си. Сбогом, Корбел, Модел II, рече си той. А сетне добави: на който не му върви, не му върви.

Някои от звездите блестяха по-ярко от другите... около тях кръжаха планетни системи, значително уголемени, за да предизвикат нужния ефект. Две от тези системи бяха оцветени в червено – вероятно вражеските. Първите светове, които са въстанали срещу Държавата.

Една от червените системи блесна ярко и се изгуби в мрака, очевидно разрушена. Още две неутрални досега системи почервеняха.

Една от тях изчезна.

Наближаваха Слънчевата система... но не тази, която познаваше Корбел. Зад орбитата на Плутон кръжаха три газови гиганта и цял рояк от комети.

Няколко космически флотилии се носеха към разбунтувалите се светове. Насреща им идеха други. Бяха като гнездо от стършели, обкръжили ядрото на бусардовите рам-звездолети. Или като стари португалски военни кораби, снабдени с огромни сребристи платна. Първите флотилии включваха кораби-болници и танкери с гориво за обратния път. По-късните се състояха от кораби-самоубийци.

И така векове наред. Родена от утопията, Държавата се превърна в

могъща институция, черпеща всичките си сили и енергия в разгарящата се война. Флотилиите се носеха със скорост, малко по-ниска от тази на светлината. Новините за победи и поражения и призивите за подкрепления и помощ хвърчаха дори по-бързо. Държавата беше Момчетата, Момичетата и диктаторите – всички обединени за общата идея. Корбел почувства тъга по този изгубен във времето съюз.

Той проследи един ослепителен лъч, идещ от колонията Далечна страна. Лъчът озари Слънчевата система. Далечната страна изстреля цял рой бойни кораби от космически платформи. Корабите разгърнаха фотонни платна и се понесоха към Слънцето, пристигайки малко след лъча, за да заварят Държавата възможно най-неподготвена. Корбел се сгърчи в креслото, жадуваше да закреши предупредително. Защото Държавата съумя да отблъсне нашествениците, но не успя да спре тяхното скрито оръжие.

Войната продължаваше. Далечната страна, икономически изтощена от своите усилия падна при една контраатака. Измина време колкото един човешки живот... твърде много, преди астрономите да открият клопката, която им беше приготвила Далечната страна със своя ослепителен лъч светлина, останал незабелязан в хаоса на последвалата атака.

Детекторите на Държавата бяха търсили в небето ярките светлини на космическите кораби, а не воднистото сияние на новата планета. Едно космическо тяло отвъд Плутон, наречено Персефон се носеше по необичайна орбита, почти перпендикулярно спрямо равнината на Слънчевата система. Пътят му го отвеждаше дълбоко във вътрешността на системата.

1023 тона водород и обогатен на водород лед бяха насочени право към Слънцето. Земните океани щяха да се превърнат в кипящ котел...

Държавата направи каквото можа. Десет хиляди водородни бомби, както и цялата бронирана мощ на Слънчевата система бяха изпратени срещу Персефон. След взрива огромна част от атмосферната обвивка напусна планетата и се проточи зад нея като опашка на комета, разпъвайки с масата си твърдото ядро на Персефон. Неимоверен по размери газов поток бликна от недрата ѝ, обиколи Слънцето и се затвори като ороел около него.

Ако бомбите бяха изпратени малко по-рано, същата участ щеше да сполети и ядрото на Персефон. То се състоеше от твърда скала и желязо, беше нагорещено до червено и излъчваше в рентгеновия спектър малко преди да навлезе в слънчевата фотосфера и да престане да съществува.

Слънцето стана непоносимо ярко.

Океаните се отдръпнаха, посевите изсъхнаха, десетки милиони жители на Земята издъхнаха преди Държавата да вдигне защитни отражатели между планетата и Слънцето. Но това бе само временна мярка. Защото новата топлина на Слънцето беше постоянна, поне от гледна точка на човечеството. Дълбоко в недрата на Слънцето ядрените процеси процихаха с по-висока скорост. И горещият полъх достигаше до Земята.

Държавата виждаше само един изход за оцеляване. Да премести Земята на нова орбита така, като Далечната страна беше променила орбитата на Персефон.

– Разбираш ли смисъла на това, което наблюдаваш?

Корбел махна с ръка да мълчат.

– Да.

– Добре. Ние се бояхме. Както светлинното представление, така и банката с памет са невероятно стари. Датират от времената преди управлението на Момичетата. Съхранявани са били в нулево време повече от сто хиляди години. Опасявахме се, че са се развалили.

– И решихте да ме използвате за опитно зайче.

Но гневът му се топеше бързо.

Държавата беше принудена да изостави рудниците на Меркурий – сериозна индустриална загуба. Ала същевременно сред астероидния пояс бе започнал строежа на нещо огромно – наподобяваше на космически кораб, достатъчно голям за да пренесе цялата човешка раса на безопасно място. Корбел гледаше със затаен дъх. Едва различи думите на Скатхолц:

– Заслужаваше си, Корбел. Момичетата, които са създали това светлинно представление, са управлявали небесата. Сега вече, когато се запозна с цялата история, научи ли кой е насочил луната към нас?

– Още не. Млъкни и ме остави да...

А междуременно гигантският строеж беше приключил. Два цилиндъра, всеки дълъг по сто мили; вътрешният с диаметър една миля, с плътни специално подсилени стени, а външният – два пъти по-голям. В единия край външният цилиндър беше заострен като нос на ракета. А в другия... Корбел по-скоро възприемаше, отколкото виждаше. Бойно лазерно оръдие, пригодено за целта, вентилационни клапи, обтекатели и масивни къси стабилизатори, монтирани в самия край. Отстрани бяха прикачени и няколко резервоара с течен водород. Конструкцията се задвижи от собствените си термоядрени двигатели... и започна да се отдалява, обкръжена от миниатюрни кораби...

- Как се слиза от слон? – промълви неочаквано Корбел.
- Трябва ли да знам?
- Не се слиза. От патица е по-лесно.
- Защо?
- Защото е по-безопасно. Как се премества Земята?

Не беше чудно, че светлинното представление не говореше нищо на Скатхолц. Гледката на огромния ракетен двигател, озарен от директна слънчева светлина на фона на черния космос беше зашеметяваща. За един бивш архитект, при това от далечни времена, схемите и таблиците бяха почти неразбираеми. За Скатхолц щяха да са лишени от смисъл. Но все пак, дори без помощта на венозно вливаната РНК-памет, Скатхолц бе съумял да схване някои неща.

– Като преместиш нещо друго – досети се той. – Пораженията, нанесени от ракетната тяга и от възможните грешки могат да бъдат избягнати, ако тялото-заместител е необитаемо. Избираш жертвата и я поставяш на пътя на носещия се към теб свят. Кого са използвали за заместител? Ганимед?

- Уран. Можеш ли да спреш на това изображение?

Лекцията замръзна на картината, показваща горните слоеве на урановата атмосфера. Сравнен с огромната маса на планетата, двигателят изглеждаше миниатюрен.

– Виждаш ли? – обади се Корбел. – Цилиндърът е с двойни стени и усилена конструкция, за да издържа на сътресения отвън. Лети почти вертикално в горните слоеве на атмосферата. Вентилационните клапи в долния край са отворени за местната атмосфера, която се състои от водород, метан и амоняк, както и водородни примеси. Един изстрел от лазерното оръжие, насочен по дължината на двигателната ос, като се използва водородна завеса... и следва термоядрена реакция, насочена по същата тази ос...

- Не разбирам напълно термина. Термоядрена реакция?

– Това е реакцията, която подхранва енергията на звездите. Вероятно сте използвали термоядрени бомби срещу Момичетата.

- Ясно. Значи водорода изгаря в така конструирания двигател...

– И следва експлозия нагоре и навън от атмосферата. Температурата е най-висока по оста и по-ниска в близост до стената на цилиндъра. Възпламенената маса напуска конструкцията през соплото в горния край. Създадената от тази тяга скорост далеч надхвърля орбиталната скорост на планетата. Двигателят се забива надолу към по-плътните слоеве на атмосферата. Нали виждаш, тук, в края цилиндъра е оформен

като ракетно сопло. Уплътнената атмосфера притиска с огромна сила стените на цилиндъра, опитвайки се да го изхвърли нагоре като тапа, но реакцията вътре не спира.

– Елегантна идея – отбеляза Скатхолц.

– Аха. Така или иначе – жертви няма. Всичко се управлява от орбита. Атмосферата на планетата се явява едновременно гориво и амортизатор – а планетата се състои предимно от атмосфера. Дори когато термоядрената реакция се преустановява, двигателят изплува нагоре, защото е пълен с нагорещени водородни примеси. Ако изистине, цилиндърът ще потъне надолу, но достатъчно е да се включи лазерното оръдие и той отново се затопля, предизвиквайки началото на поредната термоядрена реакция. Би ли пуснал отново прожекцията?

Скатхолц извика нещо на Крайхайфг. И Корбел беше погълнат от представлението.

Земята издържа, макар и на косъм. От полюсите бяха прокарани свръхпроводими топлообменни кабели. Полюсните шапки се разтопиха. Загинаха милиони. Спряха да се раждат деца, изчезнал бе радиационният щит на планетата. Измина близо век, преди да успеят да въведат Уран на земната орбита, само на шест милиона мили от Земята. Планетата се движеше с нарастваща скорост, увеличайки Земята след себе си... а сетне орбитите им се разделиха и Земята се озова на друга, по-широка орбита. Изгубили бяха Луната.

Подклаждано от нарастващата вътрешна топлина Слънцето продължаваше да се разширява. Светлината му почервеня, но от увеличената повърхност се излъчваше значително повече топлина в космическото пространство... и към Земята. Момичетата вече бяха овладели непокорния Уран и неговия летящ термоядрен двигател. И отново преместиха Земята.

Наложи се да я местят пет пъти. При едно от тези премествания тя се озова точно на срещуположната страна на Марс. Сетне продължи навън. Термоядрената пещ на Слънцето постепенно се стабилизираше, но фотосферата продължаваше да расте. И Земята трябваше да бъде преместена за шести път...

– Ето значи къде са се сблъскали с главния проблем – промърмори Корбел, чийто интелект беше подсилен от допълнителната памет.

Земята беше твърде топла. Около всяко стабилно слънце има доста тесен пояс, в който планетите биха могли да поддържат подходяща температура, като тази на Земята. Ала сега този пояс се бе приближил до Юпитер. Огромната планета можеше да изтегли Земята от новата ѝ

орбита и дори да се блъсне в нея.

Да поставят Земята в орбита около Юпитер? Но топлинното излъчване на Слънцето беше започнало да отслабва. Земята беше обречена на вечна ледникова епоха – освен ако Юпитер не можеше да замести далечното слънце.

– Последната част не ми е много ясна – обади се Корбел. – Превърти я отново.

Крайхайфт последва съвета му. Появиха се две почти идентични астрономически изображения, разделени от преграда. Корбел проследи как Уран се отдалечава от Земята, преминава зад Ганимед и там навлиза в нова орбита. После Ганимед пада... на два пъти. В едната сцена той се насочи косо към Юпитер, подпали се и накрая се разпадна сред ослепителни фойерверки. Във втората сцена се понесе право надолу, пламна и изчезна мигновено.

– Да. Не може да им се отрече изобретателност – отбеляза Корбел. – Решили са да минат два пъти със същия номер. Използвали са Уран за да изтеглят Земята отвъд Юпитер, а после са го насочили сред системата от спътници. Искали са да спрат Ганимед на място. Естествено с тази маневра са объркали орбитите на всички спътници.

– И къде са сгрешили?

– Не съм съвсем сигурен. Момичетата са искали да вкарат Ганимед в бърснеща орбита. Но вместо това спътникът е паднал. Не разбирам защо това да е объркало плановите им?

Скатхолц не отговори.

Не беше никак лесно да разсъждава. Познанията му по гигантски термоядрени двигатели, уранова атмосфера и междузвездни войни датираха съвсем отскоро. Те му позволяваха да разбира по-добре смисъла на станалото, но когато се опитваше да мисли, цялата информация се объркваше в главата му. По дяволите, Скатхолц! Защо да му казва всичко? Но възникналият проблем подклаждаше любопитството му... подсилен от придадената памет и познания.

– Я да видим. Юпитер отделя повече топлина, отколкото получава от Слънцето. Тази топлина е останала от времето, когато планетата се е образувала от първоначалния пращен облак преди четири милиарда години – по моето летоброене. С други думи, всяка планета е в състояние да поеме топлина и да я отделя дълго. Много дълго. Ала натрупаната в нея енергия остава неизменна, независимо от ъгъла, под който пада луната.

– А сблъсъкът с Юпитер може ли да предизвика термоядрена

реакция? Да го подпали?

– Юпитер е твърде малка планета за да пламне като звезда. Не притежава достатъчна маса и налягане. От друга страна, в ударната вълна пред Ганимед налягането ще е огромно по сила. И топлината.

– Трудно ли е да се изчисли?

– Какво?

– Полученото топлинно излъчване при бърснещ удар с повърхността. Знаели са масата на Ганимед и силата на падане. Значи Момичетата биха могли да изчислят повишението на юпитеровото топлинно излъчване. Да преценят, дали ще е достатъчно, за да затопли Земята.

Корбел кимна разбиращо.

– Виж – ядрото на Юпитер се състои от сгъстен водород, невероятен сгъстен, до степен да се държи като метал. И така, Ганимед пада. Следва термоядрена реакция, вдига се огромна ударна вълна, която расте и расте, подхранвана от удължената реакция. И тогава топлината ще се повиши и ще остане постоянна.

– Не мога да си го представя, Корбел. А ти? Виждаш ли някаква логика във всичко това?

– Да. Изгубили са спътника и това ги е погубило. Уран вече се отдалечавал в междупланетното пространство. Момичетата не можели да го върнат обратно. Територията, която обитавали станала твърде гореща. И тогава се опитали да завладеят територията на Момчетата.

Корбел осъзна, че представлението е приключило. Умът му все още беше замъглен от новопридобитите спомени. И все пак, той беше Джейбии Корбел. Личността му беше запазена.

– Значи новото космическо тяло на хоризонта е Уран – заключи Скатхолц. Някои от Момичетата трябва да са оцелели. Какво ще правим? Не разполагаме с космически кораб. А и не можем да построим в такива кратки срокове. Корбел, можем ли да използваме твоята платформа за кацане?

– Няма гориво – Корбел неочаквано се засмя. – А и какво ще направите, ако имате космически кораб? Ще таранирате Уран? Или ще се научите да го управлявате?

– Криеш нещо от нас.

– Не вярвам във вашите Момичета. Ако наистина са оцелели толкова дълго, отдавна да са направили нещо. – Появата на Уран бе прекалено театрален жест. Всъщност, подобно съвпадение вероятно имаше естествено обяснение. Корбел вече бе намислил едно. Но... да не се издава. – Ами ако са се скрили в Хималаите? Горе в планинските долини

има признаци на живот. Вярно, ще мине доста време преди да създадат промишленост.

– Твоите названия не ми говорят нищо – Скатхолц му помогна да се надигне. – Ще можеш ли да ми покажеш тези Хималаи на картата на света? Долу има една.

ОСМА ГЛАВА ДА НАБИРАШ НАПОСОКИ

1

Стълбата пресичаше диагонално стъклената фасада на сградата. Перилата следваха наклона и на всеки шест етажа заставаха хоризонтално.

Крайхайфт и Скатхолц разменяха къси реплики на момчешки. Корбел едва следеше разговора – Скатхолц предаваше историята, която бе научил от Корбел, а Крайхайфт я сравняваше с легендите и преданията идещи от вековете. По начина по който жестикулираха и обсъждаха оживено двамата приличаха на италианци, но лицата им оставаха безстрастни. Уплашиха се, помисли си Корбел. Май историята съвпаднаше с легендите.

Корбел се помъчи да приведе мислите си в ред. Трябваше да асимилира прекалено много информация за твърде кратко време.

Нищо чудно Момчетата наистина да са оцелели. Пирса бе забелязал следи от активна дейност в няколко района на планетата. Но в такъв случай досега да са преминали към действие! Наистина невероятно, да се завърне след три милиона години, тъкмо навреме за отмъщението.

Трябва да избяга. Няма време за губене. Дали Момчетата могат да се пързаят по перила? Едва ли са опитвали някога. Но и Корбел сигурно е изгубил форма...

– Глупачки – гневеше се Крайхайфт. – Ако бяха по-хитри, щяха да насочат няколко луни една след друга.

– Глупак си ти – тросна се Корбел и се изненада от себе си. – Щяха да изгубят твърде много време, за да връщат Уран при всеки опит. Става дума за планета, десетократно по-голяма от нашия свят!

– Толкова голяма, че Момчетата са изгубили дирите ѝ – подхвърли ехидно Крайхайфт.

– Танцът на юпитеровите спътници е много сложен... – поде Скатхолц.

– Ах, вие, арогантни, импотентни копелдаци... – ядоса се Корбел.

Крайхайфт замахна небрежно и го перна през лицето. После го вдигна и го хвърли назад към стълбите.

– Май бутилираната памет те е натъпкала с предразположение към Момичетата – отбеляза той.

– И кой е виновен за това?

Скатхолц изправи Корбел на крака. Ожуленият лакът го болеше нетърпимо, но изглежда нямаше счупено, а сега това бе най-важното. По-добре, че не беше си опитал късмета с перилата. Оказа се че на долния етаж ги чакат две Момчета.

Едното беше съвсем младо, на не повече от три юпитерови години. Още щом наближиха то заговори развълнувано:

– Не можахме да заловим Гординг. Но изглежда не възнамерява да се измъкне с прилатсил. Използваната нишка беше моя. Вероятно я е изтеглил незабелязано от колана ми.

– И къде е той сега? – настоя Скатхолц.

– Отправи се на север, после на изток и там изгубихме следите му. Някъде в покрайнините на Пархалдинг.

– Сигурно не знае за... – Корбел не различи последната дума. – Претърсете улиците, но не и сградите, за да не попаднете в клопка. Може би ще се опита да се добере пеша до Диктаград. Там ще е далеч от нас. Или пък да вземе чипъл... – още една непозната дума. – Така че, отваряйте си очите за останали в изправност чипъли. Намерите ли някой, повреждайте го. Кажете и на другите.

По-младото Момче се втурна с готовност да изпълни задачата.

Какво ли е това чипъл? Сфероидна кола? И откъде са разбрали, че Гординг не е използвал „телефонни кабинички“?

– Тръгни обратно по следите ни – заръча Скатхолц на другото Момче. – Предупреждавай всички, които срещнеш, че има избягал дикт. Гординг не бива да се завръща в Диктаград – той се завъртя неочаквано и кресна. – Какво се блещиш, Корбел? Забавно ли ти е?

– Ужасно. Ами ако Гординг е използвал прилатсил без да го разберете?

– Не може – усмихна се Скатхолц. Той посочи картата на стената. – Това е картина на света, нали? Стара, създадена в онези времена, когато част от планетата е била покрита с лед.

– Да. Мога ли да използвам копието ти?

Предположението му беше доста рисковано, но искаше да разбере какво ще последва. А това, което последва бе, че Скатхолц му подаде копието си. Двете Момчета си бяха отишли, но в поведението на Скатхолц и Крайхайфт не се долавяше скрито напрежение. Корбел посочи с дръжката:

– Тези планини тук са Хималаите. Високо сред тях има долини, където е доста студено. Когато бях в орбита, забелязах някои участъци покрити с растителност. На север, ето тук, край Охотско море, имаше данни за използване на енергия за промишлени цели. Възможно е да са машини, работещи автоматично, но все пак...

– Или да са Момичетата. Няма ли да е твърде топло за тях? Не, полюсът е доста близо. А ти, Корбел, как смяташ?

– Не зная. Защо ще чакат толкова дълго? И как биха могли да построят космически кораби?

– Не знаем как се строят космически кораби – Скатхолц се загледа през счупения прозорец към мястото, където трябваше да се появи тайнствената планета. – Ако на пътя ни се е изпречил Уран, безсилни сме да го спрем. Но в случай, че Момичетата наистина го направляват, тогава какво са намислили? Да го стоварят върху нашия свят? Да променят климата и възвърнат изгубените територии? Ти познаваш Момичетата, Корбел.

– Познавам жените-дикта.

– Възможно е някъде на планетата все още да живеят Момичета. Как мислиш, не михме ли могли да окажем натиск върху тях? Или не разполагаме с нужното време? Крайхайфт...

Корбел зърна някакво движение надолу по улицата.

– Вземи си копието – рече той и го подаде.

Скатхолц се обърна и протегна ръка. Застанал така, той не забеляза онова, което Корбел виждаше ясно: сред дърветата се носеше сферокола, тя сви към тях и забави.

Крайхайфт обаче изглежда бе прочел нещо по лицето на Корбел, защото подскочи и извика:

– Тревога!

Скатхолц се огледа стреснато.

И тогава Корбел скочи през прозореца.

Реакциите на Момчетата бяха невероятно бързи. В мига, когато краката на Корбел прелитаха над назъбеното стъкло, дръжката на копието се заби в глезените му и го завъртя. Той сви колене към гърдите и се приготви за сблъсък със земята. Вместо на глава, както очакваше, стовари се на рамо в буйната царевица. Скатхолц летеше след него от прозореца, разперил грациозно ръце. Корбел се претърколи, изправи се и се втурна да бяга.

Крайхайфт запрати след него мачетето си. Желязото го блъсна отзад и отлетя встрани.

– Спри, или ще умреш! – извика Крайхайфт.

– Чакай! – кресна някъде близо зад него Скатхолц. – Той знае нещо.

Корбел се понесе напред.

Сфероидната кола бе спряла пред входа. Покрита бе с разкъсани лиани и бръшлян, а вътре се белееше брадата на Гординг. Той се пресегна и отвори вратата. После я подпря с пръчка. Защо ли?

По дяволите, нямаше време. Хвърли се вътре, удари се в тапицери-ята и се огледа.

Скатхолц беше по петите му, но неочаквано застина ужасен. Корбел хлопна вратата в лицето му.

Корбел си спомни за пръчката на вратата. Гординг сигурно я бе използвал за да опъне нишката през вратата. Малко невнимание и можеше да изгуби ръката си. Но всичко бе завършило благополучно.

– Тръгвай! – извика той.

– Не знам комбинациите.

– Ах, ето... – Корбел притисна пет пъти фигурата, наподобяваща пясъчен часовник. Това беше първото, което му хрумна и идеята беше добра: Щабът на Световната полицейска служба в Сараш-Зилиш.

Колата се люшна напред.

Корбел се озърна тъкмо на време, за да изгледа учудената физиономия на Скатхолц. Момчето беше изгубило копието си. Не се виждаше никъде около него.

От краката на Корбел се стичаше кръв и попиваше в меката тапицери-я. Нищо не можеше да направи. Не разполагаше дори с чисти превръзки за раните.

– Навий нишката около камъка – заръча му Гординг. – Побързай, преди да си се порязал.

Корбел се подчини. Нишката бе тънка като паяжина и едва се забелязваше. Колата се залюля встрани, заобикаляйки дървета, храсти и всякакви попътни препятствия.

2

Колата, с която избяга от Норна, беше съвсем безшумна, ако се изключи полъха на вятъра. Но движението на тази беше придружено с ниско, едва доловимо бръмчене.

– Колко стар е този... чипъл? Дали е в добро състояние?

– Не мога да поправам чипъли. Но вероятно е снабден с

предохранителни механизми. Момчетата, които са ги построили, са очаквали да живеят вечно. Къде отиваме?

– В Сараш-Зилиш, където Момчетата прекарват дългата нощ. Там има машини, които могат да ни послужат. Но дали ще срещнем и Момчета?

– Според мен е рано. Честно да си кажа, не зная.

– Ще рискуваме. Божичко! – Корбел се втрещи в нещо, което би могло да означава неговата смърт, поради глупост. Дискът...

– Въобще не се сетих за това. Та аз нямам кредитен диск. Как щях да карам тази кола. А ти откъде намери? – добави той.

– В легендите се разказваше, че по времето на управлението на Момчетата били използвани някакви особени монети. Предположих, че след като ледовете са се стопили, започнали да погребват телата на мъртъвците в покрайнините на града за да оплождат почвата. След като избягах, отправих се към едно подобно място. Заех се да копая и не след дълго се оказа, че съм бил прав. Било е време, когато Момчетата и Момчетата са загивали с хиляди. Намерих кости, скелети, дрехи и монети. Опитах няколко монети в процепа на чипъла и една от тях свърши работата – той погледа към Корбел и в очите му се четеше съмнение. – А ти забрави ли, че ще ти трябват такива монети?

Корбел се изчерви.

– Трябваше да мисля за доста неща.

– Можех да си опитам късмета сам.

– Зная. Благодаря, че се върна за мен.

– Трябваше, защото ти направи и друга грешка. Тази кола сама ли се управлява?

Движенията на сфероидната кола сякаш се бяха поуспокоили. Корбел забеляза, че са напуснали Пархалдинг и се носят над безкрайна равнина, покрита с жито.

– Да, – кимна той – сама.

– Тогава, погледни косите ми.

Нищо толкова странно нямаше в косите на Гординг. Изглеждаха малко по-мръсни, но все така неизменно бели... пет дни, след ухапането на котешката опашка.

Гординг пръв наруши неловкото мълчание.

– Да се върна ли обратно при моите дикти? Да им разкажа ли, че еликсирът на безсмъртието наистина съществува, но Корбел е изгубил тайната му? Трябва да го открием, Корбел.

– Не мога да повярвам. Значи котешките опашки не са... не, не

вярвам! По дяволите, Гординг. Никоой не ми е правил инжекция, ако се изключи онова ухапване!

– Значи е било нещо в храната, водата или въздуха. Спомни си, не си ли се чувствал зле. Гадене, превъзбуда, обърканост?

– На стари години какво ли не чувства човек. Знаеш ли как остаряват хората?

Гординг се намести удобно в креслото и извърна лице към Корбел. Изглежда не бързаше за никъде.

– Ако знаех всичко за остаряването, отдавна да съм открил този еликсир. Но имам само обща представа. В тялото се натрупват разни вещества като... пепел от гаснещ огън. Някои от тях тялото изхвърля навън без чужда помощ. Събира ги в екскреторните резервоари и ги отделя. Други вредни вещества, отлагачи се по стените на кръвоносните съдове в тъканите и мозъка могат да бъдат отстранени с помощта на специални лекарства. Димните отлагания и пращинките в белите дробове също могат да бъдат промити. Без тази външна намеса ние ще умрем много по-бързо.

Но някои... пращинки се събират в най-малките живи единици на организма. Откъдето не могат да бъдат извлечени. Представи си някакво вещество, лекарство, което е в състояние да променя тези пращинки, да ги разтваря и неутрализира дей...

– Без да убива клетката? Но това са само предположения, нали? Знаем, че диктите са владеели тайната на безсмъртието, но нямаме никаква представа как е ставало това. Интересно, какви процеси протичат в телата на Момчетата?

Гординг махна небрежно с ръка.

– Това е погрешна посока на разсъждение. Безсмъртието на диктите е било открито по-рано. Като начин на действие вероятно е по-примитивно... Успокой се, Корбел. Нищо не можем да предприемем докато не спре чипъла. По-добре да съберем сили.

– Изпитвам странното желание да си блъскам главата в нещо твърдо. Като си помисля само как те предизвиках да се нахвърлиш върху мен и после запратах котешката опашка в лицето ти... – истината беше, че не знаеше как се казва на момчешки „съжالياвам“.

– Странен начин на разсъждение. А какво си очаквал? Че младият, силен, тъмнокож Гординг ще обгърне нозете ти с ръце, ще изплаче мъката си на косматите ти гърди и ще ти предложи всичките си жени... – Гординг се засмя. – Да, зная, че така си мислел. Но те не са мои жени. Те принадлежат на себе си, както аз си принадлежа, в онези случаи,

когато Момчетата ни оставят да се разпореждаме сами. Спомняш ли си как се отнесоха жените към твоето твърдение, че за всяка жена е имало по един мъж?

– А... не съвсем.

– Странен живот сте водели. Не знаеш ли, че настъпват периоди, в които жената не желае мъжа? И какво ще прави той тогава? Ще заеме жена от друг мъж?

Гординг изглеждаше искрено заинтригуван.

Невъзмутимостта му беше направо завладяваща. Корбел се отпусна назад в мекото кресло.

– Всичко ще разбереш като открием тайната на безсмъртието – рече той.

Гординг втренчи поглед в него.

– Знаеш ли, мисля че си прав. Би трябвало да се освободим от Момчетата. Да отглеждаме свои деца и да ги правим безсмъртни. Така с течение на времето броят на жените и мъжете ще се изравни. Но... – той се усмихна. – Ще трябва да минат векове.

Завесата на дъжда се носеше право към тях сред житата. След миг удари предното стъкло. Корбел повиши глас за да надвие шума на бурята и гръмотевиците.

– Опитвали ли сте да избягате?

– Изпращахме разузнавачи. Предимно по-млади мъже, някои току що върнати от Момчетата. Не бяха надарени с особена мъдрост, но затова пък приличаха на истински Момчета, след като премахнеха окосмяването по телата си. Някои се връщаха, но спомените им бяха отнети. Може би и останалите щяха да се върнат, ако можеха. През дългата нощ изпратихме и група жени. Нито една не се завърна.

Дъждът трополеше по кожата на двигателя.

– А не сте ли обмисляли бягство по море? – поинтересува се отново Корбел.

– Разбира се, но как да скрием от Момчетата плавателния съд? Корбел, ти си бил отвъд океана. Има ли там земя? Има ли живот, или е твърде горещо?

– Живот има, но растителността не е толкова буйна, нито плодородна. Някои от плодовете стават за храна, разбрах го, защото Мирели-Лира ме храни известно време с тях. Макар и непоносима, горещината не е убийствена. И, знаеш ли, видях плавателни съдове, толкова големи, че да поберат целия Диктаград. Друг е въпроса дали все още могат да плават.

– Къде?

– На стария морски бряг, не повече от ден път от морето.

Гординг предъвка получената информация.

– Има три пречки. Първо – да се откара плавателния съд до морето. Второ – рискът Момчетата да ни заловят. Третата и най-голяма – какво ще разкажем на хората, когато остарееят? Че сме им отнели вечния живот? Корбел, можем да се прехвърлим отвъд океана само след като открием тайната на безсмъртието.

– Да знаеш как ме е яд. Та аз мислех, че съм я открил. Каква брилянтна идея! Всички факти сочеха към котешките опашки... Слушай, не искаш ли да опитаме само още веднъж? Една малко ухапване. Може би има значение дали е от мъжки или женски екземпляр, или пък оказва влияние оцветката на козината? Не, Момчетата едва ли биха позволили на еликсир да се разхожда свободно по улиците на Диктаград.

– Може и да се съглася. Залогът е особено висок. Отдавна да си умрял, ако не беше успял да откриеш еликсир.

Корбел се остави на меката тапицерна да го обгърне. Шумът от блъскащия по корпуса дъжд го успокояваше, напомняше му за домашния уют. Не след дълго заспа.

А в съня бягаше и бягаше.

3

Събуди се в мига, когато внезапно полетя напред. Нещо меко избухна в лицето му и го отблъсна. Налягането го притисна назад и тялото му се завъртя. Опита се да стане, но откри че дори не може да помръдне с пръст. Опита се да извика, ала в гърдите му нямаше капчица въздух!

Кошмар! Носеше се надолу по болничните коридори, задъхан – откряна вратата на телефонната кабина в шахтата – не работеше! Изтича навън, огледа се за друга кабина, сви зад ъгъла и пред него застана Норна! Парализата обхвана диафрагмата му, клепачите му се склопиха, изгуби равновесие и направи отчаян опит да закрепси. Бастунът!

Но крясъкът му прогони... прогони онова, което притискаше лицето му. Изпъшка и успя да поеме глътка въздух. Притискаше го мека, податлива материя. Така, а болницата беше далеч в миналото.

Имаше чувството, че лежи наопаки.

Чакай да си спомни, седяха с Гординг... в колата... Натискът отпред отслабна. Той се изправи, като се тласна с длани. Това което го

притискаше поддаде като балон. Опипа с ръце встрани, докосна вратата, хвана дръжката. Завъртя я. Измъкна се от притисналия го балон, свлече се встрани и накрая падна на глава.

Колата лежеше преобърната в смачканата пшеница. Зад нея се виждаше дълга разпокъсана дия. Гординг стоеше отзад и разглеждаше подаващото се под кожата на двигателя копие.

– А аз си мислех, че съществува предпазен механизъм – промърмори той.

Корбел почувства внезапно облекчение. Думите напиха в гърлото му.

– Напоследък доста ни вървя в измъкванията. От една бъркотия към друга. Божичко, ако и това не е кошмар! В един момент дори ми се стори, че времето се е върнало назад и отново бягам от Мирели-Лира.

Гординг вдигна поглед към него.

– Взела ти е акъла, тая старица.

– Така си е. По-лоша е от Момчетата дори. Като си спомня само, тръпки ме побиват. На всяка крачка в града имаше прилатсил, но няхах и най-малка представа къде се е спотаила и ме дебне. Единственото, което ми оставаше, бе да се пхна в първия срещнат прилатсил, да набера някой случаен код, и пак и отново, а някои от тях отказваха да функционира. А през цялото това време тя просто е следила сигнала от моя шлем! Сигурно и досега е в нея. Е, поне така се надявам.

– Какво значение има това?

– Ще ти кажа по-късно – Корбел се замисли. – За миг, докато се носехме...

– Ти хрумна нещо?

– Получи се някаква връзка в примитивния ми мозък, но почти веднага се разкъса. Няма значение, пак ще се сетя. – Корбел огледа дията зад тях, обърна се и посочи с ръка в противоположната посока. – Сараш-Зилиш е натагък. Но нямам представа колко далеч. – Докъдето им стигаха очите се виждаха само полюшващи се класове. – Стигнем ли гората, вече ще сме близо.

Гординг предпазливо издърпа счупеното копие на Скатхолц. Измъкна камъка с навитата около него нишка, намери още един камък и възстанови оръжието си. Обезопасителните балони на чипъла се бяха спуснали. Гординг затършува вътре и издърпа пластичния диск.

Слънцето беше като пламтяща чиния, спускаща се над облаците. Поеха през влажната трева и Корбел се зае да разказва на Гординг как Момчетата изгубили своята луна.

Призори откриха малко поточе.

Юпитер осветяваше пътя им с коси оранжеви лъчи, които караха земята под тях да сияе. Корбел осъзна, че стъпва във вода и едва тогава я забеляза. Поточето беше съвсем плитко и мътно. Обрасло бе с храсталаци, които напомняха на ориз, или жито.

Корбел коленичи и отпи. Сетне изми засъхналата кръв по краката си. Когато вдигна глава, Гординг стискаше в ръцете си пърхаша риба.

– Ти си бил доста бърз в ръцете!

– Ето ти и закуската... – Гординг вече белеше люспите.

– Опасно ли е да палим огън?

– Да, могат да ни забележат. Групата ни е твърде малобройна. Отдалеч не можем да минем за Момчета. Ще ядем рибата сурова.

– Не, благодаря.

– Както искаш.

Немигащата светлинка в небето се бе уголемила. Странно, как се придвижваше толкова бързо. Спомни си, че когато се появи в Слънчевата система, на борда на „Дон Жуан“, Уран се приближаваше към Юпитер по косата орбита, на която го преместили Момчетата. Побърза да разкаже за това на Гординг.

Гординг кимна.

– Не съм се занимавал с изчисления, но според мен орбитите на Юпитер и Уран би трябвало да са в постоянен конфликт, след като Момчетата са изоставили опитите с Ганимед... Но защо са зарязали Уран на свободна орбита? Биха могли да го завъртят обратно, за да поправят грешката си.

– Може би им е попречила приближаващата война. Върнали са се с корабите си за да бомбардират Момчетата. И така е свършила войната.

Гординг беше изял всичко, освен костите на рибата.

– Съмнявам се, – рече той, – Момчетата да са отложили отмъщението си за твоето завръщане. Малко вероятно е и останалият на свободна орбита Уран да пресече пътя на нашата планета точно когато ти си тук. Корбел, според мен твоята хипотеза е най-вярна. Трябва да се върнем в град Четири и да открием старицата, в която е твоят шлем. В противен случаи ще присъстваме на края на света.

– Страхувах се, че ще го кажеш. Съгласен. В Сараш-Зилиш оставих един съвсем изправен чипъл, с който пристигнах от нос Хорн. Жалко че не знам кода за обратния път.

– Ще набираме напосоки?

– Може би. Но преди това бих искал да проверим подземната

система. В една от сградите забелязах подробна карта. Да вървим – той се надигна.

Изгрев слънце ги посрещна със смразяващ костите рев. Корбел се озърна. Само на десетина метра от него се беше изправил миниатюрен лъв, огласяйки околностите с предизвикателния си рев.

Дръжката от строшеното копие на Скатхолц го плесна по ръката.

– В атака! – извика Гординг и се втурна към чудовището.

Корбел колебливо го последва. Лъвът изглеждаше изненадан от дързостта им... но не задълго. Той скочи срещу Гординг. Гординг се отдръпна встрани. Лъвът се завъртя и обърна гръб на Корбел. Корбел замахна и заби колкото сила имаше, копие то в широкия гръб на животното. Лъвът изрева болезнено, извърна се и разпори въздуха с лапа. Не уцели, а в следния миг Гординг отсече и двете му предни лапи.

– А сега да бягаме! – викна Гординг.

Затичаха към Сараш-Зилиш. В прозрачният утринен въздух на хоризонта ясно се различаваше тъмната ивица на гората.

– Самецът... привлича жертвата... към женската – обясняваше задъхано Гординг.

Корбел се озърна боязливо и забеляза нещо кафеникаво сред житата зад тях. После подхвърли на стареца.

– Ще се измориш... Трябва... да се... бием.

Спряха, пъшкайки учестено.

Предпазливостта на женската им даде възможност да си поемат дъх. Когато се показа от близките храсти, те стояха неподвижни, като статуи на атлети. Лъвицата нададе яростен рев, но двамата не помръднаха. Очевидно това пробуди колебанията ѝ. Тя изрева повторно. Корбел я разглеждаше нашрек, уверен, щастлив.

И тогава лъвицата отстъпи. На два пъти се оглежда, но продължаваше да се отдалечава.

Корбел пое към града, а на лицето му бе застинала глупава самодоволна усмивка. Нищо не можеше да стори, за да я изтрие. Всеки път щом отпуснеше лицевите мускули и усмивката разцъфтяваше отново. За Гординг, очевидно инцидентът беше приключен. Той дори не си даде труда да похвали Корбел за самообладанието му... а щеше да му бъде приятно.

Накрая Корбел заговори:

– Ако беше истински лъв, да ни е разкъсал. Защо има толкова много умалени животни?

– Има ли?

– Ами да. Лъвове, слонове, бизони. Сигурно е имало доста продължителен период на гладуване, преди почвата да стане плодородна. Поедрите животни са понесли глада по-тежко. Или са измрели от загуба на топлина – голям телесен обем, голяма повърхност.

– Вярвам ти. Достатъчно е да те погледна, за да се уверя, че има разлика между теб и другите дикти. Нашите тела са се адаптирали към червената слънчева светлина, към по-дългите дни и нощи. Така е и с животните, растенията... дори Момчетата са претърпели промяна, чрез диктите. Всичко това ще бъде изгубено, ако Уран ни пресече пътя.

– Зная.

– Готов ли си да се срещнеш с Мирели-Лира?

– Да. – Корбел потрепери, макар утрото да не беше хладно. Ала студът скоро щеше да дойде. Опита се да си представи нощ дълга шест години – и видя Мирели-Лира да се прокрадва към него в мрака. – Най-добре ще е, ако успеем да открием тайната на безсмъртието преди да се срещнем с нея. Готова е на всичко за тоя елексир.

– Ако го намерим, аз съм пръв.

Корбел се засмя.

– Ще има предостатъчно. Иначе... щяха да го пазят някъде.

– Защо се замисли?

– Да го пазят. Шахтата в болницата на Сараш-Зилиш не беше охранявана. Нима Момчетата са били уверени, че диктите не могат да стигнат до там? Мястото не се отличаваше с нищо особено, ако се изключи предпазната инсталация, бронираната врата, еднопосочните кабини...

– Но какво значение би имало, ако някой дикт открие безсмъртието? Шахтата в град Четири е била охранявана от едни дикти, чието притежание е била, срещу други – също дикти. Поне така предполагаше.

– Но май съм грешал. Град Четири е стар, но не колкото Пархалдинг. По-скоро, като Сараш-Зилиш. Мисля че са го построили Момчетата.

Дърветата бяха по-близо. Плодни дръвчета. Корбел почувства глад. Корбел разтърси глава. Нещо се въртеше в ума му...

Пепел от загаснал огън. Повечето от нея излиза навън като изпразнения и урина... но не всичко – уреята се отлага в ставите и предизвиква подагра. Холестеролът запушва вените и артериите. Но дори ако всичко това бъде промито... остават инертните молекули, които се натрупват в самата клетка.

Представи си чудодейното лекарство, способно да освободи клетката от тези молекули. Кажете ми, как би изглеждало то.

– Не е имало нищо за пазене!

– Не разбир...

– Не е имало нищо за пазене в Сараш-Зилиш. Всичко разбрах. Хейяаа! Разбрах го! Безсмъртието на диктите!

Гординг отстъпи назад.

– Веднъж вече мислеше така. Какво ужасно чудовище трябва да ме ухапе този път?

– Няма да ти кажа. Стига ми че предния път постъпих като глупак. Не и този. Ела.

Дърветата бяха съвсем близо, а Корбел беше гладен.

4

Корбел крачеше по улиците на Сараш-Зилиш. Лицето го сърбеше. Сърбеше го и скалпът. И гърдите. Опитваше се да не обръща внимание на киселините в стомаха си.

Как се движат самотниците? Само веднъж досега бе виждал самотник отблизо. Крачеше наперено и уверено, по Момчешки. Корбел се помъчи да върви по-наперено и уверено.

Прозорците на Сараш-Зилиш бяха тъмни, а улиците – пусти и потънали в тишина. Нищо чудно целият този поход да се окаже безсмислен...

Още щом стигнаха гората в покрайнините на Сараш-Зилиш, двамата се натъпкаха с плодове. Корбел използва острието на счупеното копие за да си избърсне лицето, гърдите и скалпа, оставяйки само малко коса над челото. Гординг също подряза белите си коси и се избърсна.

Две засмени Момчета излязоха от близкото помещение, вероятно предназначено за магазин. Корбел сви в следващата улица за да избегне срещата с тях, също както би постъпил някой самотник. Може би отдалече приличаше на такъв. Но от близо шансът беше минимален. Проклето да е това безсмъртие, та той не е на дванадесет години. Щеше му се Гординг да е сега до него, но това с нищо не би облекчило положението му. Двама щяха да привличат повече вниманието от един.

Улицата пред него бе гъсто обрасла с храсти, а стената – покрита с бръшлян. Корбел продължи нататък.

Стената постепенно извиваше. Малко по-надолу се виждаше отвор, през който растенията в парка бяха проникнали отвън. Корбел го подмина и продължи. До ушите му достигаха различни звуци – шум от

клони, полюшвани от вятъра, песен на невидими птички, отгласи от далечен смях. Момчета! От другата страна на стената имаше Момчета. А в стената отново се появи отвор.

Отвъд отвора над храстите плуваше нещо, наподобяващо коледна играчка.

Корбел спря и се замисли. Доближи сфероколата и затърси някоя подходяща фиданка. Повечето стебла на храстите бяха закривени, накрая намери едно, което можеше да му послужи. Отрязва го в основата, след това седна с кръстосани крака...

Къде ли се бавеше Гординг?

Останал бе зад него, с идеята да го следва от разстояние. Дори и някой да ги забележеше, щеше да реши, че са двама самотници, движещи се в една и съща посока – към парка.

Седнал удобно на земята, Корбел измъкна острието от счупеното копие и го използва за да заглади отрязаното стъбло. Недалеч от него минаха няколко Момчета, но Корбел си наложи да не поглежда към тях. Две от тях носеха нещо като гигантски пуйки, провесени на тояги. Накъде ли се бяха запътили? Може би наблизко имаше кухня? Стресна го нечий силен глас. Вдигна навъсено глава, а отсреща естествено се хилеше Момчешка мутра. Не виждаше ли, че е сам? Един самотник имаше правото първи да решава кога и с кого смята да разговаря.

Новата дръжка пасваше чудесно. Продължи да я загладва с острието, а Момчето бавно се отдалечи през улицата. Наблизко обаче се чуваха тихи, заинтригувани гласове. Погледна изпод вежди.

Момчетата стояха на няколко метра от него и го разглеждаха, като не спираха да коментират. Колата беше... Гординг бе залегнал зад колата!

Как се е добрал до нея? Корбел не беше чул никакъв шум. Вероятно Гординг бе видял колата, заобиколил бе от другата страна на стената и се бе прехвърлил някъде по-нататък. А сега лежеше притаен зад нея, с уплашен изглед на лицето.

Високото момче, с глава като пухкава топка, отново повика Корбел.

– Формално извинение за натрапването. Може ли да огледаме делото на вашата работа?

Корбел изпружи крака, бавно се надигна и после неочаквано спринтира към колата.

Вратата беше отворена, точно както я бе оставил. До този миг Момчетата не бяха успели да му попречат. Гординг подскочи и се вмъкна през другата врата.

Корбел хлопна вратата зад себе си, сграбчи дръжката и я завъртя, а Гординг вече плъзгаше пръсти по пулта за управление.

Чернокосото Момче продължи да тича успоредно на потеглилата кола, дърпайки вратата, доста по-дълго, отколкото Корбел би предположил. Накрая изостана.

– Каза да натискам винаги четири еднакви символа – обади се Гординг. – Избрах тези.

Пресечените точки.

– Няма представа къде ще ни отведат. Но да видим, дали не е възможно да променим посоката. – Той натисна четири пъти завъртяното рѝ. – Не знам дори дали в този град има подземна станция. Във всеки случай не видях никъде гигантския куб. А в останалите градове го имаше.

– Отдъхни си. Дори и да не открием подземната станция, вече разполагаме с чипъл. Ще намираме напосоки.

– Изгубих си копието.

– Е, поне нишката е у мен.

– Не това имах пред вид. Мислех, че го поправам правилно. Но май с нещо съм привлякъл вниманието на Момчетата. Както и да е.

Докато се носеха напосоки из града, зърнаха само още едно Момче. Катереше се нагоре по стената на полуразрушен небостъргач. Очевидно беше самотник. Когато го приближиха, Момчето втренчи навъсен поглед в Корбел и го задържа докато чипълът зави зад ъгъла.

Не повече от една земна година оставаше до началото на Голямата черна нощ и по всичко изглежда, че двете групи Момчета в парка и самотникът щяха да са цялото население на Сараш-Зилиш. Колко хубаво, ако можеха да останат тук... но беше твърде опасно. По важно бе, че Сараш-Зилиш вероятно е част от затворената система от „телефонни кабинѝ“. Беше прекалено важен център, за да не бъде свързан.

– Някои от хората на Крайхайфт може да са стигнали тук преди нас – рече Корбел.

– Откъде ще знаят, че сме се отправили насам?

– Не бих искал да ги подценявам. Надявам се, че не се досещат за намерението ни да достигнем нос Хорн.

Колата забави и спря зад един шубрак. Излязоха.

– Къде сме?

Вдясно от тях растителността се сгъстяваше и издигаше нагоре по хълма. Корбел се покатери на овалния покрив на чипъла. Цитросовите дръвчета бяха подрязани на еднаква височина и подредени в квадрат.

Някои от дърветата бяха доста стари.

– Не зная.

– Но защо чипълът ни е докарал тук? Къде е подземната станция?

– Би трябвало да се издига над нас. В предишните градове сградата беше кубична и неимоверно висока.

Гординг се покатери до него. Двамата огледаха джунглата около тях.

– Но след като железницата е под земята, – каза Гординг, – защо й трябва такава масивна надземна постройка?

– Никога не съм проверявал какво има на горните етажи. Може би канцеларии.

– Ами ако в този град не са издигали надземна станция? – предположи Гординг.

Петното от джунгла наистина напомняше по размери и форма огромните кубове в град Едно и град Четири.

– Възможно е – кимна Корбел. А вместо нея са засадили парк. А след това ледът се е разтопил и всичко е било покрито с кал. – Но къде е входът? И ескалаторите? Дърветата са израснали толкова нагъсто.

На хълма вдясно от тях се виждаше малко езеро, пълно със застояла зелена вода. Корбел се загледа в него и изруга тихо.

– Не разбирам думите ти – рече Гординг.

Корбел посочи с ръка.

– Под онези тръстики, водата и калта. Ето къде ще открием вратата. Ще трябва да копаем. А преди това да намерим лопати. Кой знае дали ще работи нещо от онова, което ще открием отдолу.

– Не.

– Какво не?

– Те няма да ни позволят – Гординг вдигна ръка.

През улицата към тях тичаше самотникът с изостреното лице.

Държеше в ръка необичайна на вид сабя с широко, извито острие. Далеч зад него, от сградата изхвърчаха и други Момчета.

– Как мислиш, ще можеш ли да го повалиш с твоите камъни?

– Не – поклати глава Гординг. – Той е подготвен. И знае, че сме опасни. Ще пререже нишката с острието.

– Влизай в колата, тогава. – И двамата за миг се озоваха в кабината.

– Как са стигнали дотук за толкова кратко време? – извика ядно Корбел.

– Във всеки случай не с кола. Има ли прилатсил в Сараш-Зилиш?

– О, разбира се, ето как са успели.

– А ние не можем ли да ги използваме?

– Ами да! Можем! Така ще ни се размине копаенето! При положение, че проклетата кабина все още работи. Защото подземната железница не е била използвана от доста време.

Самотникът беше съвсем близо. Корбел набра комбинацията по памет – две пресечени точки, преобърнато „S“, полегнал настрана пясъчен часовник... Колата потегли гладко. Единадесет Момчета я изпроводиха с поглед.

– Проследили са ни по някакъв начин. Вероятно пак ще го сторят – разсъждаваше на глас Корбел. – Разполагаме с известна преднина, но не кой знае колко голяма.

Отвън сградата беше точно копие на службата, в която Мирели-Лира му бе върнала скафандъра. Но тук за щастие асансьорите работеха. Почти по навик Корбел пробва третата врата.

Вратата бе здраво затворена. Както и всички останали.

– Моят жетон не може да я отвори – обади се Гординг.

Опитаха да я задействат с ритник, но вратата се оказа солидна.

– Зад тези врати ли са кабините? – попита Гординг.

– Сигурно. На покрива. Момчетата може вече да са там.

– Запази ли поне острието на копието?

Корбел подаде на Гординг копието. Хрумна му, че кабините на асансьорите може да са снабдени с индикатори. Вмъкна се обратно и натисна всички копчета подред. Така кабината щеше да спира на всеки етаж, а Момчетата щяха да им изгубят следите. Корбел се измъкна на четвъртия етаж. Докато се спускаше безшумно надолу, чу зад себе си шум, като от бягащи плъхове.

Гординг беше отвързал нишката от камъните. Единия ѝ край бе намотал около острието на копието, а другия беше завързан за набедрената му превръзка. Когато наближи, Корбел забеляза, че Гординг се опитва да подпъхне острието под вратата.

– Пази стълбите – изпъшка Гординг.

– С какво?

Гординг не си направи труда да отговаря. Дори не вдигна глава.

Корбел се притаи зад вратата към стълбата. Оръжие нямаше, а това означаваше, че още първото появило се Момче ще му види сметката. Е, поне Гординг щеше да се измъкне.

Но какво правеше той?

Почти бе успял да подпъхне острието под долния край на вратата. Ето че го избута с пръсти, сетне сграбчи завързания за превръзката край и дръпна нишката нагоре, към бравата.

След това ритна вратата. Тя потрепери. Втори ритник и вратата отхвъркна навътре. Нишката беше прерязала металното резе.

От прозореца на кабинета, в който попаднаха, Корбел зърна две Момчета, надвесени над отворения двигател на чипъла. После двамата с Гординг се пъкнаха в „телефонната кабина“. Но щом затвориха вратата, вътре се възцари мрак. Корбел я отвори, колкото да проникне лъч светлина, намери познатият знак рi, задържа пръст върху него и отново дръпна вратата. Натисна го четири пъти.

На пръв поглед не се случи нищо.

Корбел бутна вратата и се измъкна в непрогледния мрак отвън.

– Надявам се, че сме оцелили подземната станция – прошепна той. Чакай ме тук. Когато открия стълбището ще те повикам.

– Добре – рече Гординг.

Опрял длан в стената, Корбел пое напред. След известно време се препъна в мекия килим, но успя да се задържи. В ръката му остана парче от изгнилия килим.

Шум зад гърба му.

– Какво беше това? – попита Корбел.

Гординг не отговори.

Корбел реши да продължи. Почти усещаше присъствието на Мирели-Лира в мрака. Надяваше се да е наближил стълбището, но стената до него бе все така гладка. Не се чуваше никакъв звук. Дебелият килим поглъщаше шума от стъпките му.

Стълби!

– Тук са – произнесе високо Корбел.

– Добре – отвърна Гординг, само на крачка зад него. Корбел подкочи като ужилен. – Едно Момче те проследи, но аз го убих с нишката. По миризмата ми приличаше на самотник.

– Това място е мъртвило. Ако стълбите са... хоп – стълбата се раздвижи под краката му. Той изгуби равновесие и приседна, загледан в мрака пред себе си.

Не след дълго подвижната стълба спря.

– А сега какво? – запита Гординг.

– Следвай гласа ми. Знам къде са вагоните, в дъното. – Той пое, протегнал ръце пред себе си. Как ли щяха да открият точно вагона, който им трябваше?

Ръцете му опряха в стена. Не чуваше стъпките на Гординг... или каквото и да било. Дали в мрака не се прокрадваха и други Момчета? Ами ако вече са убили Гординг? Корбел ускори крачка и се препъна.

Само най-опитните сред Момчетата биха могли да познават разположението на станцията. Всъщност, можеха да го проследят по дишането.

Най-сетне откри вратите.

– Гординг!

За миг в далечния край блесна червена светлина. Откъде ли се беше взела?

– Тук съм – отвърна Гординг.

Корбел зачака в тъмнината. После нещо докосна ръката му и Гординг прошепна:

– Ето ме. Върнах се при самотника и му взех сабята. А също и фенерчето. Къде е картината на света?

– Върху тази стена – Корбел опря ръка в стената.

На светлината от джобното фенерче се показва познатата карта на двата полюса, с белите петна на полярните шапки. Не се виждаха блестящите точки, нито светещи знаци, маркиращи отделните линии.

– Коя врата? – попита Гординг.

– Не зная.

– Нашият чипъл е в ръцете на Момчетата. Не можем да се предадем, след като убихме самотника. Нищо чудно вече да са изключили и прилатсил. Направи нещо, Корбел.

– Добре де. Дай ми твоя жетон – той сграбчи жетона и го пхна в процепа на вратата. Нищо не се случи.

Опита следващата врата. Нищо. Завладя го паника. Но нали стълбите работеха...

Едва третата врата се отвори и ги пропусна. Пресякоха прозрачния вход на вагона, вратата се затвори зад тях, а те се настаниха един срещу друг.

– Сега не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

– Ясно.

– Не знам как успяваш да запазиш спокойствие.

– Рискувам по-малко от теб. Така или иначе, след половин юпитерова година ще бъда мъртъв. – Този път Гординг се възползва от израза на Корбел. А междувреме, трябва да избирам – безсмъртието на диктите, или робството на Момчетата. Всъщност... Корбел, ще можем ли да открием безсмъртието там, където отиваме? Или ще трябва отново да се връщаме в Антарктида?

– Зная, че е в град Четири. Може да го има и на други места.

– Рискът си заслужава. Ще спим ли?

Корбел се засмя, но гласът му трепереше.

– Успех.

5

Гординг се пробуди, когато вратата се плъзна нагоре. Вагонът летише във вакуумния тунел, насочи се надолу, изправи се, зави вдясно, после вляво. Дотук добре.

Гординг се огледа равнодушно.

– Не знам дали това има някакво значение, но къде отиваме? – пита той.

– Няма значение. Където и да е, само да има карта на света и станцията да е в изправност. Така ще разберем как да стигнем до град Четири.

– Разумно решение – кимна Гординг и отново се унесе в сън.

А може би само се преструваше.

Но не, дишането му беше равномерно и спокойно.

Корбел се протегна. Подпъхна крака под насрещната седалка. В купето не се чуваше никакъв звук, ако се изключи сумтенето на Гординг.

Налегна го дрямка. В съня Корбел се извиваше и дърпаше: и бягаше, бягаше... Пробуди се когато вагона пое нагоре, после отново заспа. Следващият път, когато се пробуди, вагонът бе започнал да забавя скорост. Спомни си за предишното пътешествие. Запуши уши, обърна се и видя, че Гординг е последвал примера му.

Вагонът спря.

Вратите отскочиха автоматично. В лицата ги блъсна топъл въздух, като лепкав сироп в гърлото.

– Тръгваме! – извика решително Корбел и се надигна.

Голямата зала беше почти разрушена. Шест или седем етажа от издигация се нагоре куб се бяха срутили, над тях се виждаха провиснали скелета. Корбел вдигна глава, затаил дъх. Въздухът тук бе пропит с тежък мирис на химикал. Пот струеше от всички пори на тялото му.

Картата на стената беше напукана и тъмна.

Опита с кредитния диск три поредни врати, едва четвъртата беше в изправност. Гординг го дръпна за ръката и заговори развълнувано, на пресекулки:

– Чакай! Тази накъде води?

– Тръгвай де.

Влязоха в поредния вагон. Жегата тук не беше по-малка. Все едно

да те затворят в котелното, помисли си Корбел. Излегна се на една от седалките.

– Мирели-Лира е натъкмила движението в подземната система така, че всеки който я използва да попада при нея. Да се надяваме, че е пропуснала тази станция. Лягай и се постарай да запазиш спокойствие. Дишай колкото се може по-леко.

Изтегнати на гръб двамата зачакаха. Корбел усещаше стичащите се по гърдите му капки пот, но не си даде труда да ги изтрие.

Появи се тихо, равномерно потракване. Отнякъде полъхна свеж въздух, отначало топъл, сетне почти хладен. Корбел въздъхна.

– Вероятно отделеният с дишането въглероден двуокис е включил вентилационната инсталация – промърмори той, по-скоро на себе си. Въздухът ставаше все по-студен.

– Забравих фенерчето – рече след известно време Гординг.

– По дяволите.

Отново тишина, а после вратата се хлопна.

Последваха вече познатите полюшвания и не след дълго пътуването беше възобновено. Корбел се опита да заспи, но нещо не му даваше покой. Осъзна каква е причината едва след като Гординг се оплака:

– Болят ме ушите.

Ето какво било, значи.

– Купето не е херметизирано – каза Корбел. – Ама че късмет извадихме. Да се надяваме, че въздухът ще ни стигна до края.

– Болката е неприятна. Нищо ли не можем да направим?

Ами да, Гординг никога не беше се качвал на самолет!

– Преглъщай – посъветва го Корбел. После показа как. Ушите му изпукаха.

Вагонът забави скорост. Беше по-рано, отколкото го очакваше Корбел, но и двамата вече изпитваха затруднение в дишането, а Гординг очевидно нервничеше. Корбел се подсмихна иронично. Гординг не беше от хората, които се плашат лесно.

Той запуши уши и отвори широко уста, очаквайки Гординг да направи същото. Кожата му лепнеше.

Вратата отскочи назад. Въздухът, който нахлу, беше приятно топъл. През разтворената врата проникваше приглушена светлина. Корбел се пресегна за плоската сабя на самотника.

Нещо се раздвижи зад вратата. В ума на Корбел проблесна мисълта: Мирели-Лира! Прекалено рано! Той дръпна вратата назад и в същия миг нещо се хвърли към нея! Но Корбел вече притежаваше

онова, което тя искаше – можеха да преговарят.

Оказа се, че е Крайхайфт! Сивокосото Момче ги гледаше зад стъклената преграда.

А след това вдигна фенерчето.

Гординг се втурна назад, към скритата в дъното тоалетна. Корбел почувства движението му, но не можеше да помръдне.

Крайхайфт стреля. Нещо блесна зад Корбел и в купето се разнесе остър мирис на изгоряло. Една от седалките беше пламнала.

– Излизайте навън – извика Крайхайфт. – Иначе ще ви изгоря краката.

Корбел не сваляше ръка от вратата.

– Не можеш да го направиш – произнесе той. – Защото ще отсечеш Дървото на живота.

Крайхайфт го погледна изненадан.

– Корбел, ти не разбираш какво искаме – отвърна той. – Трябва само да разберем къде е. Представи си, че някое бедствие унищожи по-голямата част от диктите. Ще трябва да възвърнем на останалите младостта, за да можем да се размножаваме.

– А междувременно, няма да им дадете дори да го подушат.

Килимът в краката на Корбел пламна.

– Трябва ни и шлема от твоя скафандър – добави Крайхайфт. – Като стана дума за бедствия... – Крайхайфт замлъкна. Лицето му се промени.

Никога досега Корбел не беше виждал подобно изражение на лицето на някое Момче. Страшно му беше да гледа тази смесица от вина, отвращение и страх. Крайхайфт изплака, но гласът му прозвуча приглушено през плътното стъкло. После завъртя поглед встрани, търсейки... път за бягство?

И го намери. По-умен от обикновения човек, той откри единствения изход от положението и го използва незабавно. Крайхайфт вдигна фенерчето, насочи го към главата си и стреля. Пламък обхвана едната страна на главата му, после бликна и от другата. Крайхайфт се строполи, краката му се свиха конвулсивно и след секунда застина.

Корбел хвърли поглед зад себе си. Гординг се беше свил зад вратата на тоалетната.

И тогава пред вагона застана Мирели-Лира. Безформено наметало, в бяло и сребристо, сгърчено от старост лице и чифт ярки блестящи очи, вперени в него. В ръката си държеше бастуна.

– Мирели-Лира! Аз съм!

От изненада тя едва не припадна. Корбел се озърна обнадежен. Но тя се съвзе и махна повелително с бастуна. Излизай!

Той посегна към сабята. Само за миг Мирели-Лири го докосна с онова, което бе погубило Крайхайфт. Корбел изпищя и тръгна към нея.

Мирели забърбори неразбрано.

– Открил си го – поде механичният преводач със старчески глас. – Къде е?

– Дай ми бастуна и ще ти кажа.

Отговорът ѝ беше вълна от мъка и душевна агония. Корбел продължи напред, протегнал ръце към гърлото ѝ. Тя отстъпи. Корбел изпъшка и направи още няколко крачки. Внезапно Мирели завъртя дръжката на бастуна.

Сънят се стовари върху него и го повлече към пода. Дълбоко в душата му бушуваше яростен гняв. Свлече се на колене и продължи да пълзи към нея, стъпка, втора... трета...

Миришеше на изгоряло.

Нещо меко докосна бузата му.

Мирели-Лири се бе настанила на една от седалките.

Корбел опря ръце в пода и се надигна. Залюля се и тръгна към нея. Тя се опита да отскочи назад и замря. В очите ѝ се четеше ужас.

– Издебнах я отзад – произнесе Гординг. Седеше срещу нея, със сребърния бастун в ръка.

Старицата заговори развълнувано. Почти веднага се обади и машината:

– Няма да посмеете да ме убие. Имам нещо, което ви трябва.

Корбел най-сетне събра сили и се изправи.

– Шлема на скафандъра – рече уморено той. – Дай ми го и ще те оставя да живееш... каквато си сега.

Тя сви презрително устни.

– Първо безсмъртието.

– Колко комбинации има на този бастун?

– Пет. Две от тях смъртоносни за вас. Но и да ме убие, ще можете ли да откриете шлема?

– Вероятно. – Корбел се усмихна и прочете по лицето ѝ, че е бил прав. – Но какво значение има това? Аз ще ти върна младостта. И тогава ще те убия, ако не получа онова, което искам. – Той превключи на Момчешки. – Бъди готов с бастуна. Макар че сега тя едва ли ще се опита да избяга. Отиваме да вземем онова, което толкова търсехме.

Гординг го погледна със съмнение.

Корбел сметна, че ще е прекалено рисковано, да използват „телефонна кабина“ в присъствието на Мирели-Лира. Наблъскаха се в чипъла, като настанаха старицата по между им и поеха към град Четири. Докато криволичеха сред развалините Корбел се зачуди, дали не трябваше първо да измъкне шлема.

Сигурно. Но и този път го беше подвело нетърпението. Искаше да узнае час по-скоро дали е прав.

Най-сетне пристигнаха и се измъкнаха от колата.

– Трябваше да се досетя, че ще е в болницата – промърмори Гординг.

– Във вашата болница имаше ли... силно охранявано отделение на третия етаж?

– Не.

Мирели-Лира погледна стъклената стена на сградата.

– Това място съм го претърсила!

– Действала си прекалено припряно. Била си отчаяна – възрази Корбел. Поведе ги нагоре по стълбите. Под краката им се вдигаха облаци прах. На третия етаж се натъкнаха на следи в праха, които напомниха на Корбел за паническото бягство по коридорите. Хвърли поглед през рамо, но Мирели-Лира имаше съвсем безобиден вид, а Гординг вървеше зад нея с бастуна.

Сви в следващия коридор... и се изгуби.

– Мирели-Лира, къде са „телефонните кабинки“?

– Следващия коридор вляво.

Откриха редицата от прилатсил. Корбел спря за да се ориентира: ето зад онзи ъгъл се скри, когато Норна се втурна след него. Той пое натам... и стигнаха вратата на шахтата, широко отворена.

– Както виждам, здраво са пазили безсмъртието – подхвърли Гординг.

– А ти не би ли го пазил? – Корбел посочи скелетите и пробивът в стената. – Е, не чак толкова здраво. Имаме късмет, че не са използвали всичко. Може би са мислели, че ще се върнат след петдесетина години.

Гординг разглеждаше охранителните инсталации, празните рафтове, двете „телефонни кабинки“.

– Но щом не са го унищожили, тогава къде е? Едва ли до него се стига през тези прилатсил, освен ако на другия край има допълнителна охрана.

– През прилатсил. Дай ми бастуна.

Ами ако Гординг откаже? Не, съгласи се, подаде оръжието на

Корбел, сетне пристъпи в кабината и я разгледа.

Мирели-Лира изхриптя нещо.

– Подигравате ли се с мен? – преведе машината.

Корбел размаха бастуна под носа ѝ.

– Правя каквото си искам.

Тя се хвърли върху него, разтвори нокти. Корбел дори не си направи труда да търси спусъка. Халоса я по главата, после още веднъж и тя отстъпи.

Гординг най-сетне откри копчето и го настигна.

– Хейяаа! – извика Корбел. Прашни частици литнаха във втората кабина.

Гординг отвори вратата и го погледна.

– Нищо не стана.

– Не съвсем – поклати глава Корбел. После се обърна към Мирели-Лира. – Ако не искаш, не го прави. Твоя работа, дали ще ми повярваш.

Колко дълго беше чакал този момент!

Тя преглътна думите, които ѝ бяха на устата. Имаше съвсем отчаян вид. Когато влезе в кабината, Корбел погледна към Гординг и посочи с очи втората кабина.

След миг плуващият в нея прах стана още по-плътен. Гординг се усмихна и кимна.

Норна също беше забелязала промяната, но очевидно не беше разбрала причината. Корбел не се сдържа и заговори:

– Ето ги инертните молекули от твоите клетки! Химичните препарати са неспособни да въздействат върху тях, но не и „телефонната кабина“. Тя извлича от тялото тези „мъртви“ молекули и ги телепортира. Само онова, което се натрупва за едно столетие. Разбра ли сега?

– Не се чувствам различна – отвърна неуверено тя.

– Ще се почувстваш. Така беше и с мен. Все едно че разтворих допълнителни платна. Само че тогава трябваше да си спасявам кожата. И не забелязах разликата. А ти какво очакваше? След няколко дни ще откриеш тъмни кичури в косите си.

– Червени – рече тя. – Огненочервени.

– Къде е шлемът?

Тя се усмихна. Все още приличаше на старица, но нямаше ли някаква злонамереност в усмивката ѝ?

ДЕВЕТА ГЛАВА ПИРСА ЗА ДЪРЖАВАТА

1

Една котешка опашка скочи уплашено от бюрото, когато влязоха в кабинета на Мирели-Лири. Сивкаво-белезникавото ѝ лице ги гледаше уплашено от полилея, където се беше покатерила.

Скафандърът на Корбел беше захвърлен в едно от креслата за гости. Гординг и Мирели-Лири го проследиха, докато поставяше шлема на главата си. Корбел се изкашля и произнесе:

– Тук е Корбел за себе си, Корбел за себе си вика Пирса за Държавата. Обади се, Пирса.

Нищо, нищо и пак нищо...

– Трябва да е в обхвата на радиостанцията. Пирса, обади се, по дяволите!

Гординг дръпна скафандъра и се намести в креслото. Продължаваше да сочи със сребърния бастун към старицата. Но тя като че ли не го забелязваше. Зла и надменна! Тръпки го побиваха като я гледаше.

Корбел подскочи уплашено, когато котешката опашка ненадейно се спусна от тавана право в скута на Мирели-Лири. Приземи се леко като снежинка, сви се с щръкнали уши и погледна присмехулно към Корбел.

Нищо, нищо, нищо, н... Гласът, който чу, беше съвсем слаб, често се губеше.

– Пирса за Държавата, Пирса за Държавата вика Джейбии Корбел. Моля, съобразявайте се с шейсет секундното забавяне в предаването. Корбел, имам много да ти казвам.

– Ух, и аз! Мога да ти разкажа накратко новата история на Слънчевата система. Но кажи ми първо, възстанови ли контрол над планетата Уран? И ако е така, какво смяташ да правиш с нея? – Той се обърна към Гординг. – След минута ще знаем отговора.

– Защо толкова дълго?

– И скоростта на светлината има граница. Уран се намира на трийсет и три и половина светлинни секунди от нас.

Гординг кимна. Не проявяваше видимо нетърпение. Дори бастуна държеше някак небрежно... но острието не изпускате старицата. Добре.

Защото в държанието ѝ се долавяше нещо.

Когато най-сетне Пирса отвърна, гласът му звучеше съвсем равнодушно.

– Да, направлявам планетата, която вероятно се е наричала Уран. Прав беше в предположението, че това е Слънчевата система. След като изгубих връзката с теб, отправих се да изследвам най-близко локализираната аномалия – новата планета между Сатурн и Юпитер. Натъкнах се на спътник с двигател и контролни системи, който реагира на...

– Знам всичко за двигателя! Въпросът е... – той млъкна. От това забавяне направо щеше да полудее. Пирса продължаваше да говори:

– ...моите повиквания. Първо трябваше да се справя със защитните системи. В противен случай можех да повредя нещо. Накрая открих някакъв обект, разположен в горните слоеве на атмосферата, който излъчваше мощно в областта на инфрачервения спектър. Обектът се оказа гигантски по размери двигател с термоядрено задвижване, без съмнение конструиран за да премести планетата. А, значи знаеш за него. Чудесно. Вече съм задействал спирачния режим. След двадесет и два дни Уран ще навлезе в орбита на два милиона мили пред Земята. Смятам да преместя Земята по-далеч от Юпитер. Така ще ви поохладя малко.

– Не го прави! – извика Корбел. Припомни си уплашено, че никога не бе разбирал докрай мотивите на Пирса. – Слушай, животът на Земята се е адаптирал към новите условия в продължение на милиони години. Ако отново объркаш всичко, по-голямата част от биосферата ще загине, включително и съществата, в които са се превърнали някогашните хора.

Дори сега старицата сякаш вече изглеждаше по-млада, било в тонуса на лицевите мускули, или заради изгладената кожа на лицето. Корбел отмести поглед встрани от противната усмивка. Вдигна шлема от главата си и произнесе на Момчешки:

– Прави бяхме. Никакво съвпадение. След като ме е оставил тук, Пирса се е отправил да разгледа Уран. Намислил е да възстанови всичко така, както е изглеждало когато е напуснал Земята.

Гординг се облещи.

– Но ледът! Ледът ще покрие...

– Ще ме изчакаш ли поне да свърша? – Той отново нагласи шлема и зачака отговора на Пирса.

– Корбел, не съм длъжен да ти се подчинявам вече – проговори в шлемофоните Пирса. – Приемам заповеди само от Мирели-Лира Зиилашистар, която навремето е била гражданин на Държавата.

Трябваше да се досети по-рано, но ударът го завари неподготвен.

– Предател такъв! – изкрещя той.

Мирели-Лира отметна глава назад и избухна в смях.

Корбел положи шлема на бюрото. Трябваша му няколко секунди преди да възвърне способността си да говори.

– Сега разбирам защо се подхилваше през цялото време. Какво си направила?

Тя очевидно се забавляваше чудесно.

– Опитвах се да се свържа с твоя автопилот. Безуспешно. Преди няколко дни повторих опита. Може би ми помогна това, че механичният преводач използва твоя глас. Часове наред разговаряхме с Пирса за Държавата, за света, за теб...

Тя млъкна, прекъсната от отговора на Пирса:

– Корбел, аз винаги съм бил лоялен към Държавата. Но ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

– Да пукнеш дано – рече Корбел на шлема. – Чакай малко. Мирели-Лира е при мен. Ще се опитам да я убедя да промени заповедите си. – Той се обърна към Гординг: – Тя се разпорежда с автопилота. Тя управлява и Уран. Не мога повече.

– Трябва да я убедиш да не позволява на Пирса да изпълни замисленото. Това е много важно, Корбел.

– Зная – Корбел затвори очи и се облегна назад.

Би могъл да проследи целия предстоящ процес. Стига да оцелее, ще бъде вечно млад. Ще гледа как Антарктида се покрива с глетчери докато ледът стане дебел една миля. Двамата с Мирели-Лира ще са единствените свидетели на зараждащата се трагедия – как миниатюрните бизони, голокожите полярни мечки, Момчетата и диктите побягват на север, докато загинат сред мразовитите виелици, или умрат от глад и недостиг на витамин Д.

А може би старицата го правеше нарочно, за да си отмъсти? Или би предпочела да има компания? Не, нали сама бе избягала от Момчетата и бе прекарала продължително време в самота... хммм. Къде ли е намирала храна? Има ли въобще нещо в този свят, на което тя държи?

Той отвори очи. Гординг го гледаше с учудено изражение. Странно, но и старицата също.

– Няма ги болките – рече Гординг. – Привикнал бях все нещо да ме наболява. Понякога не ми достигаше дъх. А ставите и мускулите си усещах постоянно. Корбел, открил си го. Отново сме млади.

– Да. Така е.

– Ще се възползваме от благодарността ѝ. Аз ще поговоря с нея.

Или пък го направи ти. Бива те за тези работи. Съдбата на света е в твои ръце.

– Само това ми липсваше. – Той затвори очи за миг... само за малко... а после попита Мирели-Лири:

– Как се чувстваш?

– Чувствам се чудесно. Изпълнена със сили. Май ще взема да ти повявам накрая.

– Добре. Слушай, тогава. – Корбел постави шлема помежду им. Говореше така, че и Пирса да го чува. – Светът е изгорял и пресъхнал, навсякъде, освен в Антарктида. Малкото, което е оцеляло, са предимно тропически растения, пригодени за шест годишни дни и нощи. Ако Антарктида отново се покрие с лед всичко ще загине. Управляващата раса на Земята са – той използва Момчешкия израз. – Момчета, приблизително единадесет годишни, които живеят вечно. Съществува още ограничена група от възрастни човечеци, използвани за разплод. Те изглеждат горедолу като Гординг, или по-млади. Въпреки някои дребни промени, те са истинските продължители на човешкия род... – той се зае да ги описва: бледа кожа, ограничена окосменост...

Мирели-Лири извърна глава и заразглежда Гординг. Трябваше да й разкрие човешкото в него. За щастие основното отличие – ограничената окосменост по главата – изглеждаше нещо естествено при един възрастен човек.

За сега, изглежда, не беше успял да я спечели на своя страна. Той продължи:

– Ако искаме някога отново да възвърнем величието на Държавата, това ще стане само с помощта на групата възрастни – диктите. Момчетата са твърде различни. Казано с други думи, все още има надежда. В момента на всеки мъж се падат по десет жени, но само след сто години съотношението ще се изравни. – Дали да не наблегне на този факт? Май беше събудил любопитството й. – Естествено, в началото ролята ти ще е маловажна, като се има пред вид споменатата диспропорция. Но пък ти ще си единствената жена с напълно окосмена глава. И единствената червеночоса.

– Почакай малко, Корбел. Не е ли истина, че Момчетата управляват възрастните? Не желая да бъда робиня. Какво е станало с Момчетата?

– Момчетата са измрели отдавна.

– Аххх. – Изглежда Мирели-Лири още питаеше омраза към Момчетата.

– Така. А сега са останали само Момчетата и диктите. Можем да

накараме всички дикти да се преместят тук, още повече, че у нас е тайната на безсмъртието. Ще дойдат. Зная къде да намерим кораб.

Тя клатеше намръщено глава. Корбел чувстваше, че поне половината от изстрелите са попаднали в целта. Красотата ѝ щеше да блести незасенчена сред всичките тези плешиви жени! И все пак...

– От колко време управляват Момчетата? – попита тя.

– Откакто си избягала с онези затворници в Антарктида. Може би преди милион години.

Зараждащата се младост придаваше известна музикалност на смехът ѝ.

– И сега диктите изведнъж ще се сдобият със свободата си, така ли? Овцата ще се превърне във вълк, защото имаме с какво да ги подкупим?

По дяволите, права беше. Той превключи на друг език.

– Гординг? Ще се разбунтуват ли диктите?

– Да.

– Никога преди не са го правили.

– Опасността бе твърде голяма. А наградата твърде малка.

Може би. Корбел премина отново на английски.

– Той смята, че ще го сторят. Склонен съм да му вярвам. Почакай, изслушай ме. Първо, не са били възпитавани в подчинение. Целта е била единствено да създават нови, усъвършенствани породи Момчета и генетичната им памет е развивана в тази насока. Второ... как по-ясно да се изразя? Виждала ли си човек, който се покланя?

Тя се ухили. Виждала бе да го прави Корбел, проклета да бъде.

– Значи така. Те също се покланят. Но това е по-скоро жест, формалност. В следващия миг се изправят и си продължават по пътя. Момчетата също се покланят един на друг. Според мен, диктите не са се вдигали на бунт през тези милион години, защото не са имали големи шансове за успех. А сега вече имат.

Тя седеше и го гледаше мълчаливо.

– А какво ще спечелиш, когато Пирса премести Земята?

– Мислех... ние сме последните живи съвременници на Държавата, Корбел. Мислех че ще дадем началото на нова човешка раса.

– Адам и Ева, само че този път ще командва Ева. Слушай, Мирели-Лира, дано да можем да се кръстосваме с диктите, защото, да си призная честно, изпитвам ужас от теб. Малко трудно ще изпитам вдъхновение.

– Слабо сексуално влечение?

– Спомни си. Не искаш ли да управляваш диктите? Една сила вече е на твоя страна. Небето е под твое управление. Ето че отново

Момичетата властват в небесата.

На устните ѝ се появи бледо зачатие на усмивка (Корбел забравя, че съм управлявала мъжете само с красотата си!) и той реши да използва минималното преимущество.

– Но трябва веднага да промениш заповедите, които си дала на Пирса. Вече е задействал спирачния режим. Премести ли Земята ще дойде краят на света.

Тя се огледа неспокойно.

– Защо да не те накарам да почакаш?

– Но Пирса вече е започнал...

– Подай ми шлема.

– Проклетия спирачен режим. Ето. Чакай малко. – Той стисна шлема с ръце.

– Какво има Корбел? Нали това искаше?

– Хрумна ми една шура мисъл. – Само да не проваля всичко. Съдбата на света е... я млъквай! – Дай ми малко време, за да обмисля всичко. – Когато човек командва джин трябва внимателно да подбира думите си. – Е, добре. Пирса, сега ще ти обясня какво трябва да стане. А после ти ще ми кажеш дали си в състояние да извършиш необходимите промени в курса и какви ще бъдат последствията от предприетите действия. Когато свършим, ще те свържа с Мирели-Лира.

Искам нос Хорн и района около него да бъдат охладени с около петнадесет градуса.

2

Наблюдаваха преминаването на Уран от покрива на най-високата сграда.

Планетата беше значително по-малка, отколкото е била по времето, когато Корбел се е родил. Двигателят ѝ бе изгубил предишната си ефикасност, издухвайки надалеч мегатони от планетната атмосфера, по време на хилядолетията безчислени опити за маневриране. Един газов гигант минаваше на два милиона мили от Земята.

Беше огромен. Сияеше ослепително, съвсем ниско над хоризонта: бяло полукълбо с бледорозов оттенък, опасно и обвито от бури; чиято нощна страна чернееше на фона на звездите. От тъмния ѝ края се подаваше тънък, но ярък виолетово-бял пламък, протягаше се към звездите, където се губеше, озарявайки нощната страна. Пламъкът растеше,

разширяваше се и се обагряше в червено, преди да се изгуби съвсем.

Мирели-Лира произнесе нещо, което прозвуча като нежна музика. Нищо чудно, че бе подчинявала толкова много мъже на волята си. „Величествено“ – преведе автоматът с познатия старчески глас. Бялото й наметало беше като неясна бледа сянка в мрака. Корбел стоеше недалеч зад нея. Страхуваше се повече от нея сега, когато вече не беше само една сбръчкана от старост жена. Смело можеше да се твърди, че съдбата на света сега е в ръцете на Норна.

Тази вечер Корбел беше особено неспокоен.

Вдигна шлема в ръцете си и заговори:

– Пирса, как върви? – Почака малко, но отговорът не идваше... и не идваше...

– Пилците, нали знаеш, кога ги броят? – Гласът на автопилота прозвуча необичайно спокойно. – Най-трудното беше да се изчисли нова орбита, която да не пресича пътя на луната, но вече го направих. Новата орбита на Земята ще е леко ексцентрична. Средната температура ще варира с десет градуса по-ниско от преди.

– И това е добре. – Корбел остави шлема. Но само след две минути отново му се дощя да се свърже с Пирса. Гледката на приближаващата се гигантска планета не беше величествена, а ужасяваща.

Но ето, че тя отново го повтори:

– Величествено. Като си помислиш само, до какви висини е била стигнала в развитието си Държавата! А сега са останали само диваци.

– Пак ще си ги възвърнем – утеши я той, а после се разсмя гръмогласно. – Гординг няма представа, че подготвя в Диктаград демографски взрив. Само след три хиляди години отново ще строим междузвездни кораби. Ще имаме нужда от тях. Земята ще е пренаселена.

– Виж, за това не се сетих. А Гординг вероятно се е досетил. Наистина ли вярваш, че диктите ще дойдат тук? Все пак, зад гърба си имат милион годишно робство...

– Ще трябва да дойдат. – Обмислил бе всичко в най-малки подробности. – Само след няколко месеца нос Хорн и град Четири ще се озоват в Темперираната зона. Ще можем да засадим тези места със същите растения, които се срещат в Антарктида, стига да ги пренесем. Антарктика ще бъде доста по-студена, отколкото предполагат Момчетата. Идущите шест години на тъмнина ще трябва да се сгушат в Сараш-Зилиш. А през това време диктите ще се настанят тук.

– Да, добре ще е ако Момчетата ни оставят на мира. Но нали твърдиш, че били страшно интелигентни. Ами ако ни нападнат веднага?

– Да изчакат само няколко месеца и ще видиш каква изненада ще им поднесем! Дотогава Пирса ще е в орбита около нас. Той не ти ли каза? Има едно устройство, с което може да им види сметката отгоре, докато пресичат океана. А те ще помислят, че са Момчетата. И ще се помъчат да изтрият от лицето на Земята хималайските долини и Охотско море. А почакат ли още малко ще започнат дъждовете... много вода ще се излее, когато Земята започне да изстива. Диктаград вероятно ще бъде потопен. Момчетата ще решат, че диктите са се издавили.

От повърхността на Уран бликна виолетово-бял пламък. Сложен беше пътят на Пирса след луните на Юпитер. Нощта блестеше от безброй светлини: дневната страна на Уран, пламъкът, бликащ откъм нощната страна, Юпитер и кръжация около него рояк спътници. Въздухът беше горещ и влажен, ухаеше на нещо странно и рядко, на цвете или разцъфнало дръвче. Корбел се зачуди откъде ли идва. Да не беше започнал любовния период на китовете? Чистият въздух го удари в главата.

– Корбел?

– Да?

– А какво ще стане, ако диктите предпочетат тихата и кротка старост?

В тъмнината едва различи дяволитата ѝ усмивка. Дяволита ли? Това беше същата онази злонамерена усмивка, само че бръчките вече ги нямаше. А може би и преди е била дяволита?

– Дори и тогава, не ще имат друг избор. – Хрумна му още нещо и той добави. – Искат или не, ще трябва да се преместят тук. Що се отнася до безсмъртието, това вече ще решат сами.

В края на краищата, Корбел се бе старал за тяхно добро. Дано да не греша! Защото, ако след сто години например се окаже, че не съм бил прав, ще бъда жив за да го чуя.

Сянката в тъмнината го запита:

– Как мислиш, дали мъжете-дикти ще ме намират за хубава?

– Да. Не само хубава, но и екзотична. Щом жените им ме харесваха, няма начин мъжете да не харесват теб.

Тя се извърна към него.

– А ти смяташ ли, че съм красива?

– Нали знаеш, че не изпитвам особено влечение към...

– Това не е отговор! – прекъсна го тя. – Не ти пречеше да се въргляш с техните жени!

Той отстъпи назад.

– Да ти призная честно, от край време изпитвам страх пред

красивите жени. И от тебе също. Ако питаш подсъзнанието ми, все едно, че още носиш твоето сребърно бастунче.

– Корбел, осъзнаваш добре, че диктите може и да не понесат промяната в биологичния ритъм. Слънцето изгрява всяка сутрин над град Четири, през цялата година. – Тя го докосна по рамото. – А дори и да надживеят промените, ние с теб ще сме единствените човешки същества. Ако умрем без да оставим потомство...

Искаше да се свие в черупката си, но същевременно нещо в него го подканяше да я доближи. Накрая реши да не обръща внимание и на двете желаниа.

– Не бързай толкова. Нищо чудно някои от жените-дикти вече да носят в себе си моето потомство. Така ще разберем дали все още принадлежат на човешкия род. Но дори да не са част от него, поне стоят близо.

– Хайде да се прибираме. Задушно е... – Той вдигна ръка към светещия в небето нашественик, но тя го задърпа. – Ако падне върху Земята, нима би желал да гледаш?

– Да. – Но Корбел вдигна шлема и я последва. Отдавна не носеше със себе си сребристото бастунче. Единственото, с което можеше да го заплаши, беше планета, десет пъти по-голяма от Земята.

В асансьора беше прохладно. Вентилацията работеше. Все още се чувстваше с опънати нерви, дали заради приближаването на Уран, или пък от близостта на Норна... Той подсмъркна и преглътна надигация се в него смях. Ето значи, какво беше подушил на покрива. Никога досега не беше си слагала парфюм.

Качулката ѝ беше отметната назад. Косата ѝ имаше екзотичен изглед: дълга, снежно бяла, разпиляна над огненочервеното наметало. Само бледи следи бяха останали от предишните старчески бръчки. Гърдите ѝ бяха... екзотични, да, приповдигнати, заострени, примамливо оформени под наметалото. Какво щяха да видят в нея диктите – изострена чувствителност, или животинска невъздържаност?

Искаше я. Желанието се надигаше в него като зараждаща се лудост и това го плашеше още повече.

– Парфюм, значи – рече той, но гласът му беше пресипнал.

– Да – отвърна тя. – Не те ли е срам, да ме принуждаваш на подобни методи. Ако ти доставя удоволствие да подронваш гордостта ми, смятай че си успял.

– Нищо не разбирам!

– Феромони. Промених организма си така, че да продуцирам

феромони, които да въздействат на сексуалното ти влечение. Феромоните са биохимичните знаци на общуване. – Тя пристъпи напред и сложи ръце на раменете му. – Нима смяташ, че съм искала да стане така...

Но докосването ѝ беше последната капка, за да прелее чашата.

Наметалото ѝ не беше закопчано, с изключение на една връзка и той я скъса. Повече се забави с набедрената си превръзка, защото ръцете му трепереха и накрая зави от яд. Наложил се тя да му помогне. Облада я направо на пода на асансьора, бързо и страстно. Може би ѝ причинил болка. Може би искаше да ѝ причини.

Дъхът от парфюма го удари в главата. Нямаше време да търси промените в тялото ѝ. Разгледа я едва когато свършиха. Изминалите петдесет хиляди години бяха оставили неумолимия си отпечатък. Краката, тялото, всички пропорции бяха по-масивни от общоприетите представи за красота през 1970 година. Очите ѝ бяха тайнствени и загадъчни... а устата ѝ пълна и чувствена. Облада я повторно. Не му се противеше, но и не се забавляваше. По-скоро изглеждаше уплашена от огъня, който бе разпалила.

Едва сега Корбел се успокои. Излязоха от кабината на асансьора и се изтегнаха на мекия килим. Третият път тя се качи върху него. Опита се да остави инициативата на нея, да си отдъхне, но когато всичко свърши забеляза следи от пръстите си по кожата ѝ.

– Добре ли си? – запитал я леко задъхан.

Норна се засмя. Седнала отгоре му, тя разроши косите му с ръка.

– Аз съм млада. И здрава.

– Използвала си афродизиак.

– Да. Афродизиак. Идеята за феромоните принадлежеше на Пирса.

– Какво? Пирса? Ще го убия! Той... и ти! Вие двамата ме използвате сякаш съм вързоп от рефлeksi! – Плачеше му се от яд. – А не като същество, способно да мисли. Така постъпваше и преди с проклетото ти бастунче.

– Забрави бастунчето. Трябва да имаме деца. Ние сме последните. Какво искаш от мен, Корбел?

– Не зная. Попитай ме отново, когато ми проработи главата. Искам да видя сметката на Пирса, а също и на контролъора Пирс. Дали ще се самоубие, ако му наредиш?

– Ще направи каквото трябва. С други думи, ще създаде отново Държавата. Корбел, феромоните не са ли за предпочитане пред бастуна? Кажи де?

– Добре де, за предпочитане са, естествено.

– Тогава, какво повече искаш? Ще ме любиш ли без тяхна помощ? Да кажа ли на Пирса, че желая да изпълни предпочитанията ти?

Искаше да го направи с Мирабела. И всичко да бъде както преди – вечеря в някой ресторант, препоръчан от приятели, след това чаша отлежало бренди и да си легнат в голямото легло. Бяха си купили водно легло малко преди туморът да се захване с тялото му. А ето, че сега лежеше по гръб на килима, в коридора пред асансьора, с най-странната от всички странни жени.

– Причината не е в теб – рече ѝ той. – Искам да си ида у дома.

Тя поклати глава.

– И аз бих искала да си ида у дома. Но не можем. Ще трябва да построим нов дом.

И вече сме се захванали, помисли си Корбел. Може би резултатът ще е доста добър.

– Дори любовните истории се различават една от друга – промърмори замислено той. – Феромони! Божичко, какъв способ да спасим света. Не можеш ли поне да промениш проклетата машина, та да превежда с твоя глас?

– Добре. Още утре – отвърна му старческият глас.

– И ако държиш да запазя разсъдъка си, предай ми контрола над Пирса. Омръзна ми да се разпорежда с моя живот.

– Сега ли?

– Утре. – Имаше още нещо, което би искал да направи. Мечтаеше да стисне проклетото сребърно бастунче и да го натроши с няколко удара в черепната кутия на Пирса. Но както Пирса, така и бастуна можеха да им потрябват срещу Момчетата, ако се появят тук по-рано от предвиденото.

Той се надигна и потърси превръзката... после се отказа, притисна се в тялото на Мирели-Лира и вдъхна от аромата ѝ. Уран вероятно вече беше ги беше подминал и Земята се носеше към своята нова орбита, а спасяването на света можеше да изчака до утре. Защо пък да не използват предимствата на парфюма от феромони, разбира се в малки дози и когато е необходимо...

КРАЙ

© 1976 Лари Нивън
© 1994 Юлиян Стойнов, превод от английски

Larry Niven
A World Out of Time, 1976

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СВЯТ ИЗВЪН ВРЕМЕТО. 1994. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.14. Фантастичен роман. Превод: от [англ.] Юлиян СТОЙКОВ [A World Out of Time, by Larry NIVEN (1976)]. Художник: Петър ХРИСТОВ. Формат: 84/108/32 (21 см.). Печатни коли: 17. С твърда корица. С подвързия. Страници: 270. Цена: 80.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/537>]